FLORA KIDD

JOCUL CU FOCUL

Tory se îndrăgostise de Magnus încă din studenţie, iar slujba oferită de el pe o insulă tropicală îndepărtată, în Airouna, părea împlinirea viselor ei din tinereţe; abia când a ajuns acolo, Tory a descoperit că Magnus se însurase, iar Carla, rebela sa fiică, se ţinea după cel mai periculos om de pe insulă, Denzil Hallam. Tory s-a pomenit încurcată fără speranţă în afacerile lui Magnus şi a fost nevoie de lipsa de scrupule a lui Denzil pentru a o salva de consecinţele propriei ei nesocotinţe. Dar, lăsându-l pe Denzil să-i orânduiască viaţa, nu cumva nimerise din lac în puţ?

FLORA KIDD

JOCUL CU FOCUL

Traducere de
MIHNEA COLUMBEANU

Capitolul 1

Tory simţi mirosul insulei încă dinainte de a o fi văzut. Nasul ei sensibil percepu aroma unei mulţimi de flori şi mirodenii, plutind spre ea pe aripile brizei calde care încreţea marea albastră.

Scrută nerăbdătoare orizontul pâclos. Dintr-o dată, ceaţa se ridică, prefăcându-se într-un nor care se înălţă şi fu înlăturat ca o batistă de voal în mâna unui scamator, pentru a dezvălui pantele albastre-cenuşii ale unui munte cu vârful plat ce se înălţa peste colinele verzi ale insulei Airouna.

Norul risipindu-se, soarele începu să strălucească mai puternic, pe cerul albastru ca de cobalt. Marea îşi schimbă culoarea, din albastru ca ardezia într-un turcoaz profund, presărat cu luminiţe argintii; o lumină a cărei putere se înteţea, devenind o văpaie orbitoare, astfel încât Tory fu nevoită să-şi scoată din buzunar ochelarii de soare şi să şi-i pună la ochi.

Prin lentilele fumurii, putu distinge detaliile insulei. Un far alb se înălţa pe un promontoriu, iar dincolo de acesta se deschidea un golf larg, mărginit cu nisip argintiu scânteietor şi vegetaţie tropicală luxuriantă. În capătul golfului se vedea un grup de clădiri albe cu

acoperişuri roşii, în spatele cărora se ridica o colină împădurită. În timp ce bacul cu care venise din Antigua intra în golf, Tory văzu alte clădiri aliniate curb în jurul unui ţărm pe jumătate ascuns de coroanele în formă de umbrele sfâşiate ale palmierilor şi ramurile delicate ca nişte pene ale casuarienilor.

Motoarele vasului încetiniră, în timp ce se apropia de o geamandură mare şi roşie, pentru navigaţie, care sălta încet pe valuri, cu o măreţie austeră. Bacul ocoli cu grijă geamandura şi luă din nou viteză, trecând prin dreptul unui schooner negru care profita de briza din larg pentru a ieşi pe mare, cu pânzele scânteind în lumina soarelui. Tory întrezări acoperişul cabinei, vopsit în galben strălucitor, şi îl văzu pe omul de la timonă, cu picioarele încordate pe puntea care se legăna şi chipul bronzat zâmbind larg în timp ce ridica mâna să salute pe cineva de la bordul bacului. Apoi, schoonerul trecu mai departe, siajul său larg lăsând o dâră netedă printre valuri.

Intrarea în Port Anne se afla între două promontorii pline de clădiri. Majoritatea acestora erau antrepozitele vechi, construite de negustorii englezi în secolul al XVIII-lea. Vopsite în alb, cu uşi boltite, ferestre dreptunghiulare la etaj, mărginite de obloane viu colorate, şi acoperişuri în pantă abruptă

cu ţigle roşii, inspirau o eleganţă cam dărăpănată, în contrast cu simplitatea concepţiei unghiulare a clădirilor moderne de beton care se înghesuiau în spatele lor.

Întrucât portul era plin cu bărci de pescuit şi mici vase de agrement, bacul se apropie de port cu destulă dificultate, dar după multe strigăte ale căpitanului şi echipajului şi după numeroase treceri ale motorului în marşarier şi din nou înainte, atinse în sfârşit zidul de piatră al cheului larg.

Un mic grup de oameni, stând pe cheu, aşteptau bacul, iar dincolo de ei Tory văzu o stradă lată ce ocolea scuarul, decorată cu peluze circulare, ronduri de flori viu colorate şi palmieri regali graţioşi.

- Tory, Tory!

Auzindu-se strigată pe nume, coborî din nou privirea spre grupul de oameni. Un bărbat în şort kaki convenţional, cu cămaşă albă şi pălărie de soare pleoştită, îi făcea cu mâna. Îl recunoscu imediat. Era doctorul Magnus Jarrold directorul Grădinii Botanice din Airouna, celebru botanist şi, cândva, profesor de ştiinţe ale naturii la universitatea unde îşi obţinuse ea diploma. O chemase să lucreze pentru el, ca botanistă asistentă, pe această insulă din Caraibe.

Simţind un val de emoţie că ajunsese în sfârşit, Tory îi făcu şi ea cu mâna,

apoi se răsuci grăbită, hotărâtă să-şi găsească bagajul cât mai repede şi să debarce. În graba ei, se ciocni de cineva care trecea prin spate, pe punte. Parcă s-ar fi izbit de stânca Gibraltarului. Aerul i se revărsă din piept cu un şuierat, în timp ce violenţa coliziunii o zgâlţâia din cap până-n picioare.

- O, scuzaţi-mă, gâfâi ea, în timp ce-şi regăsea echilibrul, agăţându-se de antebraţul gol şi vânjos al bărbatului. Mă tem că n-am fost atentă.

- E clar că n-ai fost, altfel nu intrai în mine ca orbetele. N-arăt tocmai ca un spectru.

Cu siguranţă că nu. Deşi nu mult mai înalt decât ea, dădea impresia unui om masiv şi solid. Glasul său avea o sonoritate tăioasă, ca şi cum ar fi fost obişnuit să dea ordine, iar accentul, deşi diferit, era la fel de englezesc ca al ei.

Retrăgându-şi mâna de pe antebraţul bronzat al bărbatului, Tory îi privi ochii căprui ca alunele, cu gene negre, adânciţi sub sprâncenele stufoase: ochi în care strălucea o luminiţă jucăuşă şi răutăcioasă. Sub ochiul drept avea o vânătaie verzuie, iar deasupra arcadei, un tampon de tifon alb era lipit cu fâşii de leucoplast peste cine ştie ce rană. Părea să fi participat la o încăierare.

Avea părul şaten închis, des, şi cârlionţat, tuns scurt, cu favoriţi lungi

în josul obrajilor slabi.

Sub cămaşa cu modele vesele şi mâneci scurte, descheiată la gât, umerii săi laţi stăteau aduşi, căci se rezema în nişte cârje de lemn, iar Tory avu mustrări de conştiinţă, când privirea ei coborî asupra picioarelor lungi, cu pantaloni albi de bumbac, până la sandala piciorului drept, pe care omul şi-l ţinea mai sus de nivelul punţii.

Îşi aminti că îl văzuse îmbarcându-se, la Antigua. Venise cu un taxi, pe cheul de unde plecase bacul. Căpitanul vasului îl salutase ca pe un vechi prieten, cu o remarcă veselă şi cam obscenă, căreia pasagerul îi răspunsese cu o observaţie succintă şi la fel de vulgară, care-o făcuse pe Tory să se înroşească de jenă până-n vârfurile urechilor, nefiind obişnuită să audă un asemenea limbaj fără perdea.

- Sper că nu v-am lovit, spuse ea acum, într-un efort de a-şi alunga remuşcările. Omul stătea drept în faţa ei, blocând intrarea spre salonul bacului, unde Tory îşi lăsase bagajele.

- Am plăcerea să spun că nu m-ai lovit, replică el rece, studiindu-i trupul cu ochii săi strălucitori. Cu părul ăsta ca mătasea de porumb, ar trebui să ai ochii albaştri ca floarea de porumb. Aşa e?

Tory deveni rigidă. Ce tupeu avea, să-şi închipuie că putea face comentarii

personale numai fiindcă se ciocnise de el! Era, în mod clar, genul de corsar îndrăneţ, care nu exita să le facă avansuri femeilor la cea mai mică ocazie. Ei bine, avea să înveţe că tacticile sale obraznice nu aveau nici o şansă cu ea! Era imună la privirile făţiş-admirative şi la comentariile directe legate de culoarea părului.

- Nu-i adevărat, sunt cenuşii, se răsti Tory, sperând ca omul să priceapă aluzia din tăceala vocii ei şi să se dea la o parte.

El, însă, rămase pe loc, părând mai amuzat ca oricând.

- Ce păcat, spuse, cu voce tărăgănată. Ştii, dintotdeauna mi-am dorit să cunosc o femeie cu părul blond ca al tău şi ochi albaştri. Cu excepţia ochilor, pari să corespunzi perfect idealului meu.

- Ce ideal? întrebă ea, intrigată în ciuda hotărârii de a-l pune la punct.

- Caut o femeie cu care să împart casa şi masa, declară omul, cu neruşinare. O femeie ca tine.

Numai faptul că era în cârje, avea un ochi învineţit şi o rană deasupra sprâncenei îl salvă de o palmă aplicată cu mâna mare şi dibace a lui Tory. Făcând mari eforturi să se stăpânească, replică printre dinţi:

- Eşti sau nebun, sau beat. Acum, vrei te rog să te dai la o parte ca să pot intra în salon să-mi iau bagajul?

Bărbatul nu se mişcă, nici nu păru jenat.

- Recunosc că am băut două păhărele de când am venit la bord, dar beat nu sunt, spuse el cu glas limpede, şi de obicei lumea mă consideră mai întreg la minte decât majoritatea celor din jur. De ce mă găseşti beat sau nebun numai fiindcă sunt sincer, nu înţeleg, dar mă bucur să aud că debarci aici. Înseamnă că, măcar de data asta, soarta e de partea mea şi suntem hărăziţi să ne cunoaştem.

Remarca o zgudui, făcând-o să arunce o privire prudentă spre el. Omul observă, şi zâmbetul lui neaşteptat străluci surprinzător de alb pe chipul bătut de vânturi şi ars de soare.

- Aha, te-ai simţit atinsă, o ironiză el încet. La fel ca atâtea alte femei, eşti fatalistă.

- Ba nu sunt fatalistă deloc, se burzului Tory. Cred că fiecare dintre noi e stăpân pe viaţa lui.

- Stai mult pe insulă?

- Am venit să lucrez aici, îl repezi ea.

- Ce surpriză. Te aşteaptă cineva?

- Da.

- Cine?

- Nu te priveşte.

Fierbea de nervi.

- Şi-acum, ai de gând să te dai la o parte, te rog? Aş dori să cobor de pe ferryboat înainte de a pleca spre insula

următoare.

- A, e timp destul. Pe insule, nimeni nu se grăbeşte - un lucru pe care va trebui să-l înveţi şi să-l accepţi, dacă ai intenţia să locuieşti aici. Poţi foarte bine să-mi spui cine te aşteaptă, pentru că tot voi afla, când am să debarc şi eu, adăugă el, calm.

Tory avu strania senzaţie că era captivă în acel moment din timp, ca şi cum ar fi stat acolo o veşnicie, simţind cum soarele fierbinte îi pârjolea pielea, auzind cadenţa uşor melodioasă a dialectelor din Indiile de Vest şi cântecele marinarilor care descărcau provizii de pe ferry pe cheu, în timp ce ştia că Magnus o aştepta şi totuşi nu putea ajunge la el pentru că era ţinută prizonieră de un mitocan care se dădea mare.

Negricios cum era, cu licărirea aceea răutăcioasă în ochi, cu umerii mari aduşi peste cârje, părea unul dintre nemiloşii piraţi care dominaseră odinioară mările din jurul insulelor, hotărât s-o ţină ostatică. Îl vedea ca pe o stâncă de neclintit, un obstacol între ea şi Magnus, împiedicând-o să-l întâlnească pe omul pentru care îşi părăsise ţara, familia şi prietenii, plus o slujbă sigură.

- Dacă nu mă laşi imediat să trec, am să strig după ajutor, îl preveni ea, împinsă de panică la disperare.

Amuzamentul i se şterse de pe chip. Ochii îi rămaseră limpezi şi duri ca ai unui vultur. Involuntar, Tory făcu un pas înapoi, văzând cum gura i se răsfrângea cu cinism.

- Nu e nevoie să te fereşti. N-am să te ating, deşi ai merita să-ţi dau o mamă de bătaie pentru ceea ce ai insinuat adineaori, mârâi el.

- N-am... N-am vrut să insinuez nimic, se apără Tory. Nu vreau decât să trec - te rog.

- Iar eu nu făceam decât să-mi manifest interesul prietenos faţă de o persoană nou-sosită pe insulă, replică necunoscutul. Bine, poţi să treci. Scuză-mă că te-am deranjat.

Şi se dădu la o parte din calea ei. Eliberată, Tory trecu grăbită pe lângă el, fără nici un cuvânt de scuză. Scurta ciocnire a personalităţilor o făcea să tremure de indignare. Va să zică, îşi prezenta scuzele că o deranjase? Simţea că se îneca de furia care o cuprinsese ca o stare de greaţă, dându-şi seama cât de abil răsturnase necunoscutul situaţia, făcând să se înţeleagă că ea ar fi fost nepoliticoasă, pentru că îi respinsese avansurile bine-intenţionate.

Acum, când bacul staţiona şi prin gurile de ventilaţie nu mai circula aerul, în salon domnea o zăpuşeală apăsătoare. Simţind cum i se îmbrobona pielea de sudoare, în timp ce se mişca

grăbită, Tory îşi găsi valizele, le ridică şi le cără pe punte, spre pasarelă. Când coborî de pe schelă, pe dalele încălzite de soare ale cheului, rochia de bumbac cu flori albastre îi era leoarcă de năduşeală la subsuori şi-şi dorea să fi sacrificat câteva clipe pentru a-şi pune pălăria de paie pe care o avea în geanta de prelată.

Dar Magnus o aştepta, cu mâinile întinse în semn de bun venit şi ochii albaştri-deschişi zâmbindu-i de sub borul pleoştit al pălăriei. Lumea ei revenise la normal, aşa că-şi lăsă valizele jos, îl luă de mâini şi se întinse să-l sărute pe obraz.

- Tory, draga mea, ce bine-mi pare că te văd! exclamă el, în timp ce-i răspundea la sărut. Glasul îi era întocmai aşa cum şi-l amintea, scăzut şi blând, cu un uşor accent gutural, fiind danez din naştere.

- E minunat că am ajuns în sfârşit aici, răspunse ea cu sinceritate.

Aruncă o privire în jur, la scena multicoloră; ape albastre strălucitoare, pereţi albi scânteietori, acoperişuri roşii luminoase - toate, sub strălucirea vie a soarelui tropical, părând mai intense, mai vitale.

- Nici nu-mi vine să cred că am ajuns aici, spuse ea. O, Magnus, n-ai idee cât m-am bucurat când ţi-am primit scrisoarea. Începeam să cred...

- Că uitasem de tine, interveni el, cu blândeţe. Ştiu, şi regret amânarea, dar n-a fost din vina mea. Fiind o numire guvernamentală, am avut de îndeplinit anumite formalităţi. Dar acum eşti aici şi aş dori s-o cunoşti pe fiica mea, Carla. Sper să vă împrieteniţi. Carla, ea e Tory Latham.

Fiica lui! Tory speră să nu se observe cât o zguduia acest anunţ. Privi cu ochi mari spre fata scundă şi brunetă pe care Magnus o trăgea înainte. Cu tenul măsliniu şi ochii negri, Carla purta o rochie de vară simplă, croită din bumbac alb cu pete colorate, care-i lăsa spatele gol până la talie şi avea un decolteu larg, prin care se întrezăreau sânii rotunjiţi, cu pielea oacheşă.

Cu un zâmbet pe care şi-l simţea crispat şi fals, Tory întinse o mână, în semn de salut, dar Carla nu păru să i-o observe şi, după ce înclină scurt din cap, privi pe lângă ea, spre cineva sau ceva care se afla în spate. În aceeaşi clipă, ochii migdalaţi, negri şi opaci ai fetei se luminară de încântare.

- Denzil! strigă ea. O, ia uite, e în cârje! Tăticule, să nu plecăm încă, vreau să-l întreb pe Denzil ce-a făcut, de ce e rănit.

- Carla, nu contează...

Magnus se întrerupse, ridicând neputincios din umerii săi înguşti, când fiica sa îi trecu protestul complet cu

vederea, repezindu-se în direcţia pasarelei pe unde cobora omul cel brunet, legănându-se în cârje.

Se întoarse din nou spre Tory, cu gura arcuită în jos, zâmbind cam abătut.

- E foarte impulsivă şi, drept să-ţi spun, îmi fac griji pentru ea. Are şaptesprezece ani şi tocmai a descoperit bărbaţii.

Oftă adânc, cu fruntea încreţindu-i-se a nelinişte; lui Tory îi veni să întindă mâna ca să i-o însenineze.

- Omul pe care-l vezi acolo, cu cârjele, e singurul bărbat pe care mi-aş dori să nu-l fi descoperit niciodată, adăugă el, pe un ton descurajat.

- Cine e? întrebă Tory, întorcându-se cu spatele spre Carla, care se apropia însoţindu-l pe recentul ei persecutor.

- Denzil Hallam - cel puţin, aşa e cunoscut aici, în Airouna, răspunse Magnus.

- Pari cam sceptic, observă ea.

- Sunt sceptic. Cred că e un compatriot de-al tău, dar mai mult nu ştiu despre el, deşi se află aici de vreo şapte ani.

- Ce l-a adus încoace?

- Se spune că a venit la bordul unui sloop mic cu pânze, susţinând că traversase de unul singur Atlanticul. Era în zdrenţe, aproape mort de foame şi fără un ban în buzunar, dar până la sfârşitul anului preluase administraţia micii firme

de operaţiuni portuare şi închirieri de iahturi din golf. În schimbul unui loc la ancoră pentru sloopul lui, s-a angajat acolo imediat după sosire, pilotând iahturile, inclusiv al său, pe care le închiriau turiştii pentru croaziere printre insule. Sub conducerea lui, afacerile au prosperat, iar flota iahturilor de închiriat este acum una dintre cele mai numeroase din insule; atrage turişti de peste tot. În consecinţă, Hallam are multă trecere la departamentul de turism al guvernului, dar eu n-aş avea încredere în el nici să-mi plăteşti.

- Aşa... Şi de ce nu?

- Are un mod neînduplecat de a face totul, lucrează în stil dur. Şi pe urmă, nici reputaţia cu femeile nu-i e prea grozavă. De când e aici, s-a încurcat cu una sau două tinere, apoi le-a părăsit fără pic de inimă, din câte am auzit.

Aruncă o privire peste umărul ei, părând cam jenat, apoi se aplecă înainte să-i şoptească:

- Am să-ţi povestesc eu şi altele despre el, mai încolo.

Tory se întoarse. Carla şi omul cel negricios ajunseseră foarte aproape.

- Salut, Hallam, îl întâmpină Magnus, cu un efort vizibil de a fi cordial. Pari să fi văzut moartea cu ochii, ca de obicei. Ce ţi s-a întâmplat?

Sprâncenele stufoase ale lui Denzil

Hallam se arcuiră sarcastic şi, de sub borul tare al pălăriei albe de navigator care-i acoperea acum părul brunet, ochii îi licăriră cu un umor lipsit de bunăvoinţă, când se opri să arunce o privire spre Tory, rezemat în cârje. Apoi, privirea i se abătu dinspre ea către Magnus, iar un colţ al gurii sale aspre se ridică dispreţuitor.

- Săptămâna trecută, lucram în echipaj, pe iahtul unui prieten. Participam la o cursă şi ne-a prins din pupa uraganul Enid. Vântul a înclinat iahtul pe-o parte, iar reducerea velelor a devenit foarte problematică. Am scăpat uşor, doar cu câteva vânătăi şi o gleznă scrântită, explică el, calm.

- Şi cu norocul de a fi viu ca să povesteşti, presupun. Am auzit că Enid a făcut mari pagube pe coasta de est a Statelor, spuse Magnus.

Ochii duri şi căprui, spuziţi cu verde, îl priviră gânditori un moment, după care se îndreptară asupra lui Tory.

- Nu ştiam că ai două fiice, doctore Jarrold, comentă Denzil Hallam, cu o politeţe suavă pe care o contrazicea luminiţa răutăcioasă din ochi. Tory strânse buzele şi se uită în altă parte, numai pentru a vedea faţa Carlei strâmbându-se de râs la auzul ideii că ea şi Tory ar fi putut să fie surori.

- Nici nu am, răspunse Magnus, cu un zâmbet. Tânăra domnişoară este Tory

Latham. E botanistă şi a venit să lucreze la Grădină, sub conducerea mea.

- Frumoasă botanistă.

Acum, diavolul nici nu încerca să-şi ascundă amuzamentul pe socoteala ei, iar Tory simţi că tremura, făcând eforturi să pară nepăsătoare.

- Nu eram conştient că există o asemenea specie, doctore, şi te felicit pentru gusturile dumitale rafinate, adăugă obraznic Hallam. Dar Tory pare un nume cam ciudat pentru o femeie. Eu am crezut întotdeauna că e denumirea unui partid politic.

- E prescurtarea de la Victoria, se răsti Tory, nemaiputând rezista batjocurii lui, după care îşi dori să-şi fi ţinut gura, când Hallam râse pe faţă.

- A, acum înţeleg de ce nu te distrai pe ferryboat, pufni el. Ai avut o reacţie extrem de victoriană.

- Cum adică? V-aţi cunoscut deja?

Magnus vorbea pe un ton tăios, aparent nelinişit, dar înainte de ca lui Tory să-i vină în minte un răspuns pentru a-l liniştit, Denzil Hallam spuse alene:

- Oho, nu numai că ne-am cunoscut. Ne-am ciocnit frontal, cu rezultate extrem de interesante, n-ai zice, domnişoară Latham?

O provoca intenţionat, răzbunându-se pentru comportamentul ei necuviincios de pe punte, iar Tory începea să se simtă cam rău, stând acolo, sub soarele

arzător. Observă că era singura care nu purta pălărie, căci Carla avea o tichiuţă drăgălaşă cu boruri largi, cocoţată pe creştetul ei cu păr des şi înfoiat. În loc de a muşca momeala pe care i-o aruncase Denzil Hallam, dând încă un răspuns tăios, începu să-şi caute pălăria în geantă şi fu uşurată să-l audă pe Magnus spunând, cam încurat:

- Te putem lua cu maşina, Hallam? După cum ştii, în drum spre Grădină trecem pe la debarcader.

- Nu, mulţumesc.

Răspunsul era repezit şi o uşură pe Tory, întrucât n-ar fi suportat obligaţia de a sta cu el în aceeaşi maşină.

- Îl aştept pe Josh şi, de fapt, cred că-i şi aud jeep-ul apropiindu-se. Încântat de cunoştinţă, Victoria Latham.

Tăcu o clipă, dar când Tory nu ridică privirea, nici nu răspunse în vreun alt fel, adăugă scurt:

- Sper să te mai văd, doctore. Şi pe tine, Carla.

Se răsuci pe cârje, tocmai când Tory îşi potrivea pălăria pe cap.

- Denzil, stai! se repezi după el Carla, ajungându-l din urmă în timp ce lângă el frâna zgomotos un jeep albastru.

- Carla, vino imediat aici! Plecăm! îi ordonă Magnus - fără nici cel mai mic rezultat. La naiba, adăugă el încet, în timp ce-şi privea fiica vorbindu-i omului cu cârje şi aspect de pirat feroce.

Se întoarse spre Tory, cu un zâmbet de scuză:

- Înţelegi ce vreau să spun? Acum vezi cu cine am de-a face? Cu o forţă magnetică, pe care cred că majoritatea femeilor o găsesc irezistibilă, ca să nu mai vorbesc de o adolescentă cum e Carla. La ce s-a referit, când a spus că v-aţi ciocnit pe ferryboat?

- Am intrat în el, atâta tot, răspunse calmă Tory. Încearcă să obţină capital de pe urma incidentului.

- Hmmm. Pare tipic pentru el. Dar nu trebuie să te mai ţin aici în soare. Eşti puţin cam palidă şi cred că te simţi obosită, după lunga călătorie.

Mai mult decât obosită, îşi spuse Tory; absolut epuizată, fiindcă, din cine ştie ce motiv, emoţia care o însufleţise după primirea scrisorii lui Magnus se risipise, lăsând-o cu o senzaţie sălcie şi decepţionată.

Magnus îi luă valizele şi o conduse spre o maşină de culoare crem. Deschizând portbagajul, băgă geamantanele înăuntru. În timp ce îl închidea, aruncă o privire spre jeep.

- Ha! Aşa cum mă aşteptam, Hallam n-are timp de Carla azi, uite-o că se întoarce.

Se părea, însă, că Denzil avea totuşi timp pentru Carla, căci fata când sosi, cu părul lung până la umeri săltând peste pielea dezgolită şi oacheşă, anunţă cu

ochii ei negri strălucind de emoţie:

- Merg cu Denzil, în jeep-ul lui.

- Nu, se opuse Magnus, categoric. Îţi interzic.

- Hai, tăticule, nu mai fi aşa de rău, se smiorcăi Carla. Zice că pot face o baie în piscina de la debarcader, şi-o să mă aducă el cu maşina acasă, mai târziu.

- Nici nu mă gândesc.

Magnus părea hărţuit de-a binelea, iar Tory îşi scobi creierul obosit în căutarea unei soluţii pentru a-l ajuta.

- De ce să nu mă duc? se bosumflară drăgălaş buzele pline şi roşii ale Carlei.

- Fiindcă nu vreau să ai nimic de-a face cu omul ăsta.

- Dar de ce? scânci fata.

- Ţi-am spus se mai multe ori. Şi-acum, urcă-n maşină şi ţine minte că avem o musafiră care vine de departe şi e obosită.

Carla aruncă o privire spre Tory. Avea o expresie cu adevărat feminină, serioasă şi critică; privirea unei femei care ia măsurile altei reprezentante a sexului ei şi evaluează concurenţa, iar asta o înfuria pe Tory şi mai mult decât admiraţia neobrăzată cu care o dezbrăcase din ochi Denzil Hallam.

- Şi tatăl *tău* e la fel de încuiat când e vorba de relaţiile tale cu alţi bărbaţi,? o întrebă Carla.

Întrebarea o deconcertă pe Tory. Fata

apela la ea ca la o persoană de aceeaşi vârstă, probabil sperând s-o înroleze ca aliată împotriva unui membru al generaţiei mai vârstnice, şi anume Magnus, pe care fiica lui îl considera un tată ursuz şi mărginit, dar Tory îl privea ca pe un prieten foarte admirat şi respectat.

- Nu cred că l-am auzit vreodată pe tatăl meu exprimându-şi opinia asupra acestui subiect, dădu ea un răspuns evaziv.

Ochii negri ai Carla o măsurară din nou, apoi nu-i mai dădură atenţie.

- Bine, văd că n-ai să-mi fii de nici un ajutor. Eşti de partea lui, smuci ea din cap spre Magnus, chiar înainte ca zgomotul jeep-ului cu motorul ambalat s-o facă să se răsucească într-acolo. În timp ce autovehiculul pornea în direcţia scuarului, Carla scoase un vaiet de frustrare, bătând din picior.

- Uie ce s-a-ntâmplat! Şi numai din vina ta, strigă ea, întorcându-se acuzatoare spre tatăl ei, care părea foarte surprins de acest atac. Dacă nu veneam să-ţi cer voie, acum aş fi fost pe drum. A plecat fără mine.

- Şi m-a scutit de o droaie de necazuri, replică sec Magnus. Deşi aş prefera să nu-i rămân îndatorat niciodată individului ăsta dubios. Treci pe bancheta din spate, Carla, iar tu, Tory, stai cu mine în faţă, să mergem şi noi.

Atmosfera din maşină era înăbuşitoare, căci aceasta stătuse parcată în plină lumină a soarelui. Scaunele tapiţate cu vinil se înfierbânataseră atât de tare încât Tory, când se aşeză, aproape că sări în sus, de parcă i-ar fi ars coapsele chiar şi prin materialul rochiei. Iar când apucă mânerul cromat pentru a închide portiera, scoase un uşor ţipăt, căci avu senzaţia că atinsese un fier înroşit în foc.

- În partea asta a oraşului vei găsi multe lucruri care să-ţi amintească de Anglia, spuse pe un ton de conversaţie Magnus, în timp ce pornea prin scuarul umbrit, înscriind maşina pe strada principală. Majoritatea magazinelor vechi sunt clădite din cărămizi aduse ca balast de schoonerele care veneau să încarce zahăr, în secolul al optsprezecelea.

Privind afară, Tory văzu arcade cu bolţi rotunjite care aruncau o umbră foarte adâncă pe trotuarele cu borduri înalte şi rigole foarte adânci. În locurile neumbrite, razele soarelui aureau zugrăveala albă şi se reflectau din ferestrele simple, cu jaluzele albastre sau roşii. Bougainvilee violete şi geranii agăţătoare stacojii se revărsau în cascade peste marginile lădiţelor de pe pervaze, punând pete vii de culoare pe lemnul alb sau feroneriile negre.

Magnus frână brusc, iar Tory se uită

prin parbriz pentru a vedea trei femei oacheşe, cu pielea smeadă, în rochii de bumbac imprimat, ducând coşuri cu marfă în echilibru pe capetele cu turbane, în timp ce traversau strada cu mişcări graţioase.

- Pe insulă nu circulă prea multe autovehicule, aşa că localnicii umblă peste tot, cum au chef, îi explică Magnus, cu un zâmbet. Cred că astea trei au fost la piaţă. Se ţine într-o mică hală de pe o stradă paralelă cu asta şi trebuie să ajungi acolo devreme, dacă vrei să cumperi o capră sau o găină, fructe proaspete ori eventual un cupon de bumbac cu imprimeuri. Uită-te la stânga - încă ceva foarte englezesc. Catedrala anglicană.

Era o biserică frumoasă, având un scuar cu turnuri ca un castel, construită într-o grădină plină de verdeaţă. Tory întrezări o alee lată, umbrită de migdali graţioşi, care ducea spre un portic georgian. De fiecare parte a intrării se afla câte un şir de ferestre prelungi, cu ornamente în formă de evantai deasupra, practicate în pereţii de cărămidă a căror zugrăveală albă se ştersese pe ici pe colo, astfel încât se vedea culoarea roşie, într-un efect de mozaic neregulat.

- Nu mi-am dat seama că poinsettia poate creşte atât de înaltă! exclamă Tory, recunoscând forma neregulată a frunzelor pe arbuştii care se înghesuiau

într-un colţ al grădinii împrejmuite cu ziduri. Iar copacii aceia înalţi de acolo sunt Poinciana Regali, nu-i aşa?

- *Delonix regia*, precizează Magnus, cu un zâmbet pieziş în direcţia ei. Ai perfectă dreptate. Cred că pentru tine poinsettia înseamnă o plantă mică în ghiveci, cultivată pentru Crăciun, un arbut ornamental enorm ca aici. Grădina asta a fost înfiinţată de primul director al Grădinilor Botanice, nu mai recent de 1760.

- Sir Jeffrey Downs, interveni Tory.

- Din nou ai dreptate. Poate observa oricine, domnişoară Latham, că te-ai specializat în ştiinţa horticulturii, o tachină el, făcând-o să simtă o văpaie caldă care se răspândea printr-însa, spre a risipi cenuşiul dezamăgirii. Era din nou cu Magnus şi vorbeau în limba lor, limba botaniştilor adânciţi în propriul lor domeniu ştiinţific. Din capul locului se cunoscuseră datorită unui interes comun, care îi reunise şi acum şi avea să-i menţină împreună şi pe viitor, după cum spera Tory.

Lăsară oraşul în urmă, pornind pe o şosea rudimentară, aproape un drumeag şerpuitor printre desişurile de bananieri. Ici şi colo, colibe de lemn cu acoperişuri de stuf în pantă abruptă stăteau chircite între copaci. Rufe puse la uscat, pe sârme întinse între trunchiurile bananierilor, fluturau în

briza constantă, indicând că bordeiele erau locuite. Într-un luminiş cu pământ bătătorit, ars de soare, câţiva băieţi negri, desculţi, jucau cricket.

Drumul coborî în josul unei coline, apoi coti pe lângă o plajă cu nisip palis ce se arcuia alături de apa turcoaz scânteietoare, la umbra unor cocotieri aplecaţi. Dincolo de plajă, Tory întrezări catargele înalte ale ambarcaţiunilor cu vele şi construcţiile albe, strălucitoare, de pe punţile vapoarelor de croazieră ancorate în port, după care priveliştea dispăru după nişte pomi de grape-fruit de mare, iar casuarienii începură să mărginească drumul ca nişte garduri albe. Pe marginea drumului apăru o pacartă mare. Anunţa că, după câteva zeci de metri, aveau să ajungă la intrarea în Blue Horizons Marina, unde se puteau închiria cu ora, cu ziua sau cu săptămâna iahturi şi ambarcaţiuni de toate felurile şi mărimile.

- Tăticule, te rog, lasă-mă la poarta debarcaderului, ca să mă duc la piscină. Mor să înot şi eu puţin, risipi Carla tăcerea posomorâtă în care se cufundase încă din port.

- Poţi înota şi lângă plaja de-acasă, replică Magnus.

- Dar e atât de departe de casă. Durează şapte ceasuri până ajung acolo pe jos, şi nu-i acelaşi lucru. Acolo nu e

nimeni. Nu am nici o distracţie, se plânse fata. Te rog, tăticule!

- Nu. În nici un caz n-am să-mi calc cuvântul, lăsându-te să te-nvârţi pe lângă un om cu o reputaţie ca a lui Hallam, refuză Magnus, iritat.

- Nu mă-nvârt pe lângă el, protestă cu aprindere Carla.

- Ba te învârţi. Şi acum, te rog să taci.

Fata se prăvăli peste spătarul banchetei, bombănind în sinea ei, iar Tory îi aruncă lui Magnus o privire oblică, prudentă. Profesorul care îi predase cursuri la universitate nu fusese nicicând nervos, nici nu vorbise vreodată aspru. Acum, însă, era încruntat şi avea o expresie crispată, care anihila impresia de farmec adolescentin şi voie bună pe care o inspira de obicei.

Îşi abătu grăbită privirea dinspre el, tocmai la timp pentru a vedea intrarea debarcaderului: o alee largă, de nisip şi pietriş, sclipind în lumina puternică a soarelui. Un jeep albastru era parcat în faţa unei clădiri administrative moderne, cu etaj, iar dincolo de aceasta se vedeau mai multe ambarcaţiuni atrăgătoare, amarate în şiruri ordonate, între pontoanele plutitoare cenuşii ce se întindeau peste colţul golfului.

- Nu mai e mult, spuse Magnus, cu glasul mai îmblânzit. Din păcate, în ceea ce mă priveşte pe mine, căci Hallam e

vecinul nostru cel mai apropiat. De la poarta debarcaderului până la poarta Grădinii Botanice sunt cinci mile, dar dacă traversezi colina de-acolo, prin pădurea tropicală, faci numai o milă şi jumătate.

Drumul urca pe serpentine. Trecu de culmea unui deal, iar sub jos apăru o vale verde, prinsă între două lanţuri de coline joase. O altă serie de serpentine îi coborî în vale, unde drumul redeveni drept, pe lângă un zid solid de piatră cenuşie în faţa căruia creşteau mănunchiuri de ibisc cu flori roşii. Zidul se sfârşea printr-o deschizătură însemnată cu stâlpi de poartă paralelipipedici, având în vârf globuri din piatră.

Magnus coti, intrând pe poartă într-un parc amenajat care o făcu pe Tory să scoată o exclamaţie de încântare. În timp ce străbăteau aleea nivelată, rămase în tăcere, minunându-se de planificarea atentă a răsădirilor realizate în trecut, pentru a obţine contraste atât de atrăgătoare între frunzişuri şi flori.

Ocoliră un eleşteu pe ale cărui ape scânteietoare, unde se reflecta albastrul cerului, pluteau maiestuos două lebede albe. Flori albe şi delicate de poinsettia, numite Perne de Zăpadă, datorită asemănării cu petecele depuse de o fulguială pufoasă, se aplecau peste apa iazului. Ţepii galbeni ai tufelor de

lumânare, cozile de un roşu închis ale şenilului, trompetele aurii de allamanda, ciocurile roz-aprinse ale florilor de Pasărea-Paradisului, toate creşetau în cel mai natural mediu, cu culorile contrastând şi uneori distonând, accentuate de săbiile verzi ale Baionetei Spaniole şi frunzele groase în formă de inimă ale boscheţilor de anthurium.

Lăsând în urmă eleşteul, aleea traversa nişte peluze verzi, umbrite de tulipieri gigantici, îndreptându-se spre o elegantă casă în stil georgian. Patru coloane albe susţineau un portic, peste uşa cu panouri şi o fereastră semicirculară cu feronerie în forma pânzei-de-păianjen deasupra. Câteva trepte puţin înalte urcau pe verandă, în capătul fiecăreia aflându-se câte o urnă mare de ceramică înspumată cu bougainvillee violete, begonii roşii şi orhidee de un roz delicat.

Magnus abia apucase să frâneze, când Carla ieşi din maşină. Trântind portiera, fata urcă în fugă treptele şi dispăru în casă.

- Ei, am ajuns, spuse Magnus. Asta-i casa. Locuinţa directorului, construită pentru Sir Jeffrey, pe care l-ai menţionat mai devreme. După cum vezi, e mult prea mare pentru Carla şi mine, aşa că mă bucur că vei ocupa şi tu una din camere. Nu ţi-am putut găsi nici o altă locuinţă. Toate vilele pentru botanişti

şi grădianri sunt pline, iar orice alte camere nu se găsesc decât în Port Anne, la opt mile de-aici. Cred că te vei bucura să intri înăuntru, să te speli şi să-ţi schimbi hainele.

- Într-adevăr. Nu cred că am mai fost vreodată aşa de încleiată de sudoare ca acum.

- Mai târziu, te voi conduce într-o plimbare ca să te aclimatizezi, dar acum cred că e mai bine să te odihneşti. Putem sta de vorbă mai încolo, după ce apune soarele. Am atât de multe să-ţi spun, Tory, despre planurile mele pentru carte.

Urcară treptele largi şi joase, intrând pe uşă într-un antreu cu plafon înalt, unde îi aştepta o negresă scundă, cu păr cărunt şi creţ, strâns într-un coc pe creştetul capului. Magnus o prezentă ca fiind doamna Dunnet, menajera. Apăru un băiat zâmbitor, cu pielea oacheşă, îmbrăcat în cămaşă şi pantaloni scurţi de un alb imaculat, şi, la comanda doamnei Dunnet, luă valizele lui Tory, pornind în sus pe scara centrală lată.

Împreună cu doamna Dunnet, Tory îl urmă pe băiat în susul treptelor lustruite, fără covor, până pe un palier de lemn care străbătea de jur împrejur toată partea superioară a holului. Trecură prin dreptul mai multor uşi, până la una care îi aştepta deschisă, unde intrară într-o cameră spaţioasă şi fermecătoare, cu pereţii zugrăviţi într-

un verde deschis marin, lemnărie albă şi draperii turcoaz la cele două ferestre prelungi ce se deschideau spre nişte balconaşe.

Doamna Dunnet şi băiatul se retraseră, închizând uşa, iar Tory, rămasă singură în sfârşit, îşi scoase pantofii albi şi dressul de nylon pe care nici n-ar fi trebuit să şi-l pună într-o zi atât de călduroasă, şi se culcă pe patul cu cuvertură de mătase turcoaz.

Cu mâinile împreunate sub cap, rămase privind în tavan. Ipsosăria acestuia era modelată complicat, cu frunze şi flori, ca în casele de acelaşi gen din Anglia.

Dar şi casa şi Tory se aflau pe această insulă, cunoscută şi ca *Isle of the Blest*. Anglia era departe, la fel ca familia ei, părinţii, fratele său George şi sora ei, Robina. Mama şi fratele se împotriviseră acestei aventuri, iar Tory ştia de ce. Amândoi erau de părere că se făcea de râs, ţinându-se după nn bărbat destul de vârstnic ca să-i fie tată.

- Cum e acest Magnus Jarrold? se interesase George, când Tory îi spusese despre slujba pe care i-o oferise profesorul.

- Păi, are vreo patruzeci şi cinci de ani, arată mai tânăr, înalt cam de şase picioare şi un deget, zvelt, cu păr roşcat, ochi albaştri...

- Poartă ochelari şi are genunchi noduroşi, o întrerupsese George, ironic.

Nu te-am întrebat cum arată, vreau să ştiu ce te atrage la el. Te-ai cam aprins după el, este?

- Serios? încercase Tory să i-o întoarcă în glumă.

- Pe mine nu mă duci de nas, replicase tânărul care, timp de aproape douăzeci de ani câţi avea, îi fusese prieten, torţionar şi confident. Să fi văzut cum te-ai luminat la faţă când ai citit scrisoarea. Cred că nu te-am mai văzut aşa de emoţionată de când ai aflat că primiseşi o bursă la universitate.

- Bine, dar tu n-ai fi emoţionat dacă ţi s-ar oferi o şansă de a pleca să lucrezi pe o insulă tropicală, cu un om pe care-l admiri şi care, întâmplător, e un specialist excelent în domeniu? se apărase ea.

- Sigur că m-aş bucura, dar mă îndoiesc că m-aş înroşi până-n vârful urechilor, pufnise George. Nu datorită slubeci pleci. Te duci fiindcă ai o febleţe petru Magnus Jarrold.

- N-am nici o febleţe. Sunt prea matură pentru aşa ceva, negase ea cu aprindere. Cinstit, George, aveam altă părere despre tine. Te repezi aşa să tragi concluzii, înainte de a cunoaşte toate faptele!

- Pare-mi-se că am nimerit foarte aproape de ţintă, replicase el, cu un zâmbet. Şi nu cumva în ultima vreme a apărut moda ca femeile tinere să se

amorezeze de bărbaţi destul de bătrâni ca să le fie taţi?

- Magnus nu e... începuse ea, oprindu-se să-l privească lung, în timp ce făcea un calcul rapid. Magnus are exact cu douăzeci şi doi de ani mai mult decât mine, recunoscuse, fără tragere de inimă.

- Păi vezi? o tachinase fudul George.

Atitudinea mamei sale fusese mai serioasă şi mai practică.

- Caraibele sunt foarte departe de aici, îi amintise ea. Dacă, în timp ce eşti acolo, te îmbolnăveşti?

- Am mai fost plecată departe de casă, la universitate, şi m-am descurca destul de bine, iar aici lucrez de un an. Cinstit, mamă, dupăcum vorbeşti, s-ar crede că încă mai sunt un copil care nu-şi poate rezolva singur treburile, răspunsese Tory.

Pamela Latham îi aruncase o privire şireată, spunând încet:

- Tocmai asta-i problema. În unele privinţe, nu cred că-ţi poţi rezolva treburile de un anumit gen.

- Ce vrei să spui?

- Vreau să spun, iubito, că eşti o femeie fermecătoare şi încăpăţânată, dar de o naivitate stranie pentru epoca noastră, probabil rezultatul faptului că plantele te interesează mai mult decât oamenii. Nu ştii aproape nimic despre acest om, şi totuşi te duci încântată să locuieşti în casa lui.

- Ba ştiu şi eu câte ceva despre el! Ştiu că e inteligent şi bun, un profesor extraordinar care m-a învăţat deja foarte multă botanică...

- Este căsătorit?

Întrebarea calmă şi răspicată a Pamelei îi întrerupsese lui Tory elogiile la adresa celor mai nobile calităţi ale lui Magnus.

- Păi... nu ştiu, mormăise ea. Nu pare să fie căsătorit.

- Poftim, replicase Pamela, înţeleaptă într-ale lumii cum era, de vreme ce lucra ca secretară a directorului unui mare liceu din apropiere. Nu ştii nimic despre el.

- Ştiu tot ce are importanţă, insistase Tory cu îndărătnicie. Oricum, nici nu mă prea interesează dacă e căsătorit sau nu. Mă duc pe Airouna ca să lucrez pentru el. E o şansă pe care nu-mi pot permite s-o pierd şi nu mă puteţi opri să mă duc.

- Ştiu că nu pot, oftase Pamela. Şi n-aş avea nimic împotrivă, dacă nu te-aş cunoaşte, cu încrederea asta a ta încăpăţânată şi orbească în orice persoană care te cucereşte. Nu pot decât să sper că nu vei păţi nimic, iar cavalerul tău în armură lucitoare nu va reieşi ca având picioare de lut.

Tory clipi din ochi. Modelele ornamentale ale tavanului de ipsos se înceţoşaseră dintr-o dată. Îşi atinse

ochii şi, spre surprinderea ei, constată că-i erau plini de lacrimi. Câtă dreptate avuese mama sa! Magnus era, sau fusese, căsătorit. Dovada acestui lucru era Carla.

Şi totuşi, nu-i spusese niciodată. Nu s-ar fi putut zice că nu avusese destule ocazii. Petrecuseră ceasuri nenumărate împreună, în laboratorul universităţii, pe vremea când el era profesor asistent cu normă întreagă; stătuseră cu ochii lipiţi de microscoape, studiind specimene şi comparându-şi observaţiile, efectuând experimente de genetică a plantelor. Ba chiar, o invitase la ceai de mai multe ori, într-o ceainărie cu tavanul jos, susţinut de grinzi cafenii închise, de lângă universitate, unde se serveau prăjituri şi pateuri de casă.

Şi, pe baza acestor ore petrecute discutând despre ştiinţa care-i interesa pe amândoi, se formase ataşamentul lui Tory faţă de Magnus. Când el plecase să-şi ia în primire postul de director al Grădinii Botanice din Airouna, fusese cum nu se poate mai nefericită, iar în timpul ultimului semestru, când Magnus se întorsese să le ţină viitorilor absolvenţi nişte seminarii despre activitatea pe care o începuse, fusese încântată. Când o trăsese deoparte, pentru a o întreba dacă s-ar fi gândit să vină în Airouna ca să luceze pentru el şi să-l ajute la cartea despre plantele din

Caraibe pe care o compila, i se păruse că nu putea aştepta altceva mai minunat de la viaţă.

Aşa că venise. Iar acum, stătea culcată pe pat, gândindu-se cât de adevărată era zicala care spunea că speranţa din timpul călătoriei e mai plăcută decât sosirea, căci deşi insula şi ambianţele ei erau pe departe mai frumoase decât visase ea vreodată, şi cu toate că Magnus rămăsese neschimbat, bucuria sosirii fusese compromisă de şocul întâlnirii cu Carla şi revelaţia că, undeva în casa aceea, puea exista o femeie pe care încă n-o cunoscuse - doamna Magnus Jarrold.

Capitolul 2

Iritată de aceste gânduri, Tory se ridică brusc în şezut. Fiind o fiinţă practică în esenţă, cu o perspectivă destul de optimistă asupra vieţii, nu pierdea prea mult timp cu introspecţiile; prefera acţiunea, în locul meditaţiilor melancolice. Faptul că-şi îngăduise câteva lacrimi nu fusese decât un rezultat al oboselii. Epuizarea provocată de drumul lung străbătut într-un timp atât de scurt îi coborâse moralul şi, temporar, o lăsase fără rezistenţa ei obişnuită.

Dar îşi revenea. Ce-i păsa ei dacă

Magnus era însurat? Încă mai putea să lucreze pentru el şi să-l adore de la distanţă, să se bucure de o relaţie strict platonică şi spirituală cu el. La urma urmei, Magnus nu dăduse niciodată vreun semn că şi-ar fi dorit o altfel de relaţie cu ea. Şi, dacă exista o doamnă Jarrold, ar fi fost mai bine să se pregătească pentru a o cunoaşte, despachetându-şi hainele şi agăţându-le în debaraua spaţioasă, iar apoi să găsească serviciile sanitare pe care le oferea casa.

Sărind de pe pat, Tory începu să-şi deschidă valizele. Trecu aproape o jumătate de oră, până îşi despachetă şi aranjă satisfăcător îmbrăcămintea. Când termină, porni în căutarea unei băi şi constată, spre plăcerea ei, că avea una privată, cu acces direct din cameră. Era foarte modernă, cu faianţă verde şi cadă îngropată. Totuşi, nu-şi onora promisiunile, căci presiunea apei era cu toane. Uneori, şiroia nebuneşte din robinet, alteori nu mai curgea deloc. Şi temperatura părea necontrolabilă, căci fie o opărea, fie o îngheţa, aşa că, după câteva încercări zadarnice de a face un duş, trase concluzia că pe viitor era mai sigur dacă făcea baie generală.

În sfârşit, spălată şi înviorată, cu părul blond neted şi strălucitor, într-o rochie de seară simplă, albastră ca floarea de nemţişor, avantajându-i

silueta longilină şi armonioasă, Tory coborî la parter, să se confrunte cu realitatea soţiei lui Magnus.

Dar, când îl găsi pe terasa din spatele casei, unde o îndrumase doamna Dunnet, Magnus era singur, aplecat într-un fotoliu împletit din trestie albă, privind cerul stacojiu de la apus, unde soarele dispăruse dintr-o dată după crestele unor coline albastre. Când o văzu, se ridică şi-i arătă ceremonios un alt fotoliu asemănător cu al lui.

- Ia loc, Tory - Carla e bosumflată, teamă mi-e, şi nu va coborî la cină. Dă-mi voie să te servesc cu un punci de fructe de-al doamnei Dunnet. E excelent, la apusul soarelui.

Îi puse într-un pahar înalt un polonic de lichid auriu dintr-un enorm bol de sticlă faţetată, care stătea pe o măsuţă din fier forjat, adăugă cuburi de gheaţă dintr-o frapieră de argint şi decoră buza paharului cu o felie de portocală.

Apoi îi înmână paharul, se aşeză şi îl ridică pe al său, într-un toast.

- Pentru o nouă şi splendidă asociere - adică, noi doi, închină el bine dispus. Sunt convins că, în următoarele câteva luni, colaborarea noastră va fi valoroasă şi productivă. Cum ţi se pare camera?

- Pare foarte confortabilă şi elegantă, dar am avut unele probleme cu apa din baie, răspunse Tory, luând o înghiţitură de punci. Era delicios, o

combinaţie de ananas cu citrice şi încă o aromă, pe care n-o putea recunoaşte.

- E suc de cocos, spuse încet Magnus; o privise bând şi-i observase pe faţa cu ten deschis expresia nedumeritã. Cea mai bunã bãuturã din insule ca sã-ţi astâmperi setea. În legãturã cu apa - mã tem cã e o problemã cu care trebuie sã ne resemnãm. Am trecut prin momente când presiunea cobora la zero, cu toate cã afarã şiroiau cu gãleata ploi tropicale. Şi curentul electric face nazuri, iar alimentarea se poate întrerupe de mai multe ori pe sãptãmânã. Dar cred cã vei considera avantajele de a locui aici mai însemnate decât dezavantajele. E o insulã frumoasã, cu oameni cumsecade. O sã-ţi placã şi mâncarea, doamna Dunnet e o bucãtãreasã excelentã. Sufleurile ei de fructe parc-ar fi de pe altã lume, aşa de uşoare şi gustoase sunt.

Pânã acum, nici o vorbã despre soţia lui. Se părea cã trebuia sã-l întrebe de-a dreptul.

- Magnus, a... a fost un şoc s-o cunosc pe Carla. Nu ştiam cã ai fost... cã eşti... cã poţi fi cãsãtorit, se bâlbâi ea, dar cel puţin reuşi s-o spunã pânã la capãt.

- Mmm, îşi studie Magnus conţinutul paharului, încruntat; pe cer, lumina scãdea rapid, dar Tory putu sã observe cã era preocupat. Da, mã rog... ãã... nu e un subiect normal de discuţie cu

studenţii la seminar, spuse el încet.

Săgeata nimerise drept la ţină. Tory simţi un junghi de durere, când îşi dădu seama că numai atâta însemnase pentru el - una dintre studentele de la seminarii.

- E şi ea... soţia ta... aici? reuşi ea să-l întrebe.

- Nu, a...

Se întrerupse, pentru a sorbi prelung băutură, golindu-şi paharul, după care îl puse pe masă. Studiindu-i chipul ferit, Tory înţelese că îl durea să vorbească despre soţia lui fiindcă nu mai era în viaţă şi, imediat, simţi cum i se uşura suferinţa.

- Te rog, nu mai continua, spuse ea încet, aplecându-se înainte. Cred că înţeleg.

Magnus se întoarse s-o privească. Îi înconjura crepusculul tot mai scăzut al serii tropicale, dar în lumina gălbuie a lămpilor care fuseseră aprinse în camera din spatele lor, îl văzu zâmbindu-i.

- Mi-e mai uşor aşa, murmură el, aplecându-se de asemenea, să-i ia mâna liberă într-ale lui. Dar, în fond, dintotdeauna te-am considerat o fiinţă dintre cele mai înţelegătoare, mai matură decât e firesc pentru vârsta ta, motiv pentru care te voi ruga să mă ajuţi cu Carla. În ultimii cinci ani, a învăţat la o şcoală cu internat în Anglia, dar a absolvit-o în iunie trecut şi a venit aici, iar eu nu ştiu ce să mă fac cu ea.

De când a sosit, intră numai în belele.

Oftă adânc, iar inima lui Tory se strânse de compasiune. Cât mai jinduia să-i risipească neliniştile, să-i fie de ajutor!

- Cu toată sinceritatea, Tory, continuă el timid, nu sunt un părinte prea grozav. Mă las prea mult absorbit de munca mea. Când e vorba să mă descurc cu o fată adolescentă, habar n-am ce să fac. Zău că are nevoie de mai multe îndrumări decât îi pot oferi eu.

- Ce crezi că aş putea face ca să te ajut? întrebă Tory pe negândite, angajându-se din nou, cu tot sufletul, faţă de acel om care părea să aibă atâta nevoie de puterea şi talentele ei.

- Nici eu nu sunt prea sigur, răspunse Magnus, cu un zâmbet auto-ironic. Speram să ştii tu ce e de făcut. Eventual, ai putea să-i dai unele sfaturi, ca între surori, să-i spui cât de uşor e ca o fată, la vârsta ei atât de vulnerabilă, să se lase atrasă pe căi greşite de un bărbat mai vârstnic şi mai experimentat, ca Hallam.

Tory rămase absolut nemişcată, cu mâna prinsă între ale lui. Nu-i scăpase ironia situaţiei. Magnus apela la ea ca să-i călăuzească fiica pe o altă cale decât cea pe care o străbătea ea însăşi, nepărând deloc conşient de faptul că era atrasă de el, un bărbat mult mai în vârstă decât ea însăşi, în acelaşi mod în

care Carla era atrasă de Denzil Hallam.

În ultima vreme a apărut moda ca femeile tinere să se amorezeze de bărbaţi destul de bătrâni ca să le fie taţi. În minte îi reveni declaraţia batjocoritoare a fratelui ei, George, iar Tory îşi retrase mâna din strânsoarea lui Magnus, rezemându-se de spătar pentru a mai lua o sorbitură din punci.

- Eşti foarte tăcută, remarcă Magnus. Ţi-am cerut cumva prea mult? Îmi dau seama că e un abuz din partea mea să-ţi cer să stai cu ochii pe Carla, când tu ai venit aici ca să-ţi faci meseria pe care ai învăţat-o, dar ţi-aş fi foarte recunoscător dacă m-ai ajuta. Poate ai reuşi să-i sugerezi vreo formă de învăţătură pe care ar putea -o urmeze? Pare să nu fie deloc hotărâtă ce are de făcut cu viaţa ei. Din câte-mi dau eu seama, n-o interesează decât să se *distreze* şi nu pare capabilă s-o facă altundeva pe insulă decât la debarcaderul lui Hallam. Iar partea cea mai proastă din toate e că nici el nu ezită s-o încurajeze.

- Nu, nu-mi ceri deloc prea mult. Voi face tot ce pot, se grăbi Tory să-i răspundă, observând nota abătută şi descurajată care i se strecurase în glas. Dar n-ai discutat personal cu Hallam despre vizitele Carlei acolo? Poate că, dacă l-ai aborda şi i-ai spune ce părere ai, ar înceta cu încurajările.

- M-am gândit s-o fac, dar de fiecare dată am alungat ideea.

- De ce?

Lui Tory abia dacă-i venea să-şi creadă urechilor. După părerea ei, era cel mai firesc lucru ca un tată să meargă şi să-i spună ce avea pe suflet unui om despre care considera că avea o influenţă proastă asupra copilului său.

- L-ai cunoscut - pe fugă, ştiu, răspunse Magnus, dar ţi-ai cam format o idee cum e, deci îţi poţi închipui cum ar reacţiona dacă m-aş duce la el să-i spun: "Te rog să n-o mai încurajezi pe fiica mea să mai vină la debarcaderul dumitale." Păi, mi-ar râde în faţă.

Îl privi uimită. O rază de lumină aurie din cameră îi dezvăluia limpede chipul şi, pentru prima oară, Tory distinse acolo nu sensibilitate, ci slăbiciune. Apoi, nasul puţin cam cârn al lui Magnus, ochii săi albaştri bulbucaţi şi bărbia rotundă, rasă cu grijă, dispărură, înlocuite brusc de viziunea lăuntrică a unui chip slab şi oacheş, într-ai cărui ochi juca un umor răutăcios, în timp ce gura îi stătea răsfrântă cu dispreţ. Da, o singură rafală a batjocurei lui Denzil Hallam l-ar fi spulberat pe Magnus.

Ea, însă, n-avea de gând să se lase spulberată! Era croită dintr-un aluat mai are decât omul acesta atât de inteligent şi îşi putea folosi forţa pentru a-i da

şi lui putere. Ba chiar, ideea de a încrucişa spadele cu piratul care conducea debarcaderul o atrăgea. O învinsese la prima întâlnire, făcând-o să simtă că reacţionase exagerat faţă de ceea ce el insista că nu fusese decât o încercare de a se împrieteni. O făcuse să pară îngustă la minte şi lipsită de generozitate, iar astfel îi stârnise ostilitatea, aşa încât acum abia aştepta ocazia de a se revanşa.

- Cred că aş putea trece eu pe la el, pentru a-i cere să nu mai încurajeze vizitele Carlei, murmură ea.

- Doamne fereşte, în nici un caz! exclamă Magnus. Nu te-aş putea lăsa să te pui într-o asemenea situaţie.

- Dar s-ar putea să meargă. E posibil să nu-şi dea seama cât de neliniştit eşti în legătură cu Carla, susţinu Tory.

- Şi crezi că, dacă şi-ar da seama, chiar i-ar păsa? ripostă el. A, nu, draga mea, Hallam nu e genul de om care să ţină seama de sentimentele celorlalţi. E dur şi nu trebuie să fie abordat decât în ultimă instanţă, dacă descoperim că nimic din ceea ce faci sau spui nu are vreun efect asupra comportamentului Carlei. Iar acum, hai să mergem la cină şi să uităm de problemele astea. Vreau să-ţi spun ce anume va implica angajarea ta ca botanistă asistentă însărcinată cu horticultura.

Tory avu nevoie de aproape o lună ca să se aclimatizeze şi să se adapteze la rutina muncii. În timpul acestor patru săptămâni, călători cu maşina de la un capăt al insulei la celălalt. Mai întâi, merse pe şoseaua din direcţia vântului, unde falezele scunde coborau drept spre plajele nisipoase, trecând pe lângă terase cultivate cu trestie de zahăr şi pajişti unde păşteau vitele, până la povârnişurile ameninţătorului munte vulcanic care se înălţa printre norii albi. Altă dată, o luă pe şoseaua din partea opusă, care cotea şi şerpuia printre steiuri împădurite şi plantaţii de bananieri, de-a lungul unei coaste crestate de golfuri ferite, prin sate somnoroase de pescari ale cărora năvoade erau întinse la uscat, şi din nou ajunse la poala muntelui.

Călătorea împreună cu Magnus, în cadrul planului său de a-i face cunoştinţă cu comunităţile rurale, în calitatea ei de persoană care se putea prezenta când era necesar să prezinte comunicări, însoţite de filme color, despre modul cum îşi puteau face micile grădini să devină mai productive şi atrăgătoare.

La Grădina Botanică propriu-zisă, era ocupată cu scrisul unor broşuri simple conţinând informaţii despre plantele care puteau fi cultivate în grădinile de casă, precum şi cu pregătirea experimentelor de

altoire pentru a elabora noi specii de plante alimentare, rezistente la dăunători, cum ar fi porumbul. În timpul liber, îl ajuta pe Magnus la carte.

Având atâtea activităţi, lui Tory nu-i prea rămânea timp ca să-şi manifeste interesul faţă de Carla, dar încerca totuşi, numai pentru ca tentativele ei să fie întâmpinate cu priviri obtuze, tăceri mohorâte sau replici nepoliticoase. Nu-i spunea lui Magnus nimic despre atitudinea necooperantă a fiicei lui, temându-se că acesta ar fi putut-o lua la rost, drept pentru care Carla ar fi considerat-o o pârâcioasă şi orice şansă de a-i câştiga încrederea s-ar fi pierdut definitiv.

Începea să-şi spună că, poate, fata renunţase să se mai ducă la debarcader, când o întâlnire întâmplătoare cu Carla, în zorii unei zile, îi risipi iluziile. Din cine ştie ce motiv, se trezise devreme şi nu mai putuse adormi la loc. Trăgând concluzia că, dacă citea un timp, avea şanse să se destindă din nou, coborâse în cabinetul lui Magnus de la parter pentru a-şi alege un roman din bibliotecă. Tocmai stinsese lumina din cameră şi se pregătea să traverseze holul, când zgomotul uşii din faţă deschizându-se o făcu să se oprească în loc. Uşa se deschise mai larg şi o siluetă intră pe furiş, întorcându-se s-o închidă încet în urma ei.

Recunoscând statura scundă a Carlei,

Tory se apropie de comutator şi aprinse lumina.

- Şi unde-ai fost până acum, mă rog? o întrebă ea.

Carla se răsuci pe călcâie. Era îmbrăcată cu nişte pantaloni albaştri şi un tricou simplu, de bumbac; pe părul negru şi lucios îi sclipeau luminiţe. După un prim moment de surprindere, ochii ei negri deveniră opaci şi posomorâţi. Buzele pline şi roşii i se boţiră a bosumflare.

- Cine mă obligă să-ţi spun? o sfidă ea. N-ai nici o autoritate asupra mea.

- N-oi fi având, dar totuşi mă poate interesa ce faci, şi de ce o faci, replică Tory, calmă. Nu ţi se pare puţin cam ciudat că te găsesc întorcându-se acasă la ora asta, când ar trebui să fii în pat?

- Şi-acuma cred c-ai să mă spui lui tata? întrebă ostilă Carla.

- Nu neapărat. Carla, de câte ori ai făcut asta, i-ai spus că te duceai la culcare şi pe urmă te strecurai afară din casă, pentru a te întoarce atât de târziu?

- Nu de prea multe. Numai când e câte o petrecere.

- Ce fel de petrecere? Unde?

- La debarcader. Uneori, oamenii care închiriază iahturi dau petreceri, când se întorc din câte o croazieră, înainte de a pleca înapoi în State.

- Şi eşti şi tu invitată?

- Nu tocmai... dar dacă mă duc şi mă-nvârt pe-acolo destul de mult, Denzil zice că de ce n-aş rămâne, aşa că rămân.

Tory îşi muşcă buza de jos, căutând o cale de a-i spune fetei că nu se cădea să facă tot ce-i propunea administratorul debarcaderului.

- Ascultă, Carla, ceea ce faci nu se cuvine, nu-ţi dai seama? începu ea.

- Da' ce nu-i în regulă?

- În primul rând, îţi minţi tatăl.

- Şi ce dacă? ridică fata din umeri. Ştii foarte bine că, dacă i-aş cere voie, ar zice că nu, aşa că mă duc fără să-i spun.

Tory înghiţi în sec. Greu mai era să trateze cu fata aia. Părea dificilă până-n măduva oaselor.

- Ar trebui să ai mai multă grijă, îi spuse ea, să nu faci tot ce-ţi propune un om ca Denzil Hallam. Ar putea să profite de tine.

Dintr-o dată, Carla zâmbi, cu un incorijibil rânjet complice:

- Ce n-aş da!

- Nu vorbeşti serios, se răsti Tory, cam şocată de francheţea fetei.

- Ba vorbesc foarte serios.

- Dar e mult mai bătrân decât tine, protestă ea.

- Are treişpatru de ani! Asta înseamnă de două ori cât vârsta mea. Tatăl meu cu cât e mai bătrân decât tine? Cam la fel,

aş zice, aşa că frumos îţi şade să-mi dai sfaturi din-astea, nu crezi?

Tory avu impresia că mica lume sigură în care trăia de-o lună încoace, lumea microscoapelor, a grădinilor şi a termenilor botanici, i se dărâma în cap, lăsând-o expusă criticilor şi batjocurei.

- Ce vrei să spui? îngăimă ea, fără vlagă.

- Crezi că-i fac ochi dulci lui Denzil, replică aspru Carla. Ei bine, îi fac, fiindcă e mare, puternic şi înţelegător, şi are o companie distractivă.

Vocea ei aspră ezită puţin, aproape frângându-se. Fata îşi muşcă buzele, pentru a-şi stăpâni emoţiile care ieşiseră la suprafaţă, apoi continuă mai încet, dar şi mai aprig:

- Dar eu nu mă dau la el nici pe jumate din cât o faci tu cu tatăl meu. Cred că e timpul să-ţi urmezi singură sfatul, Madam Mare Sculă pe Basculă Latham, până nu profită de *tine* cineva!

Cu izbucnirea emoţională consumată, Carla se răsuci în loc şi urcă în fugă scara, fără să-i pese de zgomotul pe care-l făcea tropăind pe treptele de lemn neacoperite. Se repezi pe un culoar, uşa camerei sale se deschise sonor, apoi se trânti la loc, şi se lăsă tăcerea.

Mai mult decât tulburată de ieşirea fetei, Tory se întoarse în camera ei şi se culcă pe pat. Încercă să citească, dar

nu se putea concentra. În urechi îi răsunau cuvintele Carlei. Îşi dădu seama că fata i le aruncase în faţă fiindcă o nemulţumea sfatul pe care i-l dăduse şi profitase de cea mai la îndemână armă, folosind-o neîndemânatic dar eficient. Căci, deşi ştia că nu exista nici cea mai vagă posibilitate ca Magnus să profite de ea în modul pe care-l sugerase, şi cu toate că Denzil Hallam putea profita de Carla sau de oricare altă femeie îşi manifesta interesul faţă de el, pe Tory o tulbura cel mai mult faptul că fata observase cum îl simpatiza pe tatăl ei. Iar dacă ea observase, însemna că remarcaseră şi alţii.

Tory oftă, puse cartea pe noptieră şi stinse lumina. Cuibărindu-se din nou sub singurul cearşaf de care constatase că avea nevoie ca să se acopere în timpul nopţilor calde, recunoscu cu amărăciune că, încercând să-l ajute pe Magnus să se descurce cu fiica lui, nu reuşea decât să încurce şi mai rău lucrurile. Nu părea să aibă nici o cale de a intra în comunicare cu fata, care moştenise foarte puţin din sensibilitatea tatălui ei.

Probabil Carla semăna cu mama sa, nu numai la înfăţişare, ci şi în alte privinţe - şi se putea ca absenţa acesteia şi faptul că petrecuse atâţia ani într-un internat de fete, unde învăţase să înfrunte singură viaţa, s-o fi făcut să devină dură şi reelă.

A doua zi, Magnus anunţă că se ducea pentru câteva zile pe insula Martinica, la invitaţia directorului Grădinii Botanice de acolo.

- I-am spus Carlei şi mi-a promis că va fi cuminte, spuse el. Cum vă mai înţelegeţi?

Era clar că nu obsevrase relaţiile încordate dintre Tory şi Carla, la masă, iar o revelaţie fulgerătoare o înştiinţă că Magnus nu observa nimic din ceea ce nu-i plăcea, întrucât avea o mentalitate de struţ, îngropându-şi capul în nisip pentru a fugi de aspectele neplăcute ale vieţii.

În clipa următoare, respinse această observaţie surprinzătoare în legătură cu un om pe care îl considerase întotdeauna admirabil, găsind că era meschină şi nedemnă de ea însăşi.

- Nu atât de bine pe cât aş dori, răspunse. Te superi dacă-ţi pun o întrebare personală despre soţia ta?

- Despre Rita? întrebă Magnus, surprins. Nu, nu mă supăr. Ascult.

- Carla seamănă cu ea?

- Are, desigur, coloraţia Ritei, dar nu e la fel de frumoasă, răspunse el, încet.

- Şi ca temperament?

Nu-i răspunse imediat, iar în tăcerea care se lăsă între ei Tory auzi prin ferestrele deschise, din grădină, orăcăitul de seară al broaştelor şi

foşnetul frunzelor ce fremătau în vânt.

Magnus vorbi foarte rar, ca şi cum l-ar fi durut nespus să-şi amintească de soţia lui.

- Da, şi ca temperament. De-asta sunt îngrijorat de slăbiciunea pe care a făcut-o pentru Hallam. Mă tem atât de tare că ar putea s-o facă să sufere şi apoi s-o abandoneze. Şi Rita a păţit asta, o dată. Înţelegi, Tory, când am cunoscut-o, era căsătoritä cu cel mai îngrozitor om, care s-a purtat crud cu ea, după care a părăsit-o.

- Aha, înţeleg, şopti Tory. Îţi mulţumesc că mi-ai spus.

Când se duse la culcare, înainte de a adormi, meditä la cele aflate. Îi confirmau opinia despre Magnus ca fiind genul de om la care ar fi putut apela o femeie nefericitä şi de care aceeaşi femeie ar fi putut să profite, folosindu-se de mila lui ca să-l atragă în capcana căsătoriei.

A doua zi, Magnus plecă, dar abia după trei zile de absenţă Tory îşi dădu seama că abia o mai văzuse pe Carla şi fu nevoitä s-o întrebe pe doamna Dunnet dacă nu ştia pe unde umbla fata.

- Deloc nu-i cuminte, fătuca aiasta, declară femeia cea micuţă, dându-şi peste cap ochii mari şi căprui. De ieri nu mai dete p-acas'.

- Ai idee unde s-o fi dus?

- Socot că înnoptă la debarcaderu-acela, duduie.

- Atunci, am să mă duc imediat acolo, ca s-o aduc înapoi, spuse Tory, cu hotărâre.

Sosise momentul să folosească soluţia de ultimă instanţă, să meargă şi să-l încolţească pe Denzil Hallam în bârlogul lui, pentru a-i spune că nu mai încurajeze vizitele Carlei.

Luă maşina crem, cu care Magnus îi permitea să circule. Când intră pe aleea debarcaderului, găsi câteva maşini parcate într-o curte de lângă clădirea administrativă. Printre ele era şi jeep-ul albastru.

Dar, de cum văzu catargele velierelor, pe Tory o cuprinse nostalgia. Trebuia să se ducă să le arunce o privire. Trecuseră aproape două luni de când nu mai navigase cu George, în barca lor de curse, dar abia acum îşi dădea seama cât de mult îi lipsa iahtingul şi avtivităţile de la bord.

Hoinări în lungul şi-n latul pontoanelor, oprindu-se din când în când să se uite cu uimire la greementul puternic al unui nou iaht din fibre de sticlă sau să admire arcul graţios al provei unui vechi schooner de lemn. Soarele arzător îi înfierbânta capul blond, făcând-o să-şi pună pălăria. Purta o bluză de bumbac cu dungi albe şi roşii şi pantaloni marinăreşti albi, apretaţi,

dar îşi dorea să se fi schimbat cu o rochie subţire, care ar fi fost mai răcoroasă.

Când ajunse la ultimul ponton, găsi amarate câteva bărcuţe din fibre de sticlă. Aveau catarge subţiri, lucitoare, şi păreau repezi, pline de viaţă. Dintr-o dată, simţi nevoia să coboare într-una din ele, pentru a porni peste apele albastre scânteietoare ale golfului, simţindu-şi părul fluturat în vânt şi vaporii săraţi care-i înţepau pielea...

- Deci, nu m-am înşelat, frumoasa botanistă a binevoit a ne învrednici cu o vizită, spuse un glas în spatele ei, iar Tory se întoarse, pentru a da cu ochii de Denzil Hallam.

Fără cârje, cu picioarele musculoase şi bronzate vizibile sub pantalonii scurţi cafenii, bine croiţi, cu o cămaşă crem întinsă peste umeri şi descheiată aproape până la mijloc pentru a-i fi mai răcoare, arăta curat şi eficient. De sub cozorocul înclinat într-o parte al şepcii de iahting cu calotă albă, ochii săi duri o priveau fără bunăvoinţă. Ostilitatea lui părea palpabilă, o stare care se întindea s-o atingă, avertizând-o să procedeze cu prudenţă.

- De ce ai venit? întrebă Hallam, rece.

- Admiram bărcile, răspunse ea, evaziv.

Nu era momentul să abordeze subiectul

Carlei. Trebuia să lege un soi de comunicare cu el, înainte de a îndrăzni să-l întrebe unde era fata.

- Le închiriezi?

- Da, la patru dolari *beewee* ora, răspunse calm Hallam; Tory aflase între timp că *"beewee"* era un termen insular colocvial pentru moneda britanică din Indiile de Vest. Dar nu le închiriez decât persoanelor care au idee cum să navgiheze, adăugă el.

- Am navigat şi am făcut parte din echipaje aproape de când mă ştiu, replică Tory.

- Probabil erau bărci cu două vele. Astea sunt individuale. Pe-o briză ca asta, ai răsturna nava cu fundul în sus încă înainte de-a ieşi din port.

- Ba n-aş răsturna-o, ripostă ea, iar dacă nu mă crezi, de ce nu mi-ai închiria una, ca să-ţi arăt că mă pricep la iahting?

Hallam o privi un moment, cu ochi îngustaţ, apoi ridică din umeri.

- În regulă. Voi pune pe cineva să aducă vela şi s-o instaleze, spuse el şi se întoarse să plece.

- Şi cred c-ai să mă priveşti pe uscat, se auzi vocea lui Tory, sfidătoare. A, nu, nu-mi convine. Te provoc la o cursă până la geamandura aia portocalie şi înapoi şi pariez că mă vei găsi la fel de pricepută ca tine.

Răsucindu-se încet cu faţa spre ea,

Hallam o măsură din nou, cu aceeaşi privire printre pleoapele strânse.

- Deci, îţi place să te joci cu focul, aşa-i, Victoria? o dojeni el încet. De acord, accept să-ţi închiriez barca. Dar te previn c-ai să te uzi. Pantalonii ăştia eleganţi ai tăi rezistă la apă, sau ai prefera un şort?

Emoţionată pe neaşteptate, fiindcă îi primise provocarea, Tory îşi privi pantalonii albi. Ar fi fost păcat să şi-i sytrice.

- Ai vreo pereche pe măsura mea? îl întrebă.

- Sigur. Prietenele mele îşi lasă mereu hainele pe-aici. Cred că o găsesc scuză valabilă ca să mai treacă pe la mine, comentă el cu glas tărăgănat, provocator. E un vestiar lângă birouri. Du-te acolo şi-ţi aduc eu o pereche.

Pantalonii scurţi erau de fapt nişte blugi tăiaţi, decoloraţi şi deştrămaţi la margini, dar i se potriveau perfect. Denzil Hallam avea ochi bun şi îi luase măsurile destul de bine, îşi spuse Tory, cu o strâmbătură de dezgust. Cât îi mai displăcuse referirea la iubitele care-şi lăsau hainele în urmă după ce-l vizitau! Insinuase că rămâneau peste noapte la el. Dacă n-ar fi fost atât de dornică să navigheze, în veci n-ar fi acceptat să se îmbrace cu ceva ce aparţinea unei femei care trecuse prin patul lui.

Îl găsi aşteptând-o pe pontonul unde

erau acostate bărcile, de vorbă cu un negru mătăhălos, pe care i-l prezentă sub numele de Josh şi care o salută în obişnuitul stil prietenos din insule.

Denzil îşi schimbase şi el hainele având acum nişte blugi tăiaţi şi tociţi şi un tricou subţire de bumbac, cu mâneci scurte. Atât şortul, cât şi blugii, îi accentuau musculatura masivă. Nu era la fel de înalt ca negrul, dar Tory avu din nou impresia unei tării ca a pietrei, de neclintit.

Privirea lui coborî spre pantalonii scurţi pe care şi-i luase, apoi îi contemplă insolent picioarele lungi, care se bronzaseră atrăgător de când era pe insulă.

- Par să-ţi vină bine, observă el alene, ridicând din nou privirea, spre ochii ei furioşi. Cu încălţămintea cum stai?

- Voi naviga desculţă.

- Perfect. Acum, în legătură cu startul cursei - vezi vasul ăla mare cu motor, de croazieră, ancorat acolo? Ei bine, e pe acceaşi linie cu fanionul de la capătul pontonului ăstuia, aşa că o vom alege pe asta ca linie de pornire. Josh va da startul trăgând cu un pistol, iar câştigătorul va fi cine trece primul linia la întoarcere. Ce barcă preferi?

Fuseseră pregătite două, iar velele lor sclipitoare de terilen fâlfâiau leneş în vânt. Tory o alese pe cea galbenă şi

coborî la bord. Pânza avea latura de jos liberă, neprinsă de ghiu. Şcota era deja coborâtă, iar Tory trase de ea, pentru a vedea dacă o putea mânui uşor. Ridicând privirea spre Josh, îi făcu semn că era gata de plecare. Negrul dezlegă barca şi o împinse de la cheu.

Apucând echea şi înfăşurându-şi şcota pe cealaltă mână, pentru a putea trage vela, Tory cârmi spre linia de start, ştiind că barca lui Denzil, de culoare albastră, era încă legată la ponton. Vântul umflă pânza, bărcuţa se înclină uşor, iar Tory se lăsă instinctiv cu greutatea pe copastie, pentru a fi gata să se aplece în afară. Puterea vântului spori, iar barca se înclină şi mai mult. Tory se întinse peste bord, continuând să cârmească din eche şi să ţină şcota, cu picioarele proptite sub chingile împletite din nylon care erau prinse de fundul ambarcaţiunii, ca să nu cadă în apă dacă se apleca prea mult.

Bum! bubui pistolul, iar Tory trecu prima linia de start. Privindu-şi vela, văzu umbra alteia începând s-o traverseze; Denzil o ajungea din urmă. Întoarse capul şi văzu prova ascuţită a bărcii lui depăşind-o. Încerca s-o întreacă, furându-i vântul din velă.

Împinse repede cârma. Barca îşi schimbă direcţia, apropiindu-se de a lui. Tocmai când pânza începea să i se înmoaie fiindcă ajunsese prea aproape, trase de

eche spre ea, vela se umflă din nou şi bărcuţa făcu un salt înainte.

Denzil mai încercă de două ori s-o depăşească în acelaşi mod şi tot de atâtea ori Tory îl împiedică. După eşecul celei de-a treia tentative, schimbă tactica, lăsându-se pe celălalt bord, pentru a se îndepărta de ea.

Tory ştia că Denzil trebuia să schimbe iarăşi bordul, pentru a ajunge la geamandura portocalie, cum avea să facă şi ea. Atunci, urmau să se înscrie pe traiectorii convergente, avantajul fiind de partea lui; dacă, însă, ea reuşea să plutească mai repede, avea şanse să treacă de geamandură înaintea lui.

Hotărâtă să facă acest lucru, îşi forţă vela şi se aplecă în afară cât putea de mult, ştiind că barca avea să meargă mai repede dacă n-o lăsa să se încline prea tare. Etrava sălta pe valuri. Peste prova săreau stropi de apă, udând-o, dar puţin îi păsa, fiind prea însufleţită de duelul îndemânării şi al talentelor.

Geamandura rotundă şi portocalie sărea pe apă ca o minge. Tory aruncă o privire rapidă pe sub velă, auzi o voce mugind: "Tribord!" în timp ce ambarcaţiunea cealaltă venea direct spre ea şi ştiu, cu o tresărire de satisfacţie, că trecea prin faţa lui, cu câţiva metri avantaj.

Redresă imediat, îndreptându-se direct spre geamandură, o ocoli şi porni înapoi

spre linia de sosire, cu pânza umflată în vânt, numai pentru a descoperi că cealaltă barcă era chiar în spatele ei şi începea s-o întreacă.

În următoarele câteva minute, folosi toate trucurile care-i puteau trece prin minte pentru a mări viteza, trăgând vela în interior şi apoi dându-i drumul iarăşi, pentru ca barca să sară peste valuri, iar în cele din urmă i se păru că greutatea ei mai scăzută începea să-şi spună cuvântul, menţinându-se pe aceeaşi linie cu barca albastră.

Una lângă alta, cele două nave păreau să zboare peste apă, aruncând spumă de sub carene. Tory mai făcu un efort de a accelera, iar bărcuţa răspunse. Prova i se ridică pe creasta unui val, peste linia de sosire.

Însufleţită de emoţia acestui finish strâns, Tory slăbi şcota şi trase puţin vela spre interior, pentru a-şi schimba direcţia în apropierea pontonului. Vântul umflă pânza, iar barca se aplecă atât de tare, încât fu nevoită să se lase mult pe spate peste bord ca s-o ţină dreaptă. Privi peste umăr să vadă unde era barca albastră, uitând că în curând avea să iasă din bătaia vântului. Vela se înmuie dintr-o dată, iar barca, dezechilibrată de trupul ei aplecat cu toată greutatea în direcţia vântului, se înclină invers, răsturnând-o în apa caldă şi mătăsoasă.

În timp ce vela cobora spre ea,

ameninţând s-o acopere, Tory dădu viguros din picioare şi înotă în jurul pupei. Văzând chila care ieşea în afară din fundul ridicat al bărcii, ca înotătoarea dorsală a unui peşte, o apucă şi trase de ea, după care reuşi să se salte cu picioarele deasupra. Din această poziţie, prinse copastia şi îndreptă barca.

Încet, catagrul şi vela se ridicară. Cu o opintire scurtă, Tory izbuti să sară peste bord. Apucând şcota şi echea, cu picioarele în apa care clefăia pe fundul bărcii, cârmi spre marginea pontonului.

Josh, care o aştepta, prinse barca şi o ţinu nemişcată, dar cel care se aplecă s-o ajute la debarcare fu Hallam.

- Bravo, o felicită el.

- Cine a câştigat? întrebă Tory, întorcându-se spre Josh, cu o mişcare care-i aruncă părul ud peste umeri.

- Cred că trecurăţi linia împreună, domnişoară, replică negrul, cu un rânjet dinţos. Măiculiţă, asta mai zic şi eu cursă! În viaţa mea nu mai văzui o femeie să piloteze aşa.

La naiba, îşi spuse Tory, *aş fi preferat să-l înving.* Dar o satisfăcea faptul de a şti că nici ea nu fusese înfrântă. Terminase onorabil. Numai dacă nu s-ar fi răsturnat atât de nedemn, la sfârşit.

- Sper că nu te mai îndoieşti de talentele mele de navigatoare, îi aruncă ea lui Denzil.

- Nu mai încape nici o îndoială, consimţi el. După o baie ca asta, ai nevoie de un duş şi un rând nou de haine, mai adăugă.

- Nici o problemă, afirmă ea cu o răzvrătire de independenţă, mi-ajunge dacă mă şterg în vestiar. Nu uita că pantalonii mi-s uscaţi.

Denzil n-o contrazise, dar când ajunseră la capătul pontonului îi luă braţul şi o conduse pe o cărare umbrită de palmieri şi arbuşti înfloriţi.

- Nu ăsta e drumul spre vestiar, obiectă ea. Atingerea mâinii lui pe piele era posesivă şi destul de tulburătoare.

- Ştiu că nu e. Te duc la cabana mea. Poţi face duş acolo, în linişte şi intimitate.

- Dar pantalonii mei...

- Ţi-i aduc eu.

Tory se dădu bătută - pentru că, dintr-o dată, era curioasă să vadă unde locuia, nu din alt motiv, îşi spuse, refuzând să recunoască faptul că nu avea încotro şi era silită să meargă într-acolo de mâna lui puternică, pe braţ.

După vreo cinci minute de mers, poteca se sfârşi într-un luminiş, deasupra unei plaje mici, în formă de semilună. La mică distanţă de nisip se înălţa o cabană de lemn, construită pe popi, cu verandă în faţă.

Urcară câteva trepte de lemn, pentru a intra printr-o uşă cu plasă din oţel,

într-un *living room* mare, mobilat confortabil cu câteva fotolii şi o canapea.

- Baia e dincolo de arcada din dreapta, spuse Denzil. Vei găsi prosoape curate într-un dulap de alături. Eu merg să-ţi aduc pantalonii şi un tricou uscat.

Baia nu era la fel de elegantă ca aceea din casa directorului, dar instalaţia de apă funcţiona mult mai eficient, iar Tory se desfătă cu senzaţia apei fierbinţi care-i dizolva sarea lipicioasă de pe piele şi din păr.

Tocmai închisese duşul şi se pregătea să tragă în lături perdeaua pentru a bâjbâi după un prosp, când uşa băii, pe care uitase s-o încuie, se deschise, făcând-o să încremenească.

- Eu eram, anunţă Denzil. Hainele uscate sunt pe scaun.

Uşa se închise la loc. Tory îşi ieşi din împietrirea statuară, cu o expiraţie prelungă, smucind în lături perdeaua. Pe scaun se aflau pantalonii ei albi, iar deasupa lor, o bluză înfloratăşi o pereche de chiloţi bikini Sub scaun erau puse sandalele ei albe şi geanta.

Se şterse, apoi deschise dulăpiorul de deasupra lavaboului, unde găsi o cutie cu pudră de talc. Avea un miros picant de lămâie şi o folosi fără parcimonie. Chiloţii îi veneau ca turnaţi; îşi trase peste ei pantalonii, iar pe deasupra, bluza. Aceasta se încheia în faţă, cu

nasturi, şi nu-i stătea la fel de bine ca pantalonii scurţi şi chiloţii. Se părea că prietenele lui Denzil nu aveau bustul la fel de mare ca al ei, iar Tory îşi dori să fi luat la ea un sutien. Însă, chiar şi aşa, acum ar fi fost ud, nerămânându-i deci decât să se resemneze cu faptul că, printre nasturi, bluza se căsca larg.

Îşi şterse părul, şi-l pieptănă pe spate, apoi se fardă. După aceea, luă prosapele ude, atârnându-le pe bara perdelei de la duş. Stoarse în chiuvetă hainele ude şi, lăsând şortul de împrumut pe scaun, îşi făcu sul tricoul de bumbac, cu chiloţii în el. Mai aruncă o privire în jur, pentru a se asigura că lăsa baia la fel de ordonată precum o găsise, şi ieşi în holişor.

Acolo se opri, curioasă să vadă ce se afla dincolo de celelalte două uşi, aşa că, păşind pe vârfuri, se apropie de prima. Era întredeschisă şi, uitându-se pe lângă ea, văzu o cameră încăpătoare şi luminoasă, mobilată cu un pat dublu şi două scrinuri.

Retrăgându-se, trecu la uşa următoare. Şi aceasta stătea parţial deschisă. Dincolo de ea se afla o cameră mică şi îngustă, plină cu cutii şi diverse piese mărunte de mobilier, folosită vizibil numai ca magazie. Se vedea clar că locuinţa lui Denzil Hallam era destinată numai unei singure persoane, dacă nu

punea la socoteală mărimea patului dublu.

În timp ce revenea spre living, Tory îşi aminti unde mai văzuse bluza pe care o purta; şi Carla avea una la fel. Culorile şi modelele erau identice cu cele de pe bluza fetei: floricele multicolore, risipite pe un fond roşu închis.

Imediat, în minte i se ivi bănuiala că bluza îi aparţinea într-adevăr Carlei şi fusese lăsată acolo - probabil chiar în casă - cu ocazia uneia dintre numeroasele vizite ale fetei, provocându-i un freamăt straniu de nemulţumire, nu împotriva lui Denzil, pentru că o convinsese pe Carla să rămână, ci contra ei însăşi, fiindcă reuşise să ajungă într-o situaţie care lui îi dăduse posibilitatea de a o convinge.

Conştientă că nu gândea raţional, Tory se răsuci şi intră rapid în *living room*, hotărâtă să-l deconcerteze cu o întrebare directă. Umbrită de verandă, precum şi de copertinele din pânză cu dungi albastre şi albe întinse deasupra ferestrelor mari cu faţa spre apus, camera era răcorită de o briză marină constantă, care ridica marginile draperiilor lungi, albastre cu verde.

Dar Denzil nu era acolo, aşa că, auzind un fluierat, se apropie de capătul opus al camerei, unde descoperi o arcadă care dădea în alcovul cu masa de sufragerie, despărţit de zona bucătăriei

printr-o tejghea ca de bar, în faţa căreia se înşirau câteva taburete înalte de lemn, având tăbliile tapiţate cu vinilin roşu. Lângă bar era o altă arcadă, prin care se ajungea în bucătărie.

Denzil se afla înăuntru şi tocmai lua nişte pahare înalte pentru limonadă de pe un raft sau dintr-un dulap încastrat în perete, deasupra bufetului. Le puse pe tăblia acestuia, întoarse capul drept spre Tory şi se opri din fluierat.

- Văd că bluza ţi se potriveşte numai unde te-atinge, remarcă el.

- A trebuia să mă aştept la un comentariu ca ăsta, i-o întoarse Tory, nemulţumită că, la urma urmei, nu putuse avea ea primul cuvânt. Cred că nu ai ceva în genul unui ac de siguranţă?

- Nu, nu le folosesc niciodată, răspunse Denzil, aplecându-se înainte, cu braţele rezemate de bufet, ca să vadă mai bine. Spaţiile dintre nasturi inspiră o anumită atracţie sâcâitoare.

Zâmbetul i se lăţi, când Tory reacţionă ridicându-şi mâna în dreptul deschizăturii din mijloc, cea mai largă.

- Vrei un pahar cu ceai de la gheaţă?

Oferta o surprinse. Ceaiul era ultima băutură pe care s-ar fi aşteptat să i-o ofere şi o făcu să-şi dea seama dintr-o dată cât de sete îi era după eforturile cursei.

- Mi-ar face mare plăcere, răspunse,

înfrânându-şi pentru câteva momente ostilitatea.

- Atunci, stai jos, murmură Denzil. Nu va dura mult până îl fac, e instant.

Tory se cocoţă pe unul dintre taburetele înalte cu tăblie roşie, punându-şi geanta şi hainele umede pe celălalt. Cu coatele rezemate de tejghea şi bărbia în mâini, îl privi cum deschidea un borcan şi punea cu linguriţa ceai instant în pahare. Mişcările lui erau rapide şi eficiente, şi oricine se pricepea cât de cât la oamenii ce navigau cu ambarcaţiuni mici şi-ar fi dat deama pe loc că îşi petrecuse mult timp pe una dintre ele, căci în bucătărie domnea o ordine desăvârşită, iar Denzil punea toate lucrurile la loc de unde le luase, imediat ce termina cu ele.

- Carla unde e? întrebă Tory cât putea de firesc, urmărindu-i cu atenţie reacţia.

Aceasta, când se produse, păru absolut naturală. Denzil închise robinetul de unde lăsase să curgă apă rece în pahare şi o privi mirat:

- De unde naiba să ştiu eu? Săptămâna asta n-am văzut-o deloc.

Capitolul 3

Răspunsul la întrebare era atât de direct şi aparent sincer, încât un moment

Tory fu cea care rămase deconcertată, în timp ce căuta în minte un alt mod de a continua discuţia.

Apoi, îşi aminti de bluză. Apucând un vârf al gulerului între degetul mare şi cel arătător, îl ridică, pentru a-i atrage atenţia asupra lui:

- Asta e bluza ei. O recunosc.

- Chiar aşa? răspunse prompt Denzil, după ce aruncă o scurtă privire spre bluză. N-am de unde să ştiu.

Învârti în pahare lichidul chihlimbariu, cu o baghetă de amestecat, apoi deschide uşa frigiderului să scoată o tăviţă de plastic cu cuburi de gheaţă. Puse câteva cuburi în fiecare pahar, amestecă din nou ceaiurile şi aduse cele două pahare pe tejghea.

- E o dovadă că a trecut pe-aici, insistă Tory.

- Serveşte-te, o pofti Denzil, împingând un pahar spre ea, şi spune-mi de ce te joci de-a detectivii.

- Carla nu s-a întors acasă azi-noapte, replică ea, în timp ce cuprindea paharul cu mâna, uşurată de răceala acestuia în palma caldă şi umedă.

Ochii lui Denzil se îngustară, iar un colţ al gurii i se arcui antipatic.

- Şi ce te face să crezi că o poţi găsi aici, numai fiindcă a lipsit de-acasă toată noaptea? se interesă el cu o onctuozitate mătăsoasă care-i făcu nervii să trepideze.

- Mereu vine aici şi nu ascunde faptul că te adoră, replică ea, rece.

Una dintre sprâncenele lui Denzil se înălţă cu amuzament sardonic şi, rezemându-şi ambele coate pe tejghea, ridică paharul cu ambele mâini, pentru a lua o sorbitură de ceai. În timp ce cobora paharul la loc, ochii îi luceau batjocoritor.

- Interesant, comentă el, tărăgănat. Mai spune-mi, te rog. De exemplu, tatăl ei e la curent cu vizibila fascinaţie pe care i-o inspir?

- Da, este şi e foarte supărat.

- Deci, e supărat, iar când fata dispare, bănuieşte imediat că eu sunt de vină? Şi totuşi, nu vine s-o caute, ci te trimite pe tine în schimb. Cum te simţi în rolul mamei, când nu ai decât cu maximum patru ani mai mult decât Carla?

Unda de dispreţ din atitudinea lui o întărâta, făcând-o să spună mai mult decât intenţionase.

- Cu şase ani, îl corectă ea repezit, şi nu joc rolul de mamă. Magnus e plecat şi mi-a cerut să stau cu ochii pe Carla în lipsa lui. Habar n-am avut că n-a venit acasă azi-noapte, până mi-a spus servitoarea. Evident, sunt foarte îngrijorată, fiindcă n-aş vrea ca Magnus să creadă că i-am nesocotit rugămintea.

- Evident, pufni el. Nici nu ştiai că are o fiică, până în ziua sosirii, când ţi-a prezentat-i, aşa-i? A fost un mare

şoc pentru organismul tău, s-o cunoşti.

- De unde ştii? ripostă fără vlagă Tory, simţind că i se înfierbântau obrajii.

- În ziua aia, trebuia să mă mişc încet, dacă mai ţii minte, aşa că am avut destul timp să-ţi observ întâlnirea cu el. Mi s-a părut mai mult decât afectuoasă şi am fost ferm convins că erai vreo rudă apropiată de-a lui. Şi când colo, a reieşit că fuseseşi angajată de Departamentul Parcurilor şi al Grădinilor din Airouna, un aranjament plăcut şi comod ticluit de voi doi ca să puteţi colabora în timp ce trăiţi împreună, încheie el, sarcastic.

Tory fu cât pe ce să se înece cu ceaiul pe care-l înghiţea, ca reacţie la insinuările lui, şi avu mare noroc să nu-l împroaşte în faţă cu lichid şi cuburi de gheaţă. Cu obrajii aprinşi şi ochii scăpărători, puse paharul pe bar atât de tare, încât ceaiul sări în sus, revărsându-se peste margine.

- Păcătoase gânduri îţi mai trec prin minte! îl acuză ea, furioasă.

- Nu sunt cu nimic mai prejos decât ale tale, replică scurt Denzil. Pe ferryboat, te-ai comportat de parcă ai fi crezut că voiam să te violez...

- Nu m-am gândit la aşa ceva... gâfâi Tory.

- Atunci, de ce-ai amenințat că ţipi dacă nu te las să reci?

- Am... m-ai... mă zăpăciseşi, încercă ea să se apere, bâlbâindu-se.

- Nu zău? făcu Denzil, batjocoritor. Iar azi, insinuezi că sunt genul de om care ar încuraja o adolescentă să rămână peste noapte la el. Întrucât ne cunoaştem de atât de puţină vreme, aş spune că asta e o prejudecată de neiertat din partea ta.

Tory îşi apucă din nou paharul. Prefăcându-se că-i studia conţinutul, îl privi pe furiş, pe sub gene. Ochii lui căprui scăpărau de enervare şi mândrie, care-i încordau pielea peste pomeţii înalţi şi-i crispau gura într-o linie dreaptă şi severă.

- Mă rog, pe Carla o încurajezi totuşi, mormăi ea, încă în defensivă. Mereu o inviţi să vină aici, chiar ea mi-a spus, dar lui Magnus i-ar fi mult mai uşor s-o ţină sub control dacă n-ai face-o. Te consideră prea vârstnic pentru ea.

- Şi totuşi, pe sine nu se consideră prea vârstnic pentru tine, replică Denzil.

- Între Magnus şi mine nu e nimic de soiul ăsta. A, recunosc că îl respect şi îl admir enorm, şi consider că am mare noroc să fi fost aleasă de el ca să-l ajut, dar asta-i *tot* ce facem împreună, lucrăm, şi chiar dacă voi sta aici numai un an, experienţa de a fi lucrat cu un botanist atât de strălucit va fi nemăsurată.

- Un an? exclamă el. Vei sta aici un an de zile?

- Da, poate chiar mai mult, răspunse Tory, destul de înfumurată. Contractul poate fi prelungit, dacă ambele părţi sunt de acord.

O privi lung, nici amuzat şi nici nemulţumit, ci cu uimire, înainte de a mai lua o înghiţitură de ceai.

- Mă întreb dacă ai idee în ce te bagi, locuind în casa aia, murmură el.

- O, am idee. În primăvară, când a fost în Anglia, Magnus mi-a spus totul despre slujbă, despre insulă şi climă, despre oameni...

- Dar nu ţi-a spus nimic despre Carla, o întrerupse el, încet. Şi îndrăznesc să presupun că nici despre soţia lui nu ţi-a vorbit.

- Într-adevăr, nu mi-a vorbit, dar el însuşi a spus că un profesor - ceea ce era pentru mine, înainte de a venit aici - rareori îşi discută cu studenţii viaţa particulară, declară Tory, senină. Însă acum ştiu totul. Mi-a explicat.

- Ei, nu mă-nnebuni? Şi eşti absolut mulţumită de explicaţiile lui? întrebă el, Tory având din nou impresia că era surprins.

- Sigur că sunt şi mă bucur foarte mult că a considerat că poate avea încredere în mine, îl privi ea atentă. Tot mai crezi că între noi doi e ceva, nu-i aşa? întrebă, pe un ton acuzator.

- Mi-o luase mintea în direcţia asta, răspunse sincer Denzil. Ca şi ale altor câţiva oameni de pe insulă.

- Vai, ce prostie! exclamă enervată Tory. Doar e clar că Magnus nu mă consideră decât asistenta lui. Cinstit, aşa este, adăugă ea cu aprindere, când îi văzu sprâncenele înălţându-se cu scepticism. Nu-l prea simpatizezi, aşa e?

- Să zicem că nu am o părere prea bună despre un tată pe care-l interesează mai mult să stea cu ochiul în microscop decât la fata pe care şi-o declară fiică, replică el cu răceală. Probabil nu i-a trecut nici un moment prin minte că vine la debarcader fiindcă se simte neglijată, fiindcă s-a săturat să stea închisă în casa aia cât toate zilele, fiindcă moare de plictiseală în compania unui dicţionar abulant de termeni botanici. Nu vine să mă vadă pe mine, ci ca să caute oameni de vârsta ei.

- Magnus nu e deloc plicticos, îl apără Tory, cu convingere.

- N-o fi pentru tine, poate, fiindcă înţelegi despre ce vorbeşte. Şi mai e şi altceva. De când ai venit aici, situaţia Carlei s-a înrăutăţit. Îi răpeşti lui Magnus până şi puţinul timp liber care-i mai rămăsese, aşa că se simte exclusă de-a binelea. Îmi pare rău pentru ea, de-asta n-o refuz când vine la piscină, deşi folosirea debarcaderului e rezervată numai pentru navigatori şi familiile lor.

Şi cu ce mă aleg pentru eforturile mele? Cu suspiciuni de imoralitate, încheie el, caustic.

- Poate că i-ai dat lui Magnus motive să te suspecteze, îl provocă Tory.

- I-oi fi dat, consimţi deschis Denzil. Dacă stau să mă gândesc, au existat vreo două motive, de când a venit pe insulă, se arcui gura lui într-un zâmbet, amintindu-şi. Una dintre pricini era la fel de înaltă ca tine, dar avea păr brunet. Personal, prefer blondele, chiar şi pe cele cu ochi cenuşii.

Iritată de revenirea tonului ironic, Tory vru să plece de la bar, dar Denzil ridică o mână şi-i prinse bărbia între degetul mare şi celelalte. Această atingere pe faţa ei făcu s-o străbată o senzaţie stranie prin toţi nervii, ca şocul unui contact cu o flacără. Hotărâtă să nu-i dea de înţeles în ce fel o afecta, îi susţinu privirea curioasă.

- Ai drepate, spuse el, privindu-i atent ochii, pe rând. Sunt cenuşii, fără nici o undă de albastru sau de verde, iar în clipa asta au culoarea mării într-o zi furtunoasă.

Îşi retrase mâna, bătând-o uşurel pe obraz, înainte de a-şi încrucişa din nou braţele pe piept, pentru a adăuga provocator:

- Tu nu zâmbeşti niciodată, Victoria?

Tremura toată pe dinăuntru, nici ea nu ştia de ce. Ştia numai că trebuia să

scape de omul acela, fiindcă o tulbura într-un mod cum nimeni nu mai reuşise vreodată. Luându-şi geanta de pe celălalt scaun, o deschise şi scoase nişte bani.

- Din moment ce nu-mi poţi spune unde e Carla, ar fi mai bine s-o caut în Port Anne, spuse ea, cu voce crispată, stăpânită. Ai aici patru dolari pentru chiria bărcii. Îţi mulţumesc pentru ceai. Ai fost foarte amabil.

Puse cele patru hârtii de un dolar pe tejghea, intenţionând să coboare de pe taburet, pentru a porni spre uşă, dar Denzil îşi trânti o mână peste a ei, nelăsând-o să şi-o retragă.

- Am impresia că am spus sau am făcut ceva cae te-a supărat, spuse el, alene.

- Tot ce faci sau spui mă supără, replică Tory, încercând fără succes să-şi elibereze mâna. Găsesc că eşti unul dintre cei mai nesuferiţi oameni pe care i-am cunoscut vreodată şi nu vreau să-mi mai pierd vremea stând de vorbă cu tine.

- Nesuferit! exclamă Denzil. Ei, haide, mă iei cam tare, nu crezi? Mai ales după ce te-am lăsat să mă ajungi din urmă pe ultimii metri ai cursei, ca să trecem linia de sosire împreună şi să nu pierzi pariul.

- M-ai lăsat? *Tu* m-ai lăsat?...

Tory era atât de furioasă, încât abia mai putea să bolborosească.

- N-ai făcut aşa ceva, se răsti, când îşi mai regăsi controlul. Te-am ajuns din

urmă pentru că am putut naviga cu barca mea mai repede decât tine cu a ta. Sunt mai uşoară ca tine şi...

- De acord, eşti mai uşoară, şI mai zveltă, deşi mă bucur să observi că ai toate formele care-i dau bine unei femei, după cum are bunăvoinţa să arate bluza asta, o tachină el.

- Ooof!

Îi venea să-i dea una, dar o mână încă îi mai era captivă într-a lui, iar în cealaltă îşi ţinea geanta.

- Te rog să-mi dai drumul la mână, îi ceru ea, băţoasă.

- Ca să mă pălmuieşti? se interesă Denzil, cu sprâncenele înălţate în stilul lui batjocoritor. Îţi dau drumul doar dacă încetezi să te mai porţi ca o eroină de roman victorian care crede că i-a fost insultată virtutea. E un rol interesant, dar nu se potriveşte cu restul.

- Şi cam care-ar fi *restul*, mă rog? întrebă Tory, intempestiv.

- Impresia pe care o dai, de a fi o femeie calmă şi contemporană, care ştie ce vrea şi cum să obţină, care poate să lanseze o provocare şi s-o onoreze, replică încet Denzil. Nu ţi-ai dat seama că ne uneşte o dragoste comună, Victoria, dragostea pentru iahting? Ar putea fi baza unei prietenii între noi, aşa că de ce nu vrei să-mi spui unde ai învăţat să navighezi?

Un moment, schimbarea lui de tactică o

reduse la tăcere. Rămase privind mâinile amândorura împreunate. A lui nu i-o mai ţinea atât de strâns pe-a ei, iar palma şi degetele sale calde şi aspre îi acopereau dosul mâinii într-o mângâiere subtilă. Încet, degetul mare începu să se mişte peste pielea gingaşă a încheieturii, unde îi palpita pulsul. Gestul lui tandru îi stârni un fior prin braţ şi trup, astfel încât îi pieri toată dorinţa de a se elibera. Recunoscând fără tragere de inimă că-i plăcea ca Denzil s-o ţină demână, îşi dădu seama că purtarea ei stranie şi contradictorie din ultima vreme fusese o încercare de a se apăra contra lui. Denzil reprezenta pericolul. I-ar fi fost atât de uşor să cedeze, acceptând prietenia pe care i-o oferea, dar era sigură că, dacă se dădea bătută, ar fi devenit stăpân pe ea, iar atunci şi-ar fi pierdut atât libertatea spirituală, cât şi pe cea fizică.

- Am învăţat să navighez pe un lac de acumulare, în apropierea casei mele din nordul Angliei, răspunse ea. Părinţii mei erau de ani de zile membri ai clubului de iahting, iar pe mine şi pe fratele meu George ne luau cu barca de când mă ştiu. George şi cu mine eram amândoi proprietarii unei bărci de curse, până când eu m-am hotărât să vin în Airouna.

Se opri câteva clipe, după care adăugă, cu o undă de sfidare:

- Să ştii, chiar te-am ajuns din urmă

pe ultimii metri.

- Fiindcă te-am lăsat eu, insistă Denzil, arogant. N-ai văzut cum am scos vântul din velă, ca să încetinesc barca?

- Ba nu l-ai scos deloc, se răsti ea. Mi-e foarte greu să cred un cuvânt din tot ce spui.

- Fiindcă te temi de mine. Îţi închipui că, dacă mă crezi, rişti să mă placi, iar faptul de a mă plăcea ţi-ar veni în răspăr, nu-i aşa, Victoria?

Tory se foi pe scaun, stânjenită, şi constatând că îşi luase mâna de pe a ei, şi-o retrase şi o strânse pe toarta genţii, lângă cealaltă, continuând să-şi fereascâ privirea, căci Denzil se apropiase periculos de a-i ghici adevărata stare de spirit.

- Ţi-am spus unde am învăţat să navighez, acum e rândul tău să-mi spui unde ai învăţat, mormăi ea.

- Am furat de pe ici, pe colo, răspunse vag Denzil.

- Vai, ce răspuns inteligent, îl împunse, ridicând capul. Cred că se potriveşte cu imaginea pe care o inspiri, de aventurier dur şi enigmatic. Am auzit despre felul cum ai sosit aici, după ce traversaseşi de unul singur oceanul. De ce-ai făcut-o?

- Din acelaşi motiv din care o fac şi alţii, pentru provocare pe care o reprezintă, atâta tot, replică el rece, dându-i impresia că îi ascundea ceva.

- Dar de ce te-ai oprit tocmai la Airouna?

- De ce nu? E un paradis tropical, ca acelea pe care visează cei mai mulţi dintre noi să trăiască. Am găsit aici o cale de a-mi câştiga existenţa, lucrând cu bărcile. Când Pete de Freitas s-a hotărât să renunţe la postul de administrator şi să se mute cu locuinţa pe Tequila, am preluat eu administraţia debarcaderului. Nu sunt patron. Firma aparţine unei antreprize care are mai multe debarcadere şi companii de charter pe insule. Ar mai fi şi altceva ce vrei să ştii?

Tonul lui tăios o prevenea că nu-i plăcea să i se pună întrebări personale, dar Tory aflase atât de mult din răspunsurile la cele câteva pe care i le pusese, încât era hotărâtă să mai încerce cu încă una.

- Din care parte a Angliei vii?

- Mă aşteptam să fi ghicit până acum, iubire, replică el cu un zâmbet, în timp ce-şi accentua intenţionat accentul gros.

Iubire. Era termenul de alint nevinovat folosit de locuitorii din West Country, iar Tory se gândi abia acum că numele lui de botez ar fi trebuit să-i dea un indiciu. Era un vechi prenume britanic, care încă se mai folosea în străvechea fortăreaţă a celţilor, Cornwall.

- Eşti din Fowey, Falmouth, St Austell

sau St Ives? se interesă ea.

- Deci, cunoşti Duchy? ripostă prudent Denzil.

- Nu tocmai. Am stat odată la o prietenă a mea de-acolo. Părinţii ei aveau o fermă lângă Helston River. Din care oraş eşti?

- Nu e oraş, doar un sat de pescari. N-ai de unde să-l ştii.

- Cu alte cuvinte, nu vrei să ştiu, îl provocă Tory.

- Exact, şi sunt foarte mulţumit de răspunsul tău vag cu "nordul Angliei".

- Deci, acum nu-mi rămâne decât să presupun că ai plecat din Anglia fiindcă ţi s-a întâmplat ceva neplăcut, un lucru pe care ai prefera să-l uiţi, murmură ea, continuând să fie provocatoare.

Denzil râse, cu un sunet vesel şi jucăuş, care-i exprima limpede opinia despre sugestia ei.

- Da' ştiu că te-au influenţat romanele alea victoriene, aşa-i? glumi el. Cu mine, însă, n-are rost să-ţi urzeşti fantezii romantice. Păstrează-ţi-le pentru admirabilul tău profesor. Am părăsit Anglia fiindcă am vrut să plec, fiindcă mă chema aventura. Iar acum mă aflu aici, fiindcă aici vreau să stau. Poate că, într-o zi, aventura mă va chema din nou, şi-atunci am să plec mai departe.

- Singur?

- Ia ia, Victoria, fără întrebări cu

dublu sens, i-o întoarse el, cu acea licărire diavolească jucându-i în ochi. Depinde dacă găsesc pe cineva care aş vrea să vină cu mine.

Stăteau rezemaţi amândoi de tejghea, nu faţă în faţă ci puţin lateral, astfel încât cotul braţului ei drept, îndoit, atingea cotul braţului drept al lui Denzil. Ritmul calm al conversaţiei, schimbul de informaţii reciproce, creaseră o atmosferă intimă şi relaxată, pe care o accentuau căldura şi umbra din cameră. Tory descoperi că uitase de ostilitatea dinainte faţă de el, simţindu-se surprinzător de destinsă.

Când se răsuci, constată că stăteau atât de aproape încât îi putea mirosi pielea, un iz sâcâitor în care se amestecau sudoarea şi sarea marină. Îi simţea căldura trupului puternic prin materialul subţire al tricoului. Vedea cât de dese îi erau şuviţele cârlionţate ale părului brunet şi sârmos, lipit de cap, cât de puternice şi viguroase creşteau firele. Deasupra sprâncenei drepte avea o cicatrice îngustă; o linie de culoare roşie închisă arăta urmele cusăturilor. Aproape inconştientă de ceea ce făcea, atinse cicatricea, urmărind-o cu vârful degetului.

- S-a vindecat bine, murmură ea.

- Nici n-a fost prea adâncă, preciză încet Denzil, întorcând capul s-o privească, astfel încât Tory îi simţi pe

buze adierea caldă a respiraţiei.

În clipa aceea, simţi pe neaşteptate dorinţa impresioasă de a fi sărutată de el. Privirea îi coborî spre gura lui. Avea o formă armonioasă. Buza de sus, prelungă, urma o curbă amuzată, în timp ce buza inferioară se repezea înainte, cu îndârjire şi senzualitate. Conchise că era gura unui bărbat căruia îi plăcea viaţa plină de primejdii şi pasiuni.

S-ar fi putut îndepărta, dar n-o făcu. Rămase neclintită, ştiind că, dacă nu se mişca, îi lansa cu deliberare o invitaţie.

Gura lui o atinse pe a ei, uşurel la început, apoi mai insistent. Degetele sale îi mângâiară gâtul, lunecând în spate, spre ceafă. Din nou o fulgeră senzaţia că era atinsă de o flacără, într-o serie de şocuri ce se contopeau sub forma unei singure senzaţii de pulsaţie intensă. Cu ochii închişi, buzele despărţite sub apăsarea alor lui şi sentimentul că sânii aveau să-i smulgă nasturii bluzei prea strânse, Tory se pomeni dorindu-şi din toată inima ca barul să nu se fi aflat între ei, ca să se poată lipi de trupul lui tare şi solid, strecurându-şi mâinile pe sub tricou pentru a-i mângâia pielea caldă.

Instinctiv, braţele i se ridicară să-l ia prizonier, dar una dintre ele lovi muchea tejghelei, iar ciocnirea dureroasă între lemn, carne şi os îi provocă un

şoc, făcând-o să redevină conştientă de ceea ce i se întâmpla - sau, mai degrabă, ce îngăduia să i se întâmple.

Reacţia se declanşă violent, ca un val mareic rapid. Ce-o apucase, să îmbrăţişeze aşa un bărbat pe care abia dacă-l cunoştea? Nu era omul iubit de ea. Era un străin cu un caracter dubios. Aşa că, în loc de a-l strânge mai tare, îşi propti mâinile pe pieptul lui, pentru a-l respinge. Denzil se retrase imediat, iar Tory coborî de pe scaun, fără să-l privească.

- Trebuie să plec s-o caut pe Carla, mormăi ea, ştergându-se la gură cu dosul mâinii, ca şi cum astfel ar fi putut înlătura urmele celor întâmplate.

- Ce-ai păţit, Victoria? Te-ai ars? pufni Denzil, făcând-o să-i arunce o privire piezişă. Continua să stea rezemat de bar, cu o luminiţă ironică în ochi.

- Nu m-am ars, m-am fript doar puţin, replică ea cât putea de nepăsătoare, încercând să nu-şi ia în seamă tremurul membrelor. Mi se mai întâmplă uneori, când fac câte un experiment.

- Deci, asta făceai, comentă el, cu glas sec. Sper că ai şi învăţat ceva, cu prilejul ăsta.

- A, am învăţat, răspunse suav Tory, dar acum zău că trebuie să mă duc. Îţi mulţumesc încă o dată pentru cursă şi ceai. La revedere.

Fără a-i lăsa timp să răspundă,

traversă camera, ajungând în livingul prelung. Aproape în fugă, ieşi pe uşa cu plasă şi coborî treptele de lemn, pentru a porni pe cărarea umbrită. Când ieşi în lumina soarelui, pe pietrişul albicios, bâjbâi instinctiv după ochelarii de soare şi constată că încă mai tremura de pe urma reacţiei.

Îşi propti ochelarii pe nas, imaginându-şi că numai din cauza luminii i se umpluseră atât de brusc ochii de lacrimi, şi nu se întoarse când auzi glasul lui Denzil în spatele ei, strigând-o pe nume şi cerându-i să-l aştepte. Îşi continuă drumul spre parcare şi siguranţa relativă a maşinii crem.

Muchiile cheii i se înfigeau ascuţite în carnea umedă a palmei, când o introduse în încuietoarea portierei. O răsuci, auzi broasca deblocându-se şi scoase cheia, dar înainte de a apuca să pună mâna pe clanţă pentru a deschide portiera, o altă mână i-o luă înainte, mare şi bronzată, în culoarea lemnului de tec, o mână pe care o recunoştea mult prea bine.

Se opri, rămânând în aşteptare, fără să se întoarcă.

- Ai uitat ceva, spuse el încet, iar surprinderea o sili să-l privească. Pe sub cozorocul înclinat al şepcii de iahting, în ochi îi strălucea aceeaşi sclipire intensă. În mâna cealaltă, întinsă, ţinea un sul de bancnote. Când

Tory nu schiţă nici un gest de a lua banii, Denzil se aplecă înainte şi îi îndesă în buzunarul de la piept al bluzei mult prea strâmte. Când nodurile degetelor lui îi atinseră sânul, un nou fulger arzător păru s-o străbată.

- Câştigul, adăugă el. Ai pariat că te voi considera o navigatoare la fel de bună ca mine. Iar eu am primit pariul, contra chiriei pe barcă. Ai câştigat.

Tory se bucura de paravanul protector al ochelarilor de soare, căci din nou i se adunau în ochi lacrimile alea idioate. Îi vedea chipul ca prin ceaţă, însă îi zări sprâncenele îmbinându-se întrebător când ea ezită şi ştiu că trebuia să facă eforturi pentru a părea calmă şi stăpână pe sine, dacă nu voia s-o întrebe din nou ce i se întâmplase. Aşa că afişă un zâmbet, cam tremurător:

- Mulţumesc.

- Ştiam eu c-avea să-mi placă zâmbetul tău, murmură blând Denzil. Pa, Victoria.

O aşteptă până porni motorul maşinii şi ajunse la poartă. Când se opri acolo, pentru a se asigura, Tory privi în oglinda retrovizoare şi îl văzu îndepărtându-se spre pontoane.

Tory nu porni spre Port Anne ca s-o caute pe Carla, aşa cum intenţionase la părăsirea debarcaderului, pentru că era prea tulburată de cele întâmplate între ea şi Denzil, aşa că o luă la stânga, pe drumul şerpuitor care trecea peste

colină, înapoi către casa directorului, laboratorul de botanică şi experimentele asupra cărora avea un control mai ferm.

Niciodată n-avea să se mai ducă la debarcader, pentru a-l vedea pe Denzil! Niciodată n-avea să mai rişte un contact atât de apropiat cu el. Gândindu-se cum îi trezise la viaţă instinctele femeieşti îmbrăţişarea aceea, excitând-o într-un mod pe care nu-l mai cunoscuse niciodată, când era sărutată de un bărbat, îşi spuse că era mai sigur să-l evite. Nu, nicicând n-avea să-şi mai asume riscul unui joc cu focul pasiunii fizice.

Ceea ce o irita cel mai tare era faptul că, mai mult sau mai puţin, ea îi ceruse s-o sărute. Se lăsase în voia celui mai nefiresc abandon, mai întâi atingându-i cicatricea de pe faţă, apoi răspunzând la sărut, şi nu avea nici o îndoială ce s-ar fi întâmplat dacă nu-i despărţea tejgheaua. Acum, n-ar mai fi fost pe drum spre Grădina Botanică!

Ce o determinase să-l invite s-o sărute? În timp ce conducea aproape orbeşte pe serpentinele drumul, liniştită să ştie că din sens opus nu venea nici o altă maşină, Tory căuta înnebunită un motiv - şi îl găsi. Afinitatea, asta fusese cauza. Fiindcă atât de aproape de el, simţindu-i căldura şi puterea liniştitoare, dorise să stabilească un contact. Dar de ce? Fiindcă se simţea singură?

Ea, singură? Aici, pe insula asta fermecătoare, unde lucra cu omul pe care-l admira cel mai mult şi cu care dorea să fie, mai presus de orice? Ideea era ridicolă şi râse de-a binelea, în timp ce trecea printre stâlpii de piatră de la poarta Grădinii.

Ca de obicei, imaginea arborilor albi şi graţioşi de poinsettia care se aplecau elegant peste eleşteul albastru scânteietor o linişti. Un grup de flamingo trandafirii îşi înfoiară penajul când trecu pe lângă ei, în vreme ce pe fundalul cerului albastru bobocii roz ai copacilor poui le reproduceau culoarea penelor. Casa mare şi albă dormita în lumina aurie a soarelui după-amiezei târzii şi, cu setimentul că ajunsese la un liman senin, după ce se zbuciumase pe oceanul furtunos al pasiunii, Tory urcă treptele şi intră în holul răcoros.

O văzu pe doamna Dunnet, care tocmai străbătea podelele de lemn lustruit, dinspre scară către bucătărie. Când o auzi pe Tory intrând, negresa se opri, luminându-se la faţă.

- S-a-ntors fătuca, anunţă ea. A-nnoptat la doamna Campos, aşa că crez că-i în regulă?

- Cine e doamna Campos? se interesă Tory, îndreptându-se spre scară.

- O colegă veche din şcoală a lu' doamna Jarrold, ea şi bărbatu' ei au o casă pe coastă, la miazănoapte de Port

Anne.

În mod clar, doamna Dunnet considera că spusese destul, căci încheie dând din cap brusc, ca o pasăre, şi dispăru în bucătărie.

Tory urcă în fugă treptele, spre camera ei. Acolo, îşi luă o rochie de bumbac cu dungi verzi şi albe şi-şi pieptănă părul, care între timp se uscase complet. Apoi, luând bluza Carlei, porni spre camera fetei. Bătu în uşă, i se răspunse să intre şi o găsi pe Carla tolănită pe pat, ascultând muzică rock la radioul cu tranzistori. Când o văzu pe Tory cu bluza în mâini, închise aparatul şi se ridică scurt în capul oaselor.

- Asta-i bluza mea, spuse, în stilul ei repezit. De unde-o ai?

- De la debarcader. O lăsaseşi acolo.

- De ce te-ai dus la debarcader? vru să ştie fata, încruntându-se brusc.

- Ca să te caut. Mă puteai anunţa că aveai de gând să lipseşti toată noaptea. M-ai fi scutit de multe bătăi de cap, răspunse scurt Tory. Începea să se plictisească de manierele neelegante ale Carlei.

- Ţi-am mai spus, zise fata cu un oftat prelung de oboseală, ca şi cum şi ea s-ar fi săturat să aibă de-a face cu o fiinţă atât de obtuză pe cât părea să fie Tory, că nu ai nici o autoritate asupra mea. Nu eram obligată să-ţi spun că lipseam de-acasă.

- Dar i-ai fi putut spune doamnei Dunnet, replică Tory. Ţi-a pregătit de mâncare şi aş fi preferat să ştiu şi eu, pentru că i-am promis tatălui tău că te supraveghez.

- Normal, trebuie să-i rămâi în graţii, nu? o ironiză Carla. Ce păcat ar fi, dacă noua lui protejată ar cădea în dizgraţie fiindcă n-a reuşit să mă păzească.

Privirea oblică a ochilor ei negri o irita pe Tory.

- Ştii, poţi renunţa foarte bine la încercările de a mă atrage de partea ta, fiindcă n-o să-ţi ţină. Nu te plac. Niciodată nu te-am plăcut şi n-am chef de tine aici. Nu mi-ai putea înlocui niciodată mama, deşi asta urmăreşti, aşa că te rog să ieşi din camera mea şi să mă laşi în pace.

Tory ardea de furie şi o tenta foarte tare să-i arunce fetei în faţă câteva adevăruri dureroase. Văzu tocmai la timp licărirea de răutate din ochii Carlei şi-şi dădu seama că exact asta dorea; s-o provoace la un duel de vulgarităţi, care avea să fie adus la cunoştinţa lui Magnus, sporindu-i neliniştile care-l frământau deja în legătură cu Carla.

Prin urmare, strângând buzele pentru a-şi stăpâni cuvintele brutale pe care tare ar mai fi dorit să le azvârle, Tory se răsuci pe călcâie şi ieşi din cameră, gândindu-se cât de mult avea să se bucure

la întoarcerea lui Magnus, a doua zi.

Şi se bucură, deşi nu mai era un sentiment atât de intens pe cât se aşteptase. Părea că-şi pierduse o parte din voioşie, căci apariţia siluetei lui înalte şi subţiratice, cu trăsături băieţeşti şi păr ruginiu lung, nu avea acelaşi impact ca de obicei.

Cauza era aceea că nu lipsise multă vreme, iar ea se obişnuise să-l vadă, conchise Tory, refuzând să creadă că era posibil să n-o mai atragă.

Se întorsese doar de o zi şi stăteau amândoi în cabinet, lucrând la carte, când uşa se dădu de perete şi Carla intră ca o furtună, cu părul tresăltându-şi şi trosnind ca şi cum fiecare fir ar fi fost încărcat cu electricitate, iar din ochii ei negri ţâşneau scântei. Neluând în seamă, ca de obicei, observaţiile blajine şi ineficiente ale tatălui ei în sensul că se cădea să bată la uşă înainte de a intra, mai ales când el avea de lucru, se răsuci spre Tory:

- Ce i-ai spus lui Denzil despre mine când ai fost la debarcader? întrebă ea.

- Foarte puţin, răspunse rece Tory. De ce întrebi?

- A zis că n-am voie să mai fac baie în piscină. A zis să nu mai vin pe-acolo.

- Şi ce-i rău în asta? replică Tory, calmă încă, întrebându-se de ce trecuse Denzil la fapte. Piscina e pentru oamenii

care-şi ţin iahturile la debarcader şi cei ce închiriază bărci. Nu e deschisă publicului.

- Tory are perfectă dreptate, interveni şi Magnus. Acum, vrei te rog să pleci, Carla? Suntem foarte ocupaţi.

- Puţin îmi pasă cât de ocupaţi sunteţi! strigă Carla, cu ochii strălucind de lacrimi. Numai tu eşti de vină, aproape că strigă ea la Tory, dacă nu mergeai acolo să-i spui lui Denzil cine ştie ce despre mine, n-ar fi făcut nimic. Acum nu mai am unde să mă duc, nu mai am ce să fac. O, ce n-aş da să fie mămica aici!

Se răsuci brusc şi ieşi în fugă. Uşa se trânti în urma ei şi, câteva momente, în cameră domni tăcerea. Apoi, Magnus îşi ridică ochelarii pe frunte, rezemându-se de spătar, şi-şi frecă ochii cu vârfuriledegetelor.

- Nu ştiam că te-ai dus să vorbeşti cu Hallam, spuse el, cu glasul marcat de oboseală. Nu mi-ai spus.

- N-am găsit că era necesar să-ţi spun, se apără Tory; se hotărâse să nu menţioneze faptul că fata lipsise de-acasă o noapte, în absenţa lui, ca să nu-l îngrijoreze. Într-o zi, a întârziat, aşa că m-am dus s-o caut. Mai întâi am încercat la debarcader.

- Şi ai găsit-o acolo?

- Nu, domnul Hallam a spus că n-o văzuse toată săptămâna. A vrut să ştie de

ce venisem s-o caut acolo şi i-am spus ce părere ai despre vizitele Carlei la el.

- A fost o faptă de mare curaj din partea ta, Tory, o lăudă Magnus, coborându-şi degetele e la ochi, cu un zâmbet. Sper că nu s-a purtat grosolan cu tine?

- Mă rog, n-a fost tocmai încântat şi mi-a spus că o priveşte pe Carla doar ca pe o adolescentă care-şi caută prieteni de vârsta ei, şi că îi găsise la debarcader, aşa că închidea ochii şi-i dădea voie să facă baie în piscină.

- Încurajând-o astfel să sfideze voinţa mea, adăugă el.

- Dar nu o încuraja deliberat, aşa mi-a spus, iar faptul că i-a spus să nu mai vină arată că îl interesează părerea ta despre vizitele ei acolo, nu?

- Da, aşa se pare, se arcui cu amărăciune gura lui Magnus. Nu ţi se pare ciudat că Hallam are mai multă autoritate asupra fiicei mele decât am eu? Că a putut rezolva, dintr-o singură discuţie cu ea, ceea ce eu n-am reuşit câteva luni în şir?

- Are un mod de a vorbi... începu Tory, explicativ.

- Ştiu. E genul cu prestanţă, iar eu nu sunt, o întrerupse el, cu o undă de înverşunare. Ei bine, eforturile tale de a mă ajuta par să fi dat nişte rezulate destul de violente, judecând după comportamentul ei de adineaori. Mă aştept

să ne trateze cu îmbufnare câteva zile, iar viaţa în casa asta va deveni insuportabilă. Până la urmă ai aflat unde se dusese de fapt?

- Da, la o anume doamnă Campos. Doamna Dunnet părea să ştie de ea şi era absolut mulţumită.

- A, va să zică s-a întors Lise? Trebuie să stau de vorbă cu ea. A învăţat la aceeaşi şcoală cu soţia mea. Şi ea, la fel ca Rita, face parte dintr-una din familiile alea portugheze care au venit la Airouna cu ani în urmă, pentru a ajuta la cultivarea zahărului, şi au întemeiat centre comerciale. Are doi copii adolescenţi - de fapt, fiica ei trebuie să aibă cam aceeaşi vârstă cu Carla, dar cred că la ei nu apar asemenea probleme. Ce-am să mă fac cu ea?

Îi cerea lui Tory un ajutor mai mare decât putea ea să-i ofere, întrucât acum ştia că n-avea să se poată înţelege niciodată cu Carla. Un moment, îl privi cum stătea cu coatele pe birou şi capul în mâini, frământându-se fără rost cu gândul la fată şi fără a avea nici cea mai vagă idee cum să procedeze cu ea.

- Ţi-aş putea face o propunere? îl întrebă, nesigură.

- Sigur că da, draga mea.

- Ar fi posibil s-o trimiţi pe Carla la doamna Campos pentru câteva zile? O schimbare de peisaj şi de companie ar putea-o ajuta să-şi revină de pe urma

dezamăgirii de a nu mai avea voie să se ducă la debarcader.

- Tory, eşti o comoară la casa omului, zâmbi Magnus, uşurat. Nici nu ştim cum de nu mi-a venit şi mie ideea. Am să iau legătura cu Lise imediat... sau, cel puţin, de cum terminăm cu notele astea.

Şi astfel, totul se aranjă, iar Carla plecă pentru o săptămână la Lise Campos şi fiica ei. În casa directorul se lăsară din nou pacea şi liniştea. Zilele treceau, mereu însorite, cu câte o aversă de ploaie adusă de vântul constant care împiedica temperaturilă să crească prea mult.

Munca la Grădina Botanică îşi urma ritmul calm ca de obicei. Plantele înfloreau din abundenţă, producând combinaţii psihedelice de culori, iar Tory era fascinată în fiecare zi de modul cum îşi schimba culoarea *hibiscus mutabilis*, din alb, dimineaţa, în roz delicat, la amiază, închizându-se treptat pe parcursul după-amiezei, pentru a ajunge la un roşu mat înainte de a-şi închide petalele, seara.

Ţinu prima prelegere despre grădinărit în faţa unui grup de insulari entuziaşti, într-o sală parohială din Port Anne. Nervoasă la început, se încălzi pe subiect când descoperi că auditoriul asculta în linişte şi cu interes. După conferinţă, unii dintre ascultători veniră să-i lanseze invitaţii de a le

vizita grădinile, ca să le dea sfaturi concrete cu privire la plantele pe care era mai bine să le cultive. Tory acceptă încântată invitaţiile, ştiind ce însemnau: fusese acceptată de acei localnici prietenoşi.

Da, munca mergea bine, iar relaţia ei cu Magnus părea de asemenea să facă progrese, deşi până acum directorul nu arătase prin nici o vorbă sau faptă că îi nutrea mai multă afecţiune decât ca unei prietene vechi şi de încredere.

Dar avea nevoie de timp pentru a-şi da seama că Tory putea fi mai mult decât atât, îşi spuse ea în ziua de vineri a acelei săptămâni, în timp ce se îmbrăca în rochia albastră ca floarea de nemţişor, pentru prima petrecere propriu-zisă de când sosise în Airouna: o recepţie organizată în Casa Guvernatorului, pentru toţi angajaţii de stat, unde Magnus insistase că trebuia să fie prezentă, în compania lui.

Recepţia avea loc într-o sală mare şi zugrăvită în alb, sclipind de oglinzi şi candelabre, aflată la parterul unei superbe clădiri din secolul al XVIII-lea situată pe o colină cu vedere spre Port Anne. Se serveau băuturi şi aperitive savuroase, iar nivelul sonor creştea treptat, pe măsură ce sala se aglomera tot mai mult, până când orice conversaţie deveni imposibilă fără a striga sau a te apleca la urechea interlocutorului.

Temperatura se ridica şi ea, deşi ferestrele prelungi cu jaluzele erau deschise, lăsând să intre briza mării. Chipurile, atât albe cât şi negre, începură să lucească de transpiraţie. Multe frunţi masculine erau tamponate cu batistele şi multe femei aveau motive să se privească pe furiş în oglinzi, pentru a căsca gura deznădăjduite la vederea coafurii pleoştite sau a rimelului scurs.

Pomenindu-se singură, fără Magnus, care fusese imobilizat lângă un perete de un grăsun între două vârste, cu păr cărunt ca oţelul şi chip smead acvilin, pe nume Harold Ribiera, Preşedinte al Departamentului Parcuri şi Grădini, Tory se hotărî să iasă pe o uşă din apropiere, pentru a se răcori pe terasă.

Avu nevoie de câtva timp ca să alunece printre grupurile vorbăreţe şi vesele, dar aproape ajunsese la uşă, când o mână îi fu apucată şi ţinută strâns. O smucitură, şi se trezi răsucită în loc, cu faţa spre licărul răutăcios din ochii lui Denzil Hallam.

- Dacă ştiam că aveam să te găsesc aici, nu stabileam să iau cina cu altcineva, spuse el. De ce n-ai mai venit la iahting?

Sacoul safari crem, din material uşor, bine croit pe trup, şi cămaşa verde asortată cu punctişoarele din ochi, îi mai atenuau cât de cât asprimea, dar tot arăta cam ca un pirat şi, un moment, Tory

simţi un junghi de dezamăgire la gândul că stabilise să ia masa cu altcineva.

- Am... am fost ocupată, murmură ea, încercând să-şi elibereze mâna.

- Să faci experienţe cu scumpul tău profesor? o tachină el, provocator. Fii sigură că aţi făcut destule capete să se întoarcă şi destule guri să aibă de lucru, de când aţi venit astă seară aici!

- Ce vrei să spui? Ale cui capete şi guri? întrebă Tory.

- Ale unor persoane însemnate - neveste de oameni politici şi slujbaşi civili, elita socială din Airouna.

- Nu văd de ce le-aş atrage atenţia mai mult decât altcineva, ripostă Tory.

- Atunci, e clar că eşti una dintre puţinele femei prezente aici astă seară care nu s-au uitat în oglindă în ultima vreme, murmură Denzil, măsurând-o cu o privire scurtă, scăpărătoare. Păr auriu, bronz ca floarea de piersic şi o rochie albastră simplă care atrage atenţia asupra farmecelor tale deloc neînsemnate. Probabil nu lasă să se vadă la fel de mult ca bluza Carlei, dar îţi stă bine şi... da... cred că-ţi face ochii să pară o idee mai albaştri decât cenuşii.

- Aş prefera să-mi laşi mâna în pace, şopti Tory, încercând înnebunită să şi-o elibereze din strânsoarea lui şi, în acelaşi timp, privind în jur ca să vadă dacă nu observase nimeni din preajmă cât de aproape de ea stătea Denzil.

- De ce nu-ţi place să te ţin de mână? întrebă el ironic, aplecându-se mai aproape, astfel încât Tory îi putu simţi mirosurile de săpun şi pudră de talc, precum şi izul dulce-amărui al romului pe care-l băuse. Te excită când te-aştepţi mai puţin? adăugă, cu neruşinare.

- Eşti... începu ea, furioasă.

- Nesuferit, ştiu, o întrerupse Denzil, zâmbind. Dar, serios acuma, crezi că a fost înţelept din partea ta să vii la o sindrofie ca asta cu profesorul, intrând braţ la braţ cu el în mijlocul cuibului de bârfitoare?

- Am fost invitată să vin cu el, replică ea. Şi aş dori să ştiu despre ce vorbeşti.

Pe sub genele coborâte, îi văzu ochii îngustându-se, cu genele dese şi negre aproape acoperindu-le lucirea vie, în timp ce o privirea lung.

- Uluitor, aerul ăsta al tău de uimire inocentă, pufni Denzil. Mă întreb cum reuşeşti. Aproape aş putea crede că efectiv nu ştii, numai că ultima dată când ne-am întâlnit mi-ai spus că da.

Se aplecă şi mai aproape, iar Tory simţi o furnicătură pe obraz, când părul lui i-l atinse.

- Şi dacă se-ntoarce nevastă-sa? şopti el. Atunci, ce-ai să te faci?

Cu toată zăpuşeala din sală, Tory simţi un fior şi se agăţă de braţul lui, ca să nu cadă. Apoi, spiritul raţional i

se afirmă din nou.

- Găsesc de foarte prost gust glumele ca asta, se răsti, aplecându-se înapoi, pentru a se îndepărta de el. Nu poate să se întoarcă, fiindcă nu mai e în viaţă.

- Ţi-a spus-o el? întrebă tăios Denzil.

- Nu cu atât de multe cuvinte, dar când l-am întrebat despre ea, n-a putut vorbi, deci am presupus că a murit.

- Dar Carla? Ea n-a pomenit nimic de mama ei?

- Nu... sau, în fine, doar o dată, iar atunci, spunând că şi-ar dori ca mama ei să fie aici.

Tory deveni conştientă că Denzil o privea într-un chip ciudat, aproape cu milă.

- Denzil, dacă ştii ceva ce eu nu ştiu, însă ar trebui să ştiu, te rog să-mi spui, îi ceru ea, într-o şoaptă insistentă.

În timp ce gura i se arcuia batjocoritor, Denzil îi eliberă mâna.

- Ştiu multe lucruri pe care tu nu le ştii, dar nu sunt de loc sigur că e cazul să-ţi vorbesc despre ele. Multe nu sunt potrivite pentru urechile unei trecătoare inocente, cum te declari tu, o tachină el alene, lăsându-şi privirea să cutreiere sala.

- Ştii ceva în legătură cu Rita Jarrold, îl acuză Tory.

- Serios? reveniră spre ea ochii lui,

plini de ironie.

- Te rog, spune-mi.

Denzil ridică mâna, pentru a-şi trage înapoi manşeta, ca să se uite la ceas.

- E timpul să plec, murmură. Mă bucur că te-am revăzut, Victoria, fie şi doar pentru atât de puţin timp. Ai vreun program în weekend?

- Probabil voi face unele cumpărături, puţină plajă, înot şi lectură, răspunse ea, rece.

- Pare interesant, o sâcâi el. Mi-ar prinde bine un ajutor pe punte, dacă te interesează o croazieră până la Tequila şi înapoi. Le-am promis unor oameni care merg să stea acolo o săptămână că am să-i duc eu.

- Cu iahtul tău propriu? Deci, îl mai ai? întrebă Tory, cu interesul stârnit dintr-o dată.

- Da, face parte din flota pentru închirieri. Dacă te hotărăşti să vii, te aştept la debarcader dimineaţă la ora opt. Dacă nu apari la timp, n-am să mai stau, presupunând că ai alte treburi de făcut - ca de pildă, experienţele cu dragul de profesor.

Capitolul 4

Cărarea care pornea din Grădina Botanică, peste colină, până în acea parte a drumului care trecea pe la

intrarea în debarcader - scurtătura menţionată de Magnus - era bine bătătorită, parcursă de multe ori în ultimele câteva luni, după cum bănuia Tory, de Carla. Urca abrupt prin pădurea tropicală, pe sub copacii primordiali cu bărbi de muşchi şi ciucuri de plante agăţătoare şi viţe ale căror ramuri răsucite erau groase cât un picior de om. Ferigile uriaşe şi frunzele late ca nişte săbii răspândeau o penumbră vezruie pe care doar ocazional o străpungeau razele galbene de lumină a soarelui. Pretutindeni, pădurea era însufleţită de strigătele şi fluierăturile matinale ale nenumăratelor păsări.

În timp ce păşea peste crengi căzute şi se apleca pe sub plante atârnate de ramuri, Tory îşi dorea să fi avut timp pentru a examina unele dintre florile care străluceau şi sclipeau ca nişte stee stacojii, galbene şi albe pe un cer verde-închis, dar se grăbea să ajungă la debarcader înainte de ora opt, nedorind ca Denzil să plece spre Tequila fără ea.

Nu era sigură de ce se hotărâse să-i accepte invitaţia aruncată într-o doară, de a lucra în echipajul lui; ştia numai că în seara trecută, când se dusese la culcare, decizia era luată.

În drum spre casă, după recepţie, Magnus fusese tăcut şi preocupat, iar Tory nu-l deranjase cu conversaţii, stând doar în semiîntunericul maşinii, în timp

ce se gândea la Denzil şi la stilul lui de a fi atât de crud, atât de chinuitor, ca şi cum s-ar fi hotărât să-i zdruncine încrederea în Magnus. Sugestia lui că Rita Jarrold se putea întoarce fusese macabră şi îi trezise amintirea unor romane ca "La răscruce de vânturi" şi "Jane Eyre", pe care le citise în şcoală. Cel din urmă o urmărise îndeosebi în timp ce stătea la masă cu Magnus, în casa directorului, pomenindu-se că se întreba oare în ce cameră era încuiată Rita Jarrold, din cauza nebuniei.

Iar apoi, privise peste flăcările pâlpâitoare ale lumânărilor şi fusese cât pe ce să izbucnească în râs. Nimeni care îl privea pe Magnus n-ar fi putut să-l confunde cu domnul Rochester, pătimaşul şi autoritarul erou din "Jane Eyre".

- Trebuie să zbor până la St Thomas, mâine dimineaţă, spusese el, ieşindu-şi din visare. Am de rezolvat nişte probleme de familie. S-ar putea să nu mă întorc până luni, aşa că eşti liberă tot weekend-ul, draga mea. Cu ce-ai să te ocupi?

- S-ar putea să ies pe mare cu barca.

- Aha. Nu ştiam că te interesează activitatea asta. Nu mi-ai spus niciodată, remarcă Magnus, iar Tory nu-şi putu stăpâni zâmbetul la vederea nemulţumirii sale că nu ştia totul despre el.

- Aş putea răspunde că o studentă

rareori are timp să discute cu profesorul despre ocupaţiile ei din timpul liber, nu rezistă ea ocaziei de a-l ironiza puţin, fiind surprinsă când văzu că era lezat.

- Dar, cu siguranţă, noi doi am trecut de etapa asta. Suntem prieteni şi colegi, precizã Magnus. *Suntem* prieteni, nu-i aşa, Tory?

Peste flăcările lumânărilor de spermanţet, în ochii lui albaştri se citea o rugăminte neliniştită, iar Tory capitulă pe dată.

- Da, desigur. Ştii doar, de-acum, că aş face orice pentru tine, Magnus, spuse ea cu răsuflarea tăiată, mergând până la capăt, cu un angajament impulsiv. Un moment, privirile li se întâlniră deasupra flăcărilor galbene, iar Magnus întinse mâna, pentru a şi-o depune peste a ei, pe masă.

- Îţi mulţumesc, spuse el cu simplitate. Mă bucură foarte mult ceea ce ai spus. Eşti foarte drăguţă, Tory, iar sârguinţa ta în muncă, şi devotamentul faţă de mine personal, m-au ajutat enorm în ultimele câteva săpămâni.

Sprâncenele îi tresăriră, îmbinându-se, iar gura i se subţie.

- În anul care a trecut, viaţa mea n-a fost deloc uşoară. Am avut probleme, dificultăţi...

Glasul i se stinse, iar Tory simţi din nou că nu era în stare să vorbească despre necazurile care-l frământau.

- Înţeleg, se grăbi ea să răspundă, iar Magnus îi aruncă o privire curioasă, nedumerită.

- Sper că înţelegi, draga mea. Sper că înţelegi, murmură el, retrăgându-şi mâna, şi amândoi se ridicară de la masă, pentru a trece împreună în hol. La baza scării se opriră, parcă printr-un consimţământ reciproc. Magnus ridică o mână şi îi atinse părul, ridicând o şuviţă revelă care-i căzuse pe frunte, ca să i-o aşeze la loc.

- Dacă mâine ieşi pe mare, te rog să-i spui doamnei Dunnet, zise el. Carla ar trebui să se întoarcă duminică seară şi mă tem că scurta noastră perioadă de linişte va lua sfârşit. Acum, dacă mă scuzi, trebuie să mă pregătesc pentru călătoria de mâine, aşa că-ţi urez noapte bună.

- Noapte bună, Magnus, şopti Tory, sperând să-i descifreze corect mesajul din ochi, şi aşa păru, căci Magnus se aplecă înainte şi o sărută pe buze, după care, murmurând încă o dată "noapte bună", se întoarse şi porni grăbit spre cabinet.

Tory ar fi vrut să urce scara cu paşi vioi şi inima plină, dar n-o făcu. Îşi târî picioarele pe trepte cu capul aplecat, conştientă de un sentiment dezamăgitor, sec, pentru că Magnus o sărutase şi nu se întâmplase nimic.

Scânteierea razelor de soare pe albastrul apei o anunţă că străbătuse tunelul verde de frunziş tropical, iar cărarea cobora spre drum, aşa că reveni din lumea amintirilor, în prezent şi la necesitatea de a se grăbi, fiind convinsă că Denzil Hallam n-avea s-o aştepte nici o clipă dacă întârzia.

Curând, intră în debarcader, unde-şi dădu seama că nu avea idee la ce ponton era acostat iahtul lui Denzil, sau măcar cum se numea. Câteva persoane umblau pe cheu, pregătindu-se să ridice ancora, iar în timp ce Tory se apropia de treptele care duceau la uşa clădirii administrative, aceasta se deschise şi apăru Denzil. O văzu imediat, coborî în fugă treptele, îşi ridică scurt şapta de iahting de pe cap, apoi şi-o puse la loc, înclinată.

- Ce te-a adus încoace? se interesă el ironic, oprindu-se în faţa ei cu mâinile în şolduri şi ochii pătrunzători măsurând-o din cap până-n picioare. Curiozitatea în legătură cu Rita Jarrold, sau dorul de mine?

- Nici una, nici alta, răspunse ea, printre dinţi. Am venit fiindcă vreau să navighez. Şi nu te mai uita aşa la mine, de parcă aş fi un articol pe care te gândeşti dacă să-l cumperi sau nu. Nu sunt de vânzare.

- Nu mai spune, mă iei tare de dimineaţă? ripostă Denzil. Ce s-a-

ntâmplat? Nu s-a prezentat profesorul la apel, azi-noapte?

- Of, fir-ai... Mai bine nu veneam! replică ea cu furie şi se răsuci să plece, simţind cum ochii i se umpleau de lacrimile pe care Denzil părea atât de priceput să i le provoace. Imediat, însă, el o apucă de braţ.

- Gata, iartă-mă, ultima remarcă a fost deplasată. N-am altă scuză decât că azi dimineaţă m-am trezit cu faţa la cearşaf, după o noapte agitată, murmură el. Şi mă uitam la tine ca să mă asigur că te-ai îmbrăcat cum trebuie. Sper că ţi-ai adus ceva subţire şi cu mâneci lungi, ca să-ţi acopere braţele.

- Nu mi-am adus... recunoscu Tory.

- Atunci, mă tem că s-ar putea să ţi se ardă, ai pielea foarte albă. Te deranjează cu ceva să îmbraci o bluză de pijama bărbătească, dacă ţi-o aduc? O vei găsi foarte eficientă, nici prea călduroasă, nici incomodă.

Schimbarea lui de atitudine, de la nepăsare la grijă, avea un efect electrizant, astfel încât Tory dădu din cap a încuviinţare, aproape fără să-şi dea seama.

- Bun, atunci du-te la iaht... ai să-l găseşti amarat în capătul pontonului numărul patru. N-are cum să-ţi scape, pentru că i-am protejat timoneria cu nişte prelate pe care e scris numele - *"Ariel"*. Pasagerii sunt deja la bord şi

se instalează. Poţi începe să scoţi husa de pe vela mare.

Plecă în direcţia cărării care ducea spre cabana lui, iar Tory găsi pontonul şi porni în lungul lui. Iahtul era un vas cu aspect solid, construit din lemn. Avea catargul scurt şi cu greement complex, pentru navigaţia pe ocean. Tory urcă la bord, unde se prezentă celor două femei şi doi bărbaţi care stăteau aşezaţi în jurul cârmei. Toţi aveau între douăzeci şi treizeci de ani şi se vedea clar că erau emoţionaţi de croaziera care urma.

Trecând pe lângă ei, Tory intră prin tambuchi şi coborî o scară scurtă până în cabina principală, ca să-şi pună înăuntru geanta de pânză groasă în care îşi adusese un schimb de îmbrăcăminte, ceva pentru noapte şi o pereche de bikini. Imediat, fu impresionată de aspectul spaţios şi aerisit al cabinei. Conţinea două canapele late cu o masă pliantă între ele şi o cambuză cu cuptor şi chiuvetă. Sub canapele şi lângă ele se aflau dulapuri cu uşi glisante, iar vis-à-vis de cambuză, o masă a hărţilor, cu accesoriile de navigaţie puse deasupra pe rafturi, inclusiv o staţie radio navă-uscat.

Lemnăria era vopsită cu grijă, iar printr-o vizetă din uşa aflată lângă catarg, spre prova, Tory văzu un spălător şi o toaletă. De fapt, existau toate necesităţile unui marinar de cursă lungă,

îşi spuse ea, stând încă un minut să se uite în jur, şi toate erau de cea mai bună calitate. O fi fost Denzil zdrenţuit, lihnit de foame şi fără un ban în buzunar când sosise în Airouna, dar construcţia şi echiparea navei îl costaseră scump.

Un strigăt dinspre tambuchi o făcu să se întoarcă tocmai la timp pentru a vedea o bluză de pijama simplă, verde, căzând prin deschizătură pe podeaua cabinei. Îşi scoase repede maioul de poliester şi trase pe ea bluza. Era foarte largă şi puţin cam lungă la mâneci, dar îşi dădu seama că măsurile ei mari şi subţirimea bumbacului aveau să-i asigure atât protecţia, cât şi aerisirea trupului.

După ce se întoarse pe punte, în curând fu ocupată să aplice ordinele repezite ale lui Denzil. Se părea că cei doi pasageri bărbaţi erau dornici să ajute şi nu trecu mult până când iahtul se desprinse de la ponton, cu velele ridicate, începând să străbată golful spre mare.

Traseul de la Airouna spre Tequila era orientat pe direcţia sud-est şi, întrucât vântul sufla de la nord-est, le era relativ uşor să-l prindă în pânze. Cu vela mare şi trinca umflate, nava sălta peste crestele cu spumă argintie ale valurilor. Stând pe covertă, cu picioarele depărtate ca să compenseze tangajul punţii, simţindu-şi părul

fluturat în vânt şi înţepăturile stropilor mărunţi de apă pe piele, Tory simţea o libertate a spiritului cum nicicând nu mai cunoscuse. În faţă, soarele aşternea o cărare de aur pe marea albastră, un drum ce părea să cheme ispititor, invitând marinarul să-l urmeze spre nesfârşire.

După două ore şi jumătate, din mare se înălţă o cocoaşă mică albastră şi, peste încă o oră, insula dobândise formă şi culoare. Era încununată cu un desiş de copaci verzi şi mărginită de nisipuri palide şi brizanţi albi scânteietori, părând pustie. Pe măsură ce iahtul se apropia, pământul părea să-şi schimbe forma. În capătul unei limbi de nisip apăru o deschizătură. Nava îşi devie cursul, iar velele fură potrivite după vânt, în timp ce se îndrepta direct spre deschidere. Nu peste mult, intrară într-o lagună cu apă turcoaz blândă, ce-şi schimba treptat culoarea într-un verde deschis şi limpede, în apropierea plajei arcuite cu palmieri graţioşi aplecaţi deasupra.

Abia când iahtul fu ancorat, Tory observă micul dig de piatră ce se repezea înainte din mal. Dintr-o parte a digului se desprinse o şalupă. Motorul ei exterior se însufleţi zgomotos şi, curând, ajunse lângă iaht. Pasagerii coborâră peste bord, li se înmânară bagajele şi, după câteva strigăte de

rămas bun şi semne vesele, plecară.

Ridicând privirea dinspre vela mare înfăşurată pe ghiu, în timp ce o lega cu o fâşie de terilen, Tory văzu că dincolo de dig, pe jumătate ascunsă sub frunzele lăsate în jos ale palmierilor, se afla o clădire de piatră cenuşie, paralelă cu plaja. Părea să constea dintr-un zid solid, pe care fusese adăugată o construcţie de lemn cu ferestre mari.

- Habar n-am avut că aici e şi o clădire, exclamă ea spre Denzil, când acesta veni s-o ajute la legatul velei. De pe apă nu se observă.

- Tocmai asta e ideea, răspunse el. Clădirea aia e pavilionul de mese al hotelului care face mândria şi bucuria lui Pete de Freitas. Dormitoarele sunt în cabane individuale, douăzeci la număr, risipite pe insulă, în stil tradiţional din Indiile de Vest, solide şi confortabile, dar în acelaşi timp nebătătoare la ochi. După ce punem totul la punct, vom debarca să-i facem o vizită lui Pete. Are o vilă pe promontoriul de-acolo. Ţi-a plăcut croaziera?

- Da, a fost extraordinară. Şi iahtul tău îmi place, nu e nici prea mare, nici prea mic - tocmai potrivit pentru o singură persoană, cred.

- Dar, de fapt, echipat pentru două, sau n-ai observat? remarcă el sec. Eşti o bună membră de echipaj, Victoria. Rapidă, ordonată şi nu discuţi ordinele.

- Despre nediscutatul ordinelor n-aş băga mâna-n foc, să fiu în locul tău, i-o întoarse ea. M-am comportat civilizat în faţa pasagerilor, aşa că ai grijă să nu întinzi coarda prea mult cu ordinele, comandante. Dacă mă înjuri, te înjur şi eu cât ai clipi!

- Ţţ, ţţ, o dojeni el, cu braţele rezemate de ghiu, zâmbindu-i. Ce-ar spune profesorul, să te-audă?

Croaziera peste marea albastră, sub soarele arzător, părea s-o fi eliberat. Cu o izbucnire ştrengărească, Tory îşi repezi o mână pe deasupra, îi smulse şapca din cap şi o aruncă prin aer ca pe un disc frisbee, pentru a cădea pe apă cu un mic plescăit.

- Drăcoaico, murmură el ameninţător şi, strecurându-se pe sub ghiu, o apucă de subsuori, ridicând-o în braţe. După ea şi salveaz-o, până nu se îneacă!

Coborî de pe acoperişul cabinei, pe puntea laterală, şi o ridică deasupra copastiei de cablu întins între pari metalici, pe toată lungimea iahtului, la vreo şaizeci de centimetri înălţime. Dând din picioare şi lovindu-l cu pumnii în umeri, Tory încerca să se elibereze, perfect conştientă că era hotărât s-o arunce în apă.

- Nu, Denzil, te rog! Nu mă arunca! Îţi promit că ţi-o aduc înapoi, dacă mă laşi să sar singură. N-aş suporta să mă arunci. Pot fi rechini.

- Nici o şansă, replică el, opintindu-se s-o ridice şi mai sus.

- Nu... nu...! crescu vocea lui Tory într-un ţipăt care fu retezat din scurt când, în loc s-o arunce în apă, Denzil îi acoperi gura cu a lui, într-un sărut apăsat. Îşi simţi picioarele coborâte, astfel încât se putea sprijini pe punte, în timp ce braţul lui o cuprindea, strângând-o la piept.

Redusă de-a binelea la tăcere, Tory constată că nici nu-i mai ardea să se zbată. Prin materialul subţire al bluzei de pijama, simţi cum pieptul lui dur îi strivea sânii gingaşi, expediindu-i junghiuri ascuţite prin tot trupul, astfel încât ameţea de o nouă dorinţă de a se îndesa în el, de a-şi destinde controlul minţii asupra fizicului, de a se lăsa să plutească pe marea pasiunii trezite de atingerea lui.

- Domnu' 'Allam, asta-i şapca 'mnevoastră?

Glasul era băieţesc, marcat de un chicotit cald, gutural. Prin ceaţa senzualităţii care o învăluia, făcând-o să nu-i mai pese de ceea ce se întâmpla în continuare, Tory îl simţi pe Denzil devenind rigid. Îşi desprinse gura de a ei, iar mâna cu care îi cuprinsese ceafa o îndesă cu faţa în umărul lui cald, pe când i se adresa cuiva aflat în spatele ei:

- Da, Billy. Arunc-o în cabină, vrei.

Te caut eu mai târziu, să-ţi dau ceva pentru că mi-ai adus-o. Acum, sunt ocupat.

- Ba bine că nu, domnu' 'Allam, văz şi eu. Ba bine că nu.

Chicotitul fu urmat de scrâşnetul unor vâsle în furcheţi şi plescăitul lopeţilor prin apă.

- Debarcaţi? mai întrebă Billy, de la o oarecare distanţă.

- Mai încolo. Îţi dau eu un strigăt când vreau să vii după noi, răspunse Denzil.

- Gata, şefu'.

Scârţâielile şi plescăiturile se îndepărtară. Tory se mişcă, lăsându-şi capul pe spate, în mâna lui, pentru a ridica privirea spre ochii săi îngustaţi şi lucitori, cu gene negre.

- Ei, Victoria, acum ce facem? O întrebă el. Mergem jos să continuăm ce-am început, în condiţii mai intime şi mai confortabile?

- Eu n-am început nimic. Tu, cu sâcâielile tale despre Magnus, protestă ea, încercând să se elibereze, numai spre a constata că braţele lui o ţineau captivă ca într-un cerc de fier.

- Nu era nevoie să-mi arunci şapca în apă, murmură Denzil.

- Şi nici tu nu era nevoie să mă săruţi, replică ea.

- Altfel, cum aş putea opri o femeie să urle ca o banshee? Nu trebuia să mă

săruţi şi tu. Sunt şi eu om, la urma urmei, un mascul foarte susceptibil, iar când o femeie dezirabilă ca tine mă sărută aşa cum ai făcut tu adineaori, o văd ca pe o invitaţie deschisă de a face dragoste cu ea.

Glasul i se îmblânzi, iar mâinile îi coborâră spre talia ei. Tory le simţi asprimea pe pielea netedă de sub bluza largă de pijama, lunecând în sus pe când Denzil îşi înclina capul, cu privirea spre gura ei şi buzele uşor întredeschise.

- N-a fost o invitaţie, mormăi ea disperată, aplecându-se înapoi, cât mai departe de el, cu membrele slăbite şi venindu-i poftă să se culce pe spate. Nu vreau să fac dragoste cu tine, fiindcă nu te iubesc, cum nici tu nu mă iubeşti, aşa că eşti bun să-ţi iei mâinile de pe mine?

- Atunci, pe cine iubeşti? Pe profesor? pufni el, cu mâinile din nou pe talia ei, ţinând-o uşurel, în timp ce o privea pieziş. Sărăcuţa Victoria, îndrăgostită până peste urechi de un bărbat care-i congelat de la gât în jos...

- Ba nu e!

- Te-a sărutat vreodată?

- Da... dar...

Se întrerupse, dându-şi seama că fusese pe punctul de a se da de gol.

- E timid, stângaci.

- Deci, nu s-a întâmplat nimic, râse

sarcastic Denzil. Nici nu mă mir că reacţionezi aşa, când eşti sărutată cu adevărat. Te arde dorul să dăruieşti, iar el nu te doreşte.

- Faptul că prima oară când te săruţi cu cineva nu se întâmplă nimic nu e nici o dovadă, cum nu e nici atunci când se întâmplă, ripostă ea, cu furie. Iubirea nu e numai dragoste fizică.

- Dar un mare procentaj din ea este, cum e şi cazul, replică Denzil. Pentru o savantă, nu te pricepi deloc să faci deducţii din rezultatele experienţelor tale, nu crezi? Şi cum îşi poate pierde timpul o femeie ca tine cu un bărbat pe care nu-l interesezi, nu înţeleg. Eşti o proastă, Victoria, şi te îndrepţi spre o mare dezamăgire.

- Mă rog, asta-i treaba mea, nu? i-o întoarse ea, cu voce zguduită. Nici eu nu înţeleg cu ce te priveşte.

- Da, nici nu cred că ai înţelege, oftă Denzil, retrăgându-şi în sfârşit mâinile de pe talia ei, pentru a se întoarce. Ia-ţi pălăria, ochelarii de soare şi costumul de baie, dacă ţi l-ai adus. Îl chem pe Billy.

În cabină, Tory îşi scoase bluza de pijama şi luă pe ea maioul în dungi. Îşi strânse costumul bikini într-un prosop, încercând să nu ia în seamă faptul că degetele îi tremurau de pe urma tumultului prin care-i treceau sentimentele. Încă o dată, confruntarea

cu Denzil dusese la o explozie de pasiune care fusese exprimată prin contactul fizic şi o tulbura faptul că, pe sub suprafaţa tuturor întâlnirilor dintre ei, se ascundea o atracţie sexuală reciprocă, asemenea unui câmp minat sub un peisaj atrăgător, aşteptând doar cea mai mică atingere pentru a erupe, semănând prăpăd.

Trebuie să fie din cauza căldurii, conchise ea, într-o încercare de a-şi regăsi autocontrolul. Nu citise undeva că soarele tropical, la amiază, avea un efect relaxant asupra inhibiţiilor, făcându-i pe bărbaţi şi pe femei să abandoneze stăpânirea obişnuită, pentru a-şi exprima prin cuvinte şi fapte sentimentele cele mai violente?

Nu, nici această explicaţie nu se porivea, întrucât pornea de la ipoteza că ea şi Denzil îşi nutreau unul altuia sentimente violente şi pasionale, iar Tory nu voia să recunoască nici în ruptul capului că Denzil îi aţâţa o turbulenţă feroce, despre care se temea că putea fi ura atât de strâns înrudită cu dragostea.

Cu părul aranjat sub pălărie, ochelarii pe nas, pentru a-i ascunde orice expresie a ochilor care ar fi putut-o trăda, şortul alb scrobit şi călcat, evidenţiindu-i pielea bronzată a picioarelor lungi, şi maioul vărgat întins şi neted peste sâni şi mijloc, Tory ieşi pe punte, căutând să pară cât mai calmă şi sigură pe sine însăşi.

În timp ce păşea peste parapetul iahtului, în bărcuţa cu vâsle, ocupându-şi locul pe bancheta de la prova, îl auzi pe Denzil prezentându-i-o adolescentului care stătea pe banca din mijloc, cu vâslele în mâini.

- Ea e Victoria, Billy, anunţă el cu o nepăsare tărăgănată, aşezându-se la pupa bărcii.

Băiatul aruncă o privire scurtă şi sfioasă peste umăr şi dădu din cap. Întorcându-e din nou spre Denzil, care se aşezase, îl întrebă:

- Nevasta lu' domnu'?
- Încă nu.
- O să fie?
- Poate.

Peste capul ras, în formă de glonţ, al băiatului, Victoria îl fulgeră pe Denzil cu privirea, dar acesta nu se uita la ea şi-şi aminti, cu întârziere, că ochelarii de soare anulau orice efect, ceea ce o înfurie şi mai mult. Privi lung spinarea lui Billy, observând cât de slab era; prin pielea dezgolită, de culoarea ciocolatei, i se distingeau albicioase oasele, în timp ce trăgea de vâsle, cu mişcări înainte şi înapoi într-un ritm graţios, propulsând barca de lemn peste apa netedă şi scânteietoare, spre râtul prelung al malului verde cu margini albe care forma latura de nord a lagunei.

Când barca se ciocni uşor de un mic dig din piatră, un bărbat masiv, cu

cămaşă înflorată şi pantaloni albi de bumbac, care-i aşteptase să sosească, se aplecă pentru a o ajuta pe Tory la debarcare.

- Hai săru-mâna, mugi el. Mişţocuţ spectacol aţi dat, tu şi Denzil, pentru localnici. Mai tare ca la cinema, zice Mandy. Ne-am uitat cu binoclul. Eu-s Pete de Freitas.

- O cheamă Victoria, anunţă calm Denzil, în timp ce se oprea lângă ei. Şi ai grijă ce-i spui, fiindcă are tendinţa de a reacţiona ca eroinele din romanele victoriene. Lucrează pentru Magnus Jarrold, la Grădină. Mandy e în casă?

- Da, îţi pregăteşte băutura favorită.

- Perfect, am o vorbă cu ea.

Denzil porni pe dig, în timp ce Tory şi Pete îl urmau, mai încet.

- Bine ai venit la Tequila, Victoria, îi ură Pete, a cărui moştenire insulară mixtă se observa în trăsăturile acviline, pielea măslinie şi ochii de culoare deschisă, ca două flăcări albastre învăpăiate în întunecimea chipului.

- Mulţumesc, dar prefer să mi se spună Tory, răspunse ea. Denzil îmi foloseşte numele complet ca să mă chinuiască.

- Chiar aşa? chicoti uriaşul. Ei, dar mă întreb de ce-o fi vrând el să chinuiască o fată drăguţă ca tine. Ţi-a spus ceva despre insula asta şi cât de mult timp mi-a luat până să fac din ea o staţiune de agrement?

- Nu. Nu ne-am întâlnit prea des, iar azi am venit numai fiindcă mi-a spus că avea nevoie de cineva în echipajul iahtului.

Hohotul lui de râs fu plin de dispreţ:

- Şi ai înghiţit-o? Denzil n-are nevoie de nimeni în echipaj. Se descurcă singur cu iahtul ăsta. Din alt motiv te-a chemat el să vii şi parcă-parcă mă bate gândul că fiindcă-şi dorea o companie de sex feminin, cu cât mai drăguţă, cu atât mai bine, să nu încapă nici o îndoială. Iar Mandy - asta-i nevastă-mea - o să se bucure mult că te-a adus. Nimic nu-i place mai mult decât să primească în vizită câte o tânără ca tine. O să te piseze de moarte cu întrebări despre Anglia, despre familia ta, despre muncă - mai ales despre asta, când o auzi că lucrezi cu Doc Jarrold.

- Şi ea e din Airouna? întrebă Tory. Acum păşeau peste nisipul moale, clătinându-se uşoir, cu picioarele alunecându-le pe firele uscate.

- Da, de-acolo e, o amestecătură ca noi toţi, cu un pic de sânge caraibian veritabil, amestecat cu ăla african, englez şi portughez. Ne-am cununat acum trei ani, când s-a întors din State, unde lucrase douăzeci de ani ca soră medicală.

Trupul masiv al lui Pete se scutură de râs:

- Nici unul din noi nu s-aştepta vreodată să-şi găsească jumătatea la o

vârstă aşa de târzie, da' de cum ne-am cunoscut - pac, asta a fost!

Mandy era înaltă, cu pielea cafenie. Umbla cu mişcări încete şi ritmice, fredonând o melodie, în timp ce punea pahare înalte pline cu punci de fructe pe o masă rotundă, între patru şezlonguri, pe veranda colibei cu acoperiş de frunze pe care ea şi Pete o numeau casă.

Purta o rochie cu flori roşii, ce-i avantaja silueta maiestuoasă, cu sâni mari, şi avea un aer sofisticat pe care probabil îl dobândise în anii trăiţi prin marile oraşe americane. Era cu vreo zece ani mai tânără decât Pete, la cei cincizeci ai lui, presupuse Tory, şi vorbea rar, tărăgănat, cu frazele pline de expresii americane şi remarci umoristice seci.

Aşa cum prezisese Pete, Mandy nu mai contenea cu întrebările şi asculta răspunsurile lui Tory cu un interes măgulitor, dar abia când se aşezară la masă, în camera mare şi aerisită de lângă verandă, servindu-se din boluri de lemn cu fructe de mare marinate, sufle de fructe şi salată de roşii şi ardei, aduse vorba despre Magnus Jarrold.

- Pete şi cu mine am vrut dintotdeauna să vină aici să vadă Tequila, spuse ea, conducând-o pe Tory spre un colţ al camerei unde erau aranjate câteva fotolii de răchită. Când Pete a luat insula în primire, acu' vreo zece ani, nu era decât

o mlaştină plină de ţânţari, cu plaje frumoase în jur. El i-a intuit posibilităţile şi, plantând-o cu cocotieri şi arbori de grapefruit, le-a cucerit-o pas cu pas ţânţarilor. Era literalmente o insulă pustie. Toate a trebuit să fie aduse din afară - curentul electric, apa, drumurile, un port, comunicaţiile, locuinţele. Acum, e un vis adeverit - visul de staţiune turistică al lui Pete, unde oamenii de treabă care muncesc pe brânci ca să-şi câştige existenţa pot veni să se relaxeze.

- E uimitor, comentă Tory. Şi nu mă îndoiesc că pe Magnus l-ar interesa să vadă ce se poate realiza cu ajutorul plantelor, dar mă mir că nu mi-a vorbit niciodată despre ea.

- Poate că nu prea are ochi pentru altceva înafara muncii lui, răspunse Mandy, cu intuiţie. Mie mi-a făcut întotdeauna impresia unui gen de profesor distrat din-ăla pe care nu-l interesează decât ce are el în ogradă.

Tory îşi stăpâni dorinţa de a-i lua apărarea lui Magnus şi privi în partea cealaltă a camerei, unde Denzil şi Pete stăteau la masă, mâncând şi discutând cu seriozitate.

- L-ai cunoscut pe doctorul Jarrold? o întrebă ea pe Mandy.

- Nu. Am auzit doar despre el, de la Pete şi de la nişte prieteni de-ai mei din Port Anne. Am fost colegă de şcoală

cu soţia lui, Rita Ribiera. Am convingerea că Magnus Jarrold a primit postul de director al Grădinii Botanice fiindcă tatăl ei e cineva pe insulă. A propos, ce se mai aude despre Rita, în ultima vreme?

Întrebarea aruncată în treacăt făcu sângele lui Tory să îngheţe în vene, la fel cum o înfiorase întrebarea şoptită a lui Denzil despre soţia lui Magnus, în seara trecută. Se uită din nou spre el, dar Denzil vorbea cu Pete, fără să le dea nici o atenţie ei şi lui Mandy. Totuşi, nu-şi putu înfrâna bănuiala că "vorba" pe care dorise atât de mult s-o schimbe cu Mandy se referea la Rita Jarrold şi determinase întrebarea de acum.

- La ce fel de veşti te referi? întrebă ea, cât putea de firesc, luând din farfurie încă o furculiţă cu bucăţele delicioase de creveţi şi languste.

- În legătură cu sănătatea. Ştii că e într-o clinică pretenţioasă din State, unde urmează un tratament, fiind suspectă de cancer la gât? Ultima oară, am auzit că făcea mai progrese şi era de aşteptat să se întoarcă în curând acasă. Înţeleg că încă n-a venit.

- Nu, nu s-a întors, repetă Tory cu voce slabă, rezemându-se de spătarul scaunului. Dintr-o dată, mâncarea din farfurie arăta greţoasă şi-şi dădu seama, după senzaţia de încordare a pielii, că pălise la faţă.

- A început pe vremea când locuiau în Anglia, continuă Mandy, cu vocea ei profundă şi leneşă. Boala, vreau să zic. De-asta s-au întors în Airouna. Se credea că Rita se simţea rău din cauza climei din Anglia, pentru că nu-i mai treceau durerile de gât şi răguşeala, dar după câteva luni de la întoarcerea în Caraibe, când starea gâtului nu i s-a ameliorat, s-a constatat că problema era mai gravă. Mare păcat, pentru că avea o voce de cântăreaţă fermecătoare.

- O, n-am ştiut, răspunse Tory, descoperind că şi ei i se uscase gâtul, iar vocea îi răsuna ca un croncăit. Mandy ridică ochii, cu o privire atentă, apoi se scula în picioare.

- Îţi mai aduc un pahar, scumpo, spuse ea, în stilul ei blajin.

Rămasă singură, Tory ciuguli din resturile de mâncare, în timp ce auzea din aproipere chicotitul gros al lui Pete, pe fondul muzicii care răsuna încet dintr-o combină. Rita Jarrold trăia; nu prea bine, într-adevăr, dar era în viaţă şi, curând, avea să se întoarcă acasă, la soţul ei, în Airouna.

Prima reacţie fu aceea de a crede că Magnus o minţise intenţioant, ascunzându-i toate aceste informaţii despre soţia lui. Apoi, inteligenţa avu câştig de cauză. Nu, Magnus nu avea nici o vină. Ea singură se amăgise, de bună voie, se lăsase orbită faţă de realitate, din

cauza pasiunii pe care o nutrea pentru el.

Mandy reveni cu un punci de fructe, iar de astă dată lui Tory i se păru că băutura conţinea o cantitate mai mare de rom, dar aceasta îi destinse gâtul şi-şi putu termina mâncarea, ducându-se personal la masă ca să-şi aleagă un mango suculent ca desert. Nu se mai făcu nici o referire la Rita Jarrold şi, când reveniră cu toţii pe verandă ca să se tolănească la umbră, în briza răcoroasă a mării, conversaţiile se răzleţiră, pe când aţipeau sau păreau să doarmă, în perioada cea mai călduroasă din zi.

După ce siesta nepretenţioasă, dar atât de necesară, trecu, Tory se duse cu Mandy să facă baie în lagună. Se aşteptase să vină şi Denzil, dar acesta plecă împreună cu Pete spre hotel, pentru a cunoaşte nişte clienţi pe care-i interesa să închirieze un iaht.

- Îţi place Denzil? se interesă Mandy, în timp ce se întorceau de la plajă, spre casă.

- Abia dacă-l cunosc, răspunse Tory, evaziv.

- Hm-hmm, râse cealaltă, cu balansul unduitor al trupului ei elegant, când intră în casă, părând să-i exprime dispreţul la adresa răspunsului primit. Abia dacă-l cunoşti, şi totuşi vă sărutaţi ca doi îndrăgostiţi. Ştiu, pentru că v-am văzut prin binoclu. Am

fost surprinsă. Nu ştiam că englezii pot fi atât de demonstrativi sau de pătimaşi.

- Ei, avem şi noi momentele noastre, replică Tory, cu nepăsare.

- Iar ăsta a fost unul dintre ele? întoarse Mandy spre ea o privire curioasă.

- Nu, a fost o greşeală.

Se înfuriase dintr-o dată, pentru că Denzil o pusese într-o asemenea situaţie.

- Denzil e un diavol care mă chinuieşte! De fiecare dată când ne întâlnim, nu ştie cum să mă mai tachineze.

- În legătură cu doctorul Jarrold? se interesă Mandy, făcând-o să-i arunce o privire prudentă.

- Ţi-a spus ce simt pentru Magnus, aşa-i? întrebă ea, pe un ton acuzator şi furios. De-asta a venit înainte să-ţi vorbească, înainte de a ne face cunoştinţă. Ei bine, nu e treaba lui şi nu avea nici un drept să-ţi spună. Nici... nici nu ştii cât mă revoltă că se amestecă!

Ştia că reacţiona nepotrivit, dar totuşi nu se putea stăpâni, întrucât şocul de a fi aflat că Rita Jarrold trăia, amânat de siestă şi de partida de înot, îşi făcea efectul abia acum, trezindu-i dorinţa de a-şi descărca durerea şi frustrarea asupa singurei persoane care găsise că era necesar să privească realitatea în faţă - Denzil.

- A făcut-o fiindcă ţine la tine, spuse încet Mandy.

- La mine? repetă Tory, cu dispreţ. Mai scuteşte-mă. Nu ţine la nimeni, numai la el însuşi. E meschin şi lipsit de consideraţie.

- Ascultă, scumpo, ştiu că eşti lezată şi revoltată, dar tot trebuia să afli despre Rita la un moment dat, răspunse Mandy, cuprinzând umerii lui Tory cu un gest consolator, de soră medicală, şi conducând-o spre un divan, ca să se aşeze. Cum ai reuşit să locuieşti două luni pe Airouna, fără să afli nimic despre ea, mă depăşeşte, dar poate că, la fel ca doctorul Jarrold, nici tu nu vezi mai departe de lungul nasului. Rita e una dintre puţinele celebrităţi pe care le-a produs vreodată insula asta, iar locuitorii sunt foarte mândri de ea. Desigur, întotdeauna a cântat sub numele ei de fată, Ribiera.

- Ce-a cântat? întrebă Tory, nefericită.

- Cântece populare, în majoritate portugheze şi braziliene. Nu i-ai auzit imprimările cu Pedro Lobos, ghitaristul brazilian?

- Nu, nu le-am auzit.

- Atunci, ai pierdut ceva cu totul deosebit şi aparte. Când se înoarce Pete, îi voi cere să-ţi pună un disc. Dar să ne întoarcem la faptul că nu ştii despre ea - doctorul Jarrold nu ţi-a povestit

niciodată nimic?

- Puţin, dar înţelegi... of, ştiu c-o să ţi se pară o prostie, însă părea să-l doară să vorbească despre ea, aşa că eu am presupus că murise şi, când l-am văzut ezitând, i-am spus că înţelegeam. A părut uşurat, aşa că...

- Aşa că te-ai amăgit, pentru că nu voiai să auzi că avea o soţie pe care o putea iubi, de vreme ce tu însăţi îl iubeai, încheie Mandy, cu blândeţe. Nu, nu mi se pare deloc o prostie. Cu toţii ne facem vinovaţi de auto-amăgiri într-un moment sau altul din viaţa noastră, mai ales când suntem tineri. Desigur, pe doctorul Jarrold îl durea să vorbească despre Rita, fiindcă i-a fost întotdeauna devotat. A cunoscut-o când trecea printr-o perioadă foarte proastă, după ce o părăsise primul ei soţ. Cunoscându-i devotamentul, nu e deloc surprinzător că prietenii şi rudele Ritei s-au cam tulburat când ai apărut pe insulă şi te-ai instalat în casa lui, dar când ai intrat în sala de recepţie, la braţul lui, cu faţa radioasă, după cum am auzit, ai turnat şi mai mult gaz peste foc. Abia atunci s-a hotărât Denzil să ia măsuri.

Tory rămase tăcută, prăbuşită pe canapea, recapitulând tot ceea ce-i spusese Denzil în noaptea trecută; tachinăriile despre nedumerirea ei, aluzia că era o trecătoare inocentă. Câtă drepate avusese!

- De ce nu mi-a vorbit el despre Rita? întrebă, cu voce surdă.

- În parte, fiindcă bănuia că nu l-ai fi crezut, iar în parte, pentru că la petrecere nu era momentul cel mai potrivit; vă păndeau prea mulţi ochi atenţi, înţelegi; în sfârşit, şi pentru că nici el nu ştie prea multe despre Rita. Eu, însă, ştiu, aşa că te-a invitat azi aici.

Se ridică în picioare şi merse la fereastră, pentru a privi marea.

- Acum, când ştii totul, ce vei face? întrebă ea.

- Nu ştiu. Trebuie să mă gândesc. Poate n-am să fac nimic. Poate voi aştepta până se întoarce doamna Jarrold, şi nimic mai mult.

- Mmm. Mă întreb dacă o fi înţelept, murmură Mandy. Rita are un temperament de artistă. Nu poate suporta concurenţa şi obişnuieşte s-o elimine rapid şi eficient. Nu va fi deloc încântată să te găsească locuind în aceeaşi casă.

- Dar Magnus mi-a aranjat să stau acolo fiindcă nu mi-a găsit nici o altă locuinţă, protestă Tory. Şi nu pot pleca, pentru că am încheiat contractul de colaborare pe un an şi nu vreau să-l încalc. Nu-mi rămâne decât să aştept şi să văd ce se întâmplă.

Zâmbi, cam tremurător.

- Nu mă tem foarte tare de doamna Jarrold, să ştii, fiindcă n-am făcut

nimic ce nu se cade. L-am adorat pe Magnus de la distanţă, atâta tot. Şi aş dori să ştii că-ţi sunt recunoscătoare pentru tot ce mi-ai spus azi, Mandy.

Cealaltă femeie îi surâse.

- Şi nu-i vei reproşa lui Denzil că s-a amestecat? se interesă ea.

- Of, Denzil... murmură Tory. El e cu totul altceva. Nu cred că-i voi putea face faţă vreodată. E un stat în stat.

- Aşa ţi se pare ţie? Arogant, dominator? N-ar fi mai potrivit de spus că înţelege ce e de făcut şi trece imediat la fapte? Că acţionează, în loc de a ezita sau a se preface că nu vede? Nu-l cunosc foarte bine, dar ştiu un lucru, că Pete are o părere extraordinară despre el, iar mie atâta mi-e de ajuns, declară Mandy, cu convingere. Iar acum, trebuie să-mi scot costumul ăsta de baie. Cred că bărbaţii se vor întoarce în curând şi vom bea un rând pe verandă, la apusul soarelui. Ia spune, nu-ţi place la nebunie modul de viaţă din insule, Tory? Ziua vine, ziua trece, săptămâna se petrece, cum spunea tatăl meu.

Dar ce băură pe verandă, pentru că se duseră în pavilionul de mese al hotelului să ia cina împreună cu clienţii pe care-i interesa închirierea unui iaht. Mandy îi împrumută lui Tory o rochie care nu-i venea tocmai rău, având aceeaşi statură şi fiind încinsă cu un cordon pe mijloc, astfel încât diferenţa de talie se putea

ascunde. Tory se bucură de diversiunea micii serate mondene, întrucât aceasta o împiedica să se gândească la propriile ei probleme. Mai însemna şi că putea evita conversaţiile directe cu Denzil; nu că acesta ar fi făcut vreun efort să-i vorbească, părând să-l intereseze mai mult impresia pe care i-o făcea fiicei omului de afaceri american care dorea să închirieze un iaht, o frumuseţe bronzată superb, cu membre lungi, ochi albaştri scânteietori şi, desigur, o claie de păr blond.

Mai târizu, când stelele licăreau ca nişte uriaşi ciorchini de diamante pe catifeaua neagră a cerului, iar broaştele îşi orăcăiau cântarea monotonă, reveniră la casa de Freitas. Zgomotul produs de funga principală a lui *"Ariel"* lovindu-se de catarg, foşnetul frunzelor şi clipoticul valurilor pe nisip şi pietre anunţau un vânt puternic.

- Unde aţi prefera să înnoptaţi? întrebă Mandy, în stilul ei firesc, când ajunseră la cărarea care ducea spre casă. Sunteţi bineveniţi să dormiţi aici.

- Eu mă culc la bord, răspunse scurt Denzil. Vreau să mă asigur că iahtul e ancorat bine. Tory poate sta unde pofteşte.

Tory se gândi la cele două canapele din cabină, îşi aminti de efectele afinităţii şi bătu în retragere:

- Eu aş dori să dorm în casă, dacă se

poate, spuse ea cam înţepată - şi, spre nemulţumirea ei, Denzil râse:

- Astă seară n-ai chef de experimente, Victoria? Bine, am înţeles aluzia. Ne vedem dimineaţă.

Porni spre dig, iar Pete îl urmă greoi, spunând că avea să-l ajute cu barca. Tory ezită, privind prin penumbră, pe jumătate tentată să se răzgândească. Apoi, auzi din nou râsul lui Denzil şi, iritată de ironia lui, se răsuci repede, însoţind-o pe Mandy în casă.

Dormi prost, deşi patul era confortabil, şi de câteva ori în timpul nopţii îşi dori să fi plecat cu Denzil. Oricât de enervant şi chinuitor ar fi fost, măcar i-ar fi ţinut de urât. Nu s-ar fi simţit atât de singură ca în cameră, pe când îşi revedea în minte la nesfârşit propriile fapte şi sentimente.

Suferea, nu putea s-o nege. Oricine îşi făcea castele în Spania, ca ea în ultimele două luni, numai pentru a-i fi dărâmate, ar fi suferit inevitabil. Dar nu se putea hotărî dacă o durea pentru că descoperise existenţa probabilităţii ca Magnus să nu-i împărtăşească niciodată sentimentele, sau dacă fiindcă o sâcâia senzaţia că o amăgise, invitând-o să locuiască în casa lui fără a-i dezvălui niciodată că avea o soţie.

Nu cumva era posibil ca durerea pe care o simţea să fi constat în deziluzia că omul căruia îi dăruia iubirea şi

încrederea ei, căruia îi dedicase atât de mult timp, trădase acea iubire şi încredere prin faptul de a nu fi fost cinstit cu ea, ascunzându-i adevărul? Putea continua să-l iubească, ştiind că avea o soţie pe care o iubea? Era Tory genul de persoană care-şi putea petrece restul vieţii într-un devotament altruist faţă de un bărbat care nu-i răspundea cu aceleaşi sentimente?

Ştia că nu era aşa. Ştia că îşi dorea o relaţie împlinită, aşa cum avuseseră şi părinţii ei, o comuniune totală, de sentimente, speranţe, ambiţii, precum şi elemente fizice, ca banii şi casa, patul şi subzistenţa, o asociere intimă şi caldă, chiar dacă pentru aşa ceva mai avea de aştepat.

De aşteptat ce? Moartea Ritei Jarrold? Tory se răsuci în pat, nervoasă. Una era să iubească un bărbat căruia îi murise soţia, şi cu totul altceva să-l iubească pe unul a cărui soţie era bolnavă şi putea muri. Nu putea şi nu voia să-şi îngăduie asemenea speranţe. ar posibilitatea ca Magnus să divorţeze vreodată de Rita, sau ca ea să-l părăsească, părea nici să nu intre în discuţie.

Atunci, care era răspunsul? Cum îşi putea împlini iubirea prostească şi fără speranţă la adresa lui Magnus, dacă era într-adevăr iubire, nu o continuare a amăgirii de sine însăşi? Printr-o relaţie

extraconjugală? Spre asta se îndrepta? Aşa ceva îşi dorea?

Tory se ridică în capul oaselor, brusc, alungând ideea. N-ar fi fost în stare. Mintea şi trupul i se chirceau de repulsie. Cu capul îndurerat de atâtea introspecţii, se dădu jos din pat şi merse la fereastră. Zorii scăldau cerul răsăritean într-o lumină cenuşie, iar pe lagună îl distingea vag pe *"Ariel"* la ancoră, nemişcat pe suprafaţa apei ca oglinda.

Şi, în timp ce privea, soarele răsări, într-o înroşire neaşteptată a cerului. Rotund ca o minge roşie, sări deasupra orizontului. Marea deveni de un trandafiriu închis, cu unde albăstrii, laguna cenuşie se preschimbă într-un verde pal scânteietor. Iahtul încetă să mai fie o siluetă specrală, când pe catarg şi bordaj se aşteru o lucire aurie, iar coca albă şi netedă începu să reflecte lumina oglindită din apă.

Pe bord se porni mişcarea. O siluetă apăru prin tambuchi, urcă în timonerie şi dezlegă parâma cu care era legată barca la pupa. Privindu-l pe Denzil cum cobora în barcă, aşezându-se pe bancheta centrală, pentru a potrivi vâslele în furcheţi pe când se îndepărta în derivă de iaht, Tory simţi brusc nevoia de a fi cu el. Întorcându-se de la fereastră, aruncă de pe ea cămaşa de noapte primită cu împrumut de la Mandy, îşi luă

pantalonii scurţi şi maioul cu dungi şi, ţinând în mână costumul bikini şi pantofii de navigaţie, ieşi tiptil din cameră, pe culoarul spre uşa din faţă, pe care o deschise încet şi ieşi din casă.

Capitolul 5

Văzduhul dimineţii era limpede, lăsând să se distingă clar totul, formele arcuite ale cocotierilor aplecaţi peste plajă, unghiurile digului de piatră, forma de găoace a micii bărci pneumatice pe apă. Ajunsă la capătul digului, Tory privi în apa translucidă şi văzu mii de peştişori săgetând printr-o lume de lmuină verde, străpunsă cu raze de soare.

Ridicând vâslele la bord, în timp ce barca plutea puţin în derivă, Denzil îşi lăsă capul pe spate, pentru a o privi pe sub cozorocul şepcii.

- Te-ai sculat devreme, remarcă el, iar răceala din glasul lui avu efectul unui duş rece, înştiinţând-o că în dimineaţa aceea nu era prea bine dispus.

- N-am avut somn, recunoscu Tory.

- Nici nu mă mir. Mandy ţi-a povestit despre Rita Jarrold, aşa-i? Sunt convins că asta te-a frământat toată noaptea.

- De unde puteai să ştii? replică ea, cu voce slabă.

- Crezi că eşti singura care a trecut prin asemenea situaţii? ripostă el,

enigmatic. Ţi-ar fi fost mai bine la bordul iahtului, cu mine, experimentând, decât să te zvârcoleşti acolo de una singură.

Tăcu, privind-o cu o licărire de aşteptare în ochi, pregătit vizibil pentru o ripostă, dar Tory era prea obosită ca să se mai certe cu el.

- Ştiu. Îmi tot doream să fi venit cu tine, spuse ea încet şi-i văzu sprâncenele înălţându-se cu surprindere ironică. Denzil, crezi că am putea pleca acum, ca să trecem prin altă parte, înainte de a ne întoarce în Airouna?

În loc de răspuns, Denzil coborî vâslele în apă şi începu să lopăteze spre dig. Când barca se ciocni de pietre, sări pe uscat, legă funia de un inel metalic, apoi se întoarse spre ea. Ridicând o mână, o apucă de bărbie pentru a-i ridica faţa în lumina soarelui.

- Cearcăne vinete sub ochi, gura căzută - eşti într-un hal fără de hal, Victoria, o ironiză el. Şi crezi că o zi întreagă de navigaţie îţi va fi de folos cu ceva?

- Ieri, când veneam încoace, m-am simţit liberă, fără nici o grijă, răspunse ea. Aş dori să mă simt şi azi la fel.

- Evazionisto! o mustră Denzil. Fuga de probleme n-o să te ajute. Şi tu şi Jarrold aţi încercat-o deja, numai că n-aţi fugit. V-aţi ascuns capetele în

nisip. Rita Jarrold se întoarce, chiar în clipa asta e pe drum.

- De unde ştii? exclamă ea.

- Am aflat vineri seară, de la una dintre persoanele cu care am luat cina, Ella Carson, care ştie ce spune, fiind secretara lui Harold Ribiera, tatăl Ritei. Scumpul tău profesor s-a dus la St Thomas ca să-şi aştepte soţia şi s-o însoţească în ultima parte a drumului spre casă.

- A! Mi-a spus că se ducea la St Thomas pentru nişte probleme de familie, îşi aminti Tory.

- Nu te-a minţit. Rita *este* familia lui, sublinie el, sec.

- Da, aşa se pare, murmură ea cu voce surdă şi, din nou, simţi cum o rodea sentimentul păcătos de a fi fost înşelată; Magnus ar fi putut să fie mai cinstit, mai deschis în tratativele cu ea. Putem să mai navigăm azi, Denzil? îl întrebă.

- Nu e nevoie să mi-o propui de două ori, replică el, cu o undă de auto-ironie. Ridic ancora la prima aluzie. Merg numai până în casă, să-i spun lui Pete că plecăm. Ai vreun mesaj pentru Mandy?

- Mulţumeşte-i numai pentru toate, din partea mea.

Într-o jumătate de oră, *"Ariel"* era în drum spre sud, cu velele întinse, săltând peste valurile cu creste albe. De astă

dată, Denzil o lăsă pe Tory la timonă, în timp ce el coborî sub punte să pregătească micul dejun. Tory nu se aşteptase să aibă poftă de mâncare, dar înfulecă până la ultima fărâmiţă şunca şi ouăle pe care i le aduse el şi bău câteva ceşti de ceai. Denzil nu intră în timonerie, să mănânce împreună, ci rămase în cabină, iar mai târziu Tory îl auzi vorbind cu uscatul prin radio. Însă n-o deranja să stea singură, atâta vreme cât ştia că Magnus era acolo, căci cârmitul iahtului îi aducea uitarea de sine şi de problemele care o frământaseră toată noaptea.

Când trecură de capătul sudic al Tequilei, apăru altă insulă, iar Dumnezeu, de pe acoperişul cabinei, unde măsura înălţimea soarelui cu sextantul, strigă:

- Asa-i insula Berenique. Hai într-acolo. La vest de capul nordic e un golf ferit. Putem să înotăm, eventual să ne facem şi siesta.

Mişcarea bărcii, plus căldura amiezei şi efectele nopţii nedormite aveau un efect soporific, iar Tory se pomeni de câteva ori că-i cădea capul în piept şi i se închideau ochii.

La câţiva metri de plajă, Denzil aruncă ancora, în nisipul tare de pe fundul apei turcoaz limpede. Pe lângă clipocitul valurilor, domnea tăcerea. În timp ce îl ajuta pe Denzil să strângă

vela mare, cu mişcări letargice, Tory simţi din nou că o răpunea somnul. Murmurând o scuză, coborî în cabină. La câteva momente după ce se întinse pe o canapea, adormi adânc.

O trezi zgomotul lanţului ancorei târât pe fundul apei şi deschise ochii. Pe tavanul alb tremurau raze de lumină galbenă, anunţând că soarele cobora spre apus. Îl văzu pe Denzil aşezat pe cealaltă canapea, privind-o cu ochi reci.

- Ai dormit bine? o întrebă.

- A, da, se chinui ea să se ridice. Ce oră e?

- Vreo patru.

- Aşa de mult am dormit?

- Te tentează o baie? îi propuse el, iar Tory încuviinţă din cap.

Denzil scoase un echipament de scafandru şi se scufundă, în timp ce Tory stătea la plajă, urmărind din priviri tubul ieşit deasupra apei. Somnul o înviorase, dar avea mintea încă amorţită şi se bucura de atitudinea retrasă a lui Denzil. Era şi nu era, tăcut dar prezent.

Sosi şi momentul asfinţitului, lăsând în urmă dâre portocalii pe cerul de culoare rozacee palidă. Pânza mare fu ridicată, ancora trasă şi, în timp ce primele stele apăreau pe cerul întunecat de la răsărit, iahtul ieşi spectral din micul golf.

În timp ce navigau prin întuneric,

privind licărirea strălucitoare a stelelor, Tory avu surpriza de a simţi că era fericită.

- Aş putea pluti aşa la nesfârşit, spuse ea şi îl auzi pe Denzil, care stătea ca o umbră neagră în colţul timoneriei, zâmbind cam sceptic.

- Nu e întotdeauna ca acum, remarcă el.

- Îmi dau seama, dar cu siguranţă, asemenea momente compensează toate dificultăţile, când cerul şi marea sunt cenuşii, vântul mugeşte şi te întrebi dacă vei mai scăpa viu.

- Cum se întâmplă şi în viaţă, nu crezi? ripostă el. Sunt momente care ţi-ai dori să dureze o veşnicie, momente când te simţi complet mulţumit de locul unde te afli şi persoana care întâmplător e lângă tine.

Tory tăcu câteva secunde, dându-şi seama, cu o mică tresărire de surprindere, că o parte din mulţumirea ei de acum se datora faptului că era cu el.

- Tatăl meu spune că, dacă poţi suporta să stai o săptămână pe mare, într-o abarcaţiune mică, împreună cu o anumită persoană, îţi poţi petrece cu ea tot restul vieţii. A făcut încercarea, pornind într-o croazieră cu mama mea, înainte de a o cere în căsătorie.

Denzil chicoti aprobator.

- Pare un om de bun simţ, se ridică el în picioare. Fii atentă la busolă. Te

abaţi de la curs.

- Auleo! privi Tory cu vinovăţie busola luminată din interior, care se legăna în habitaclul de lemn. De unde ştii?

- Aud vela fâlfâind, iar vântul nu s-a schimbat, mai spuse Denzil şi coborî în cabină, lăsând-o sub licărirea stelelor de pe cerul senin, cu gândurile ei, care dintr-o dată se însufleţiseră, întrebându-se de ce îl interesau problemele ei. De ce se amestecase?

A făcut-o fiindcă ţine la tine, spusese Mandy, *ţine la oameni şi încearcă să-i ajute când vede că au nevoie de ajutor.* Mă rog, îşi dăduse multă osteneală ca să se asigure că afla despre Rita Jarrold înainte de sosirea ei acasă.

Dar de ce nu-i spusese Magnus nimic, vineri seară? Cifrele busolei se înceţoşară uşor, în timp ce i se trezea din nou sentimentul că o înşelase.

- Hei, fii atentă! se auzi glasul tăios al lui Denzil. Iarăşi o iei razna.

Tory îşi înghiţi lacrimile şi trase de timonă cu ambele mâini.

Denzil reveni, aducând două căni de cafea şi o cutie cu biscuiţi. Puse în funcţiune pilotul automat şi se aşeză lângă ea.

- Iarăşi te-a apucat, nu? murmură. Îmi dau seama, fiindcă nu te mai concentrezi. Vrei să vorbim despre asta?

- Nu... pur şi simplu nu înţeleg de ce

nu mi-a spus Magnus că o aduce acasă, mormăi ea.

- Poate a considerat că nu te priveşte. În fond, mi-ai spus că totul era numai din partea ta, iar el te vede doar ca pe o asistentă, îi aminti sec Denzil.

- A, am spus asta fiindcă eram supărată pe tine.

- Deci, s-au înregistrat progrese?

- Numai unele mici, dar vineri Magnus mi-a spus că mă consideră o prietenă.

- Apoi te-a sărutat şi, cu toate că nu s-a mai întâmplat nimic altceva, te-ai dus la culcare cuprinsă de euforie, spuse el, sarcastic.

- Nu-i adevărat, de fapt eram chiar puţin dezamăgită, fiindcă...

Se întrerupse, consternată, dându-şi seama că fusese pe punctul să spună: *Fiindcă nu mă simţisem la fel ca atunci când mă săruţi tu.*

- Fiindcă, ce? insistă Denzil şi, când Tory nu răspunse, continuă. Mi se pare că am nimerit destul de bine ieri dimineaţă, când am insinuat că nu se prezentase la apel. Deci, acum ce-ai de gând?

- Să-mi reiau munca la Grădina Botanică. Altceva, ce pot face? Am un contract, nu uita.

- Şi chiar crezi că ţi se va permite să rămâi în casă după întoarcerea Ritei Jarrold? exclamă tăios Denzil, întorcând capul spre ea. Doamne sfinte, Tory, nu-ţi

mai cunoşti propriul sex? Când va auzi ce se spune despre tine şi soţul ei, când va vedea cât de atrăgătoare eşti, chiar îţi închipui că te va crede nevinovată? Sau o să te dea pe uşă afară, sau îţi va face viaţa un infern, până vei dori să pleci tu singură. Ai intrat la apă în ultimul hal, dar cred că nici o clipă nu vei recunoaşte că vina e a scumpului tău profesor - pe care se pare că-l doare-n cot de oameni, atâta vreme cât nu se amestecă între florile şi plantele pe care le studiază.

Furia lui Denzil părea să trosnească asemenea unei furtuni cu descărcări electrice. Tory nu găsea nimic de spus în apărarea lui Magnus şi, în timp ce tăcea derutată, Denzil se ridică în picioare şi urcă pe dunetă.

Rămasă din nou singură, se cocoşă în hanoracul pe care şi-l luase ca s-o apere de vântul nopţii. Fermecătoarea zi se sfârşise, cu liniştea sfâşiată în bucăţi de cuvintele tăioase ale lui Denzil şi, când se gândi la ceea ce-i spusese, nu găsi decât un singur cuvânt care-i făcea plăcere. Pentru prima oară de când se cunoşeau, îi spusese Tory, nu Victoria.

Nu peste mult, la prova apărută luminile din Port Anne. Curând, intrară în golf, trecând prin dreptul geamandurii roşii al cărei far se aprindea din şase în şase secunde.

- Poţi sta în noaptea asta la mine, dacă vrei.

Ajunseseră în curtea din faţa clădirii administrative; pietrişul palid lucea în lumina celor două lămpi puternice care ieşeau în afara clădirii. Tory ridică ochii spre chipul lui întunecat, dorindu-şi să-i fi putut descifra expresia.

Îi oferea o soluţie, pentru a nu înnopta într-o casă unde nu mai era binevenită. Apoi, îşi aminti că în cabana lui exista doar un singur pat.

- Nu... nu, mulţumesc, dar... dar trebuie să mă întorc. Înţelegi, doamna Dunnet mă aşteaptă şi...

- Bine, nu e nevoie să vii cu scuze, o întrerupse el scurt.

Se răsuci pe călcâie şi porni spre jeep, iar când îl ajunse din urmă, motorul duduia deja. De cum se aşeză lângă el, Denzil porni spre intrarea debarcaderului.

Când opri în faţa casei mari, văzură câteva maşini parcate sclipind în razele farurilor.

- A, înseamnă că s-a întors Magnus, exclamă Tory, recunoscând maşina crem.

- Şi cred că ştii ce înseamnă asta, spuse tărăgănat Denzil. S-a întors şi Rita. Vrei să te răzgândeşti şi să vii cu mine înapoi la cabană?

- Denzil, te rog să nu crezi că nu-ţi sunt recunoscătoare pentru tot ce-ai făcut în weekend-ul ăsta, răspunse ea

încet, dar o noapte petrecută la tine n-o să rezolve nimic, nu-i aşa?

- După părerea mea, noaptea petrecută cu mine ţi-ar rezolva majoritatea problemelor, răspunse el sec. Dar înţeleg cum gândeşti. Ai prefera să nu dormim în acelaşi pat. În regulă, atunci, jos cu tine. Nu-mi plac despărţirile prelungite. Noapte bună, Victoria.

Răceala cu care o expedia îi provocă o durere neaşteptată. Parcă ar fi fost înfăşurată într-o mantie caldă, care acum îi era smulsă, lăsând-o goală în plin vânt de iarnă. Ezită, nedumerită de propria ei reacţie, şi îl privi oblic, căutând în minte un răspuns împăciuitor. Dar nu-i văzu decât profilul, conturat în lumina casei, închis în sine şi necomunicativ ca un portret sculptat.

Denzil ambală motorul, indicând că era nerăbdător să plece, iar Tory coborî, bombănind o formulă de salut. Încă nu ajunsese la uşa casei, când maşina plecă, lăsând în urmă un nor de gaze arse.

În hol, Tory se opri. Din salon se auzeau glasuri numeroase, râsete şi muzică. Avea loc o petrecere! În clipa următoare, din bucătărie apăru doamna Dunnet, împingând un cărucior cu ceşti şi farfurii, o cafetieră şi câteva platouri de aperitive.

- Ce se întâmplă, doamnă Dunnet? întrebă Tory. Pare să fie o petrecere.

- Tocmai asta şi e, duduie, răspunse

negresa. S-a-ntors acasă doamna Jarrold, Domnul fie lăudat pentru milostenia Lui, e acasă şi-i bine şi zdravănă ca matale şi ca mine.

- Când a venit?

- Astă seară. Domnu' Jarrold a adus-o.

- Doamnă Dunnet, când intri, îi spui te rog domnului Jarrold că m-am întors?

- Sigur că da, duduie, sigur că da.

Tory urcă în camera ei, gândindu-se că poate, aflând că se întorsese, Magnus avea să vină la o scurtă discuţie, eventual chiar s-o invite la petrecere. Aşa că nu făcu duş, ci se îmbrăcă doar cu o rochie şi se aşeză să înceapă o scrisoare către părinţii ei, descriind croaziera până la Tequila. După oră, când nu primi nici o veste, se culcă.

A doua zi dimineaţă se trezi devreme, se îmbrăcă repede şi coborî în sufragerie. Spre uşurarea ei, îl găsi acolo pe Magnus, singur. Când o văzu, se ridică în picioare, politicos ca întotdeauna, şi o salută în stilul său obişnuit, vag amabil.

- Bună dimineaţa, Tory. Ai petrecut bine în weekend?

- Da, mulţumesc.

Se hotărâse să fie veselă şi nepăsătoare, fără a-i arăta că ştia că se întâmplase ceva neobişnuit.

- Sâmbătă am mers până la Tequila şi am stat acolo toată ziua. E un miracol,

ce-a făcut Pete de Freitas dintr-o mlaştină cu ţânţari, folosind cocotieri şi arbori de grape. Ar trebui să te duci să vezi.

Luă o porţie de salată de fructe din vasul de pe gheridon, îşi turnă cafea într-o ceaşcă şi le aduse la locul ei, în faţa lui.

- Da, cred că ar trebui să mă duc, cândva, murmură Magnus; îşi luă ceaşca, bău grăbit puţină cafea, parcă pentru a-şi face curaj, şi se şterse cu şervetul. Tory... am ceva să-ţi spun. Sâmbătă, când am plecat la St Thomas, m-am dus să mă întâlnesc cu soţia mea şi s-o aduc acasă.

- Ştiu, spuse calmă Tory, privindu-l în ochi.

Expresia uşurată de pe chipul lui adolescentin fu aproape comică.

- Slavă Domnului, mormăi el, zâmbind, cu acea înclinaţie răutăcios-timidă a buzelor, pe care Tory o găsise cândva atât de atrăgătoare şi dezarmantă. Înţelegi, nu eram sigur dacă ştiai despre Rita. Vineri seară, la recepţie, cineva a spus...

Se întrerupse, frecându-şi cu degetele fruntea ridată, tulburat vizibil de ceea ce urma să spună, dar pentru prima oară lui Tory nu i se înmuie inima, făcând-o să se repeadă în ajutorul lui. Descoperise cât de nesocotit era acest lucru.

- Da, Magnus, cineva a spus ce? îl

încurajă ea.

- S-a sugerat că e posibil ca tu să nu ştii că Rita urma să se întoarcă definitiv aici, spuse el încet, jenat.

- Nici nu ştiam, replică Tory rece. Nu ştiam nici măcar că soţia ta trăieşte. Mi-ai fi putut-o spune vineri seară, când m-ai anunţat că plecai la St Thomas.

- Da, mă rog... ăă... înţelegi, Tory, am crezut că ştiai despre Rita, în prima seară de când ai venit aici, atunci când mi-ai spus că înţelegeai. Iar vineri, totul s-a întâmplat prea repede. La recepţie, tatăl ei mi-a spus că primise o veste de la ea şi mă chema să mă duc la St Thomas, întrucât spera să fie externată. N-am avut idee că urma să vină acasă.

- Înţeleg, răspunse sec Tory.

- Tory! se aplecă Magnus peste masă, întinzând o mână peste a ei, dar Tory şi-o retrase, luându-şi ceaşca de cafea. Faptul că Rita s-a întors nu va schimba nimic pentru noi. Vom continua la fel ca înainte...

Se întrerupse, făcând ochii mari, cu privirea undeva în spatele ei. Ridicându-se încet în picioare, ocoli masa, spre uşă.

- Rita, draga mea! Nu era nevoie să te scoli atât de devreme. Doar poţi sta în pat, odihnindu-te, oricât de mult vrei, spuse el, cam încurcat.

Răsucindu-se în scaun, Tory îl văzu

sărutând obrazul unei femei zvelte şi brunete, de vreo patruzeci de ani.

- Dar voiam să iau micul dejun cu tine, iubitule, răspunse ea, cu voce joasă şi răguşită; privi spre Tory. Şi mai doream s-o cunosc pe asistenta ta, înainte de a pleca amândoi la lucru.

Intră încet în cameră. Purta un taior de in maro şi o eşarfă roşie ca ardeiul, la gât. Pantofii aveau exact aceeaşi culoare. Părul negru şi lucios, lung până la umeri, se arcuia în jurul feţei măslinii într-un mod care-i accentua adânciturile din obraji. Deasupra pometilor înalţi, ochii oblici, cu sprâncene arcuite fin, erau negri şi opaci.

- Bună dimineaţa, domnişoară Latham. Sunt Rita Jarrold. Aşteptam cu nerăbdare să te cunosc. Am auzit atât de multe despre dumneata şi despre devotamentul dumitale la adresa soţului meu, de la fiica mea, Carla.

Vorbea pe un ton amabil. Nimeni, ascultând-o, n-ar fi observat nici o undă de răutate. Adevăratul mesaj era transmis prin cuvintele alese şi licărirea neaşteptată din ochii ei negri.

- Şi eu aşteptam cu nerăbdare să vă cunosc, doamnă Jarrold, răspunse Tory, recunoscătoare în sinea ei lui Denzil şi Mandy fiindcă o pregătiseră pentru această întâlnire. Mai ales de când v-am ascultat un disc.

- Aşa? se ivi o expresie de surpriză plăcută pe faţa frumoasă a Ritei; la fel ca majoritatea celebrităţilor, nu era imună la complimente. Şi unde l-ai auzit?

- În casa unei foste colege de şcoală de-a dumneavoastră, Mandy de Freitas.

- Deci, ai fost la Tequila? se aşează Rita la masă, în timp ce Magnus punea o ceaşcă de cafea în faţa ei. Ce disc era?

- Unul din albumul pe care l-aţi înregistrat cu Pedro Lobos.

- Şi a fost primul pe care l-ai auzit vreodată? se interesă Rita. Magnus nu ţi-a pus nimic din colecţia lui?

- Nu.

Întrebarea o stânjenea. Nu putu să nu se uite la Magnus, în aşteptarea unei îndrumări, dar el fie îi ignora deliberat privirea, fie nu asculta conversaţia, căci nu spuse nimic.

- Doctorul Jarrold şi cu mine... încercă Tory să continue, dar se opri, şovăind.

- Vă întâlniţi numai ca să lucraţi, evident, interveni repede Rita. Mă bucur că ţi-a plăcut discul. Din păcate, pentru mine vremea muzicii a trecut.

- Îmi pare rău, mormăi Tory.

- Dar în tot răul e şi un bine. Acum, voi avea tot timpul să-i fiu o soţie devotată lui Magnus. Iubitule, nu mai bei o cafea? se întoarse ea spre Magnus, cu un zâmbet care-i dezvăluia toţi dinţii de formă migdalată.

- Nu, mulţumesc, trebuie să mă duc în laborator. Te aştept acolo, Tory. Mă întorc la masă, draga mea, se aplecă el, sărutând-o pe Rita pe obraz. Şi-acum, ai grijă să nu te oboseşti, te rog.

- Îţi promit.

Magnus ieşi grăbit, parcă bucuros să scape dintr-o situaţie penibilă. Tory îşi termină cafeaua, se şterse la gură cu şervetul şi, scuzându-se, se ridică.

- Un moment, domnişoară Latham.

În vocea răguşită se simţea o notă poruncitoare.

- Nu e nevoie să te repezi atât de precipitat după soţul meu. Aş admira puţin mai multă discreţie în comportamentul dumitale.

Tory se rezemă cu o mână de spătarul scaunului. Simţea că urma să aibă nevoie de sprijin.

- Mă tem că nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, susţinu ea privirea duşmănoasă a ochilor negri.

- Vreau să spun, domnişoară Latham, că ştiu ce s-a întâmplat aici fără ştirea mea, în ultimele câteva luni. Vreau să spun că vizibila dumitale afecţiune pentru Magnus mă ofensează. Vreau să spun că nu sunt de acord cu prezenţa dumitale în această casă şi vreau să pleci cât de curând posibil.

- Doamnă Jarrold, vă înşelaţi amarnic, se aprinse Tory, iritată de aroganţa celeilalte. Nu s-a întâmplat nimic

necuviincios. Recunosc că ţin mult la Magnus, dar...

- Şi chiar te-aştepţi să te cred, când propria mea fiică, prezentă aici tot timpul, mi-a povestit despre orele pe care dumneata şi Magnus le petreceaţi împreună seara, după programul de lucru - fie închişi în cabinetul lui, fie aşezaţi pe terasă sau plimbându-vă prin grădină, când o neglija pe ea ca să stea cu dumneata?

Vocea răguşită fu întreruptă de o tuse spadsmodică.

- Dar, doamnă Jarrold, lucram, discutam despre carte, îi planificam capitolele şi structura. Vă rog, nu mai vorbiţi, vă forţaţi gâtul! exclamă Tory. Iarăşi vi se va face rău.

- Şi te deranjează? Pe Magnus l-ar deranja? întrebă Rita, într-o şoaptă aspră. A, nu, nu-mi poţi pretinde să cred una ca asta, sau altceva din ce spui. Am auzit cum aţi intrat la recepţie, vineri seară. Mi-a spus tatăl meu, iar azi dimineaţă l-am auzit cu urechile mele pe Magnus spunându-ţi că întoarcerea mea nu va schimba nimic pentru voi, că veţi continua la fel ca înainte.

- Dar n-a spus-o în sensul la care vă gândiţi. Se referea la carte. Vă jur că aşa e, protestă Tory.

- Ba nu e deloc aşa. Înţelegi, domnişoară Latham, îl cunosc pe Magnus mult mai bine decât dumneata. Îi ştiu

această stranie atracţie faţă de tinere femei care caută un bărbat de care să se ataşeze. Le cucereşte stilul lui timid şi neajutorat. Să nu crezi nici o clipă că acum s-a întâmplat pentru prima oară. Când lucra în State, era acolo o mică laborantă care nu mai ştia ce să facă pentru el. Eu eram plecată tot timpul în turnee. Când m-am întors, am găsit-o gătindu-i, spălându-i rufele - te las să ghiceşti care urma să fie pasul următor. Ceva asemănător s-a întâmplat şi când a fost trimis la Copenhaga. Bănuiam şi în Anglia că avea pe cineva cu care-şi petrecea timpul, şi-ai să te miri auzind că odată v-am văzut pe amândoi ieşind dintr-o ceainărie de pe High Street. Dar eu eram bolnavă şi s-a considerat că era necesar să schimb clima, aşa că nu mi-a fost greu să-l conving să accepte postul de director aici, pe insula mea natală. Însă n-am putut rămâne cu el. Trebuia să urmez un tratament. Plecasem de şase luni, când am aflat că îşi luase o asistentă nouă... de care nu avea cu adevărat nevoie.

- Doamnă Jarrold, îmi pare foarte rău, n-am avut idee, spuse cu sinceritate Tory. Cinstit.

Ochii negrii o măsurară îngustaţi, cu insolenţă.

- Ştii, aproape că-mi vine să te cred. Trebuie să fie din cauza părului blond, a ochilor mari şi deschişi la culoare, a

pielii fine, care te face să pari atât de inocentă. Dar nu te cred. Am vorbit pe faţă cu dumneata, domnişoară Latham, ţi-am spus clar ce părere am şi aştept ca în schimb să fii la fel de corectă cu mine. Îţi las timp până miercuri seară ca să părăseşti această casă, să-ţi găseşti altă locuinţă. Dacă până atunci nu pleci, voi lua măsuri ca guvernul să-ţi rezilieze contractul şi să nu poţi găsi de lucru conform cu calificarea şi aptitudinile dumitale, asigurându-mă că vei avea referinţe negative. E clar?

- Da, foarte clar, doamnă Jarrold.

Tory se răsuci în loc şi aproape se ciocni de Carla, care stătea în spatele ei, ascultând tot ceea ce se discuta. Fata îi zâmbi cu răutate, dându-i impresia că ar fi vrut să se strâmbe, împiedicată numai de prezenţa mamei sale.

În timp ce urca în fugă scara, Tory se gândi că era posibil ca fata să fi fost responsabilă de întoarcerea mamei sale. Probabil umblase cu vorbe pe la Lise Campos, chiar şi la bunicul ei, ca să se răzbune pe Tory pentru că făcuse să nu mai fie primită la debarcader.

O, cât de oarbă fusese, cât de necugetată, mult mai mult decât Carla, care măcar ştiuse că Denzil nu era căsătorit. Iar Carla mai avusese şi avantajul ca Denzil să fie un om căruia îi păsa de ceilalţi, care avea curajul de a fi crud pentru a putea fi generos,

astfel încât, când îşi dăduse seama ce se întâmpla, o trimisese acasă cu arme şi bagaje. Pe când ea fusese dusă de nas de Magnus; nu deliberat ci, întrucât din cauza ineficienţei, neputinţei şi incapacităţii sale de a fi brutal, era de fapt mult mai crud.

Seara, când Tory coborî la cină, fu informată de doamna Dunnet că soţii Jarrold aveau musafiri şi urma să mănânce în cămăruţa de lângă bucătărie. Mai târziu, când se hotărî să meargă la Port Anne în căutarea unei noi locuinţe, fu nevoită să dea telefon după un taxi. În cele din urmă, găsi o cameră într-o casă plăcută şi curată, cu vedere spre golf, numai pentru ca, miercuri după-amiază, să primească un telefon de la proprietăreasă, care-i spunea că se răzgândise. În disperare de cauză, pentru că mai avea doar câteva ore pentru a-şi găsi o locuinţă, Tory se duse să discute cu Magnus.

- Vorbesc eu cu Rita, draga mea, îi promise el, părând foarte îngrijorat. Sunt sigur că va înţelege, când am să-i spun cât de important e pentru activitatea mea ca să rămâi aici. Cum îmi voi termina cartea la timp, fără ajutorul tău? Uneori, poate fi foarte dificilă şi-i vine cele mai ciudate idei. De exemplu, crede că între noi doi e o legătură amoroasă. Oricum, lasă totul în seama

mea. Sunt convins că vei mai putea sta o noapte, când am să-i explic.

Aşa că lăsase totul în seama lui, iar acum stătea în cameră, încercând să termine scrisoarea către părinţii ei pe care o începuse duminică seară, după ce mâncase din nou de una singură, în oficiul de lângă bucătărie. Domnea o atmosferă apăsătoare. Nici o frunză nu se clintea, nici o broască nu orăcăia în întunericul din afara ferestrei, iar Tory ştia, din experienţă, că se apropia o furtună.

Auzi o bătaie în uşă şi deschise, având surpriza de a o vedea pe Rita, într-o rochie de seară elegantă, roşie-închisă, mulată pe trupul ei zvelt. Părul negru şi drept îi era strâns în creştet, iar în urechi avea cercei lungi de aur.

- Mă mir că te mai găsesc aici, spuse ea, intrând în cameră, cu o privire în jur, ca şi cum s-ar fi uitat după stricăciuni ale pereţilor şi mobilei. Era vorba că pleci până astă seară. Vrei cumva să ţi se rupă contractul? coborî ea privirea din tavan, dură şi tenebroasă, spre Tory.

- În nici un caz. Magnus nu v-a spus? Găsisem altă locuinţă, dar azi dimineaţă am fost anunţată că proprietăreasa s-a răzgândit.

Buzele pline ale Ritei se arcuiră într-un vag zâmbet maliţios.

- Da, am auzit, murmură ea, fudulă.

Femeia a dat telefon aici, să ceară referinţe. I-am spus că te consider nedemnă de încredere. Magnus a bălmăjit ceva cum că e important pentru munca lui ca să ai voie să rămâi, şi i-am spus că n-am nimic împotriva dumitale ca botanistă - îndrăznesc să spun că eşti foarte pricepută - dar nu vreau să locuieşti în casa noastră. Acum, hai, împacheteaz㠖ţi lucrurile. Noi mergem la Port Anne, în vizită la tatăl meu. Te-am putea lăsa la un hotel.

Tory constată că tremura, într-un efort de a-şi controla furia crescândă.

- Nu, mulţumesc, refuză ea rece. Prefer să merg singură.

- Mă rog, ai numai grijă să numai fii aici când ne întoarcem noi, pe la zece.

Rita mai măsură o dată camera cu privirea.

- Camera asta e într-adevăr foarte plăcută. Cred că o vom redecora pentru Carla. A ei nu are baie proprie. Bună seara, domnişoară Latham.

Ieşi din cameră şi, câteva minute, Tory stătu cu faţa îngropată în mâini, încercând iarăşi să-şi stăpânească tremurul. În viaţa ei nu se mai simţise atât de umilită. Niciodată nu se aşteptase să aibă de-a face cu atâta răutate şi ură, şi-şi dădea seama, din ultimele remarci ale Ritei, că aceasta voia s-o alunge nu numai din casă, ci şi de pe insulă, zădărnicindu-i orice

încercare de a-şi găsi o locuinţă.

Luă pe ea o bluză de bumbac şi nişte pantaloni, trase pe deasupra hanoracul şi-şi cără la parter valizele grele. În timp ce căuta în cartea de telefon numărul unei linii de taxiuri, luminile se stinseră în toată casa. Repetând în sinea ei numărul pe care-l găsise, ca să nu-l uite, căută pe dibuite aparatul şi ridică receptorul. Un bâzâit neplăcut o anunţă că telefonul era deranjat şi, când îl închise, nu-şi putu stăpâni un zâmbet amar. Până şi eforturile de a părăsi casa prin forţe proprii îi erau zădărnicite din cauze naturale.

Singura cale rămasă pentru a ajunge în Port Anne era pe jos, şi nu putea merge treisprezece kilometri cu două geamantane grele, aşa că trebuia să le lase în casă, pentru a le lua mai târziu. Hotărâtă, îşi luă geanta de prelată şi poşeta, deschise uşa din faţă şi ieşi din casă.

Domnea o beznă totală, ca un vid negru în care copacii şi tufişurile se agitau ţipând. Ploua cu stropi mari, izbind frunzele late şi apa din eleşteu, cu un şuierat sinistru. Tory îşi ridică repede gluga hanoracului şi alergă să se adăpostească su un tulipier. Nu peste mult, părăsi adăpostul, în direcţia cărării care traversa colina până la debarcader, scurtând drumul cu cel puţin opt kilometri.

Curând, întunericul începu să aibă

efecte claustrofobice. Cuprinsă de panică, Tory o luă la fugă. Lovi cu piciorul o piatră sau o rădăcină, nu avea de unde şti ce anume, şi simţi o durere ascuţită, care o făcu să ţipe. Reuşi să-şi continue drumul şchiopătând, pentru a simţi un val de uşurare când văzu în faţă luminile de la debarcader.

Cât de tipic pentru Denzil era, să aibă un generator electric de urgenţă, îşi spuse ea, coborând şontâc-şontâc cărarea spre drum. Ajunsă jos, se opri şi privi în direcţia oraşului Port Anne.

Ar fi fost o nebunie să mai încerce drumul pe jos până acolo. Nu-i mai rămânea decât să se ducă la Denzil pentru a-i cere voie să dea un telefon sau, dacă acesta era deranjat, să-l roage s-o ducă el cu maşina la Port Anne.

Capitolul 6

Golită de orice energie, cu nervii întinşi la limită de durerea gleznei sucite, Tory urcă treptele cabanei lui Denzil, ţinându-se de balustradă. Deschise uşa exterioară cu plasă şi ciocăni cu nodurile degetelor în uşa de lemn, închisă. Ascultă un timp, în aşteptare. Slab, pe sub sunetul ploii şi al vântului, se auzea un acompaniament mucizal la contrabas. La uşă nu veni nimeni, aşa că bătu din nou, mai tare.

Peste câteva secunde, uşa se deschise şi apăru Denzil. Avea pe el doar o pereche de pantaloni albi de bumbac; picioarele îi erau desculţe, părul ciufulit, iar pleoapele grele indicau că fie dormise, fie fusese complet relaxat.

- Ia te uită ce-au scos valurile la mal, comentă el sarcastic, iar ostilitatea lui o izbi pe Tory ca o lovitură fizică. Denzil nu schiţa nici un gest de a o invita înăuntru, aşa că se întrebă dacă nu cumva era cu cineva.

- Sper că nu te deranjez, spuse ea, acră, dar încercarea de a părea calmă şi controlată îi fu compromisă de clănţănitul dinţilor.

- Nu tocmai. Beam un păhărel înainte de culcare şi îi scriam bunicii.

Probabil că pe chip i se citea scepticismul, căci adăugă, cu o undă de batjocură:

- Am o bunică, într-adevăr. E foarte bogată şi trebuie să păstrez legătura cu ea, pentru ca într-o zi să-mi lase averea prin testament.

- Aş prefera să nu spui asemenea lucruri despre tine însuţi, izbucni Tory, necontrolată, spre propria ei surprindere, ca şi a lui.

- De ce să nu le spun?

- I-ar putea face pe oameni să creadă că nu eşti altceva decât un pirat, că nu te interesează decât profitul tău propriu, şi nu eşti aşa, nu eşti deloc

aşa...

Vocea i se ridică isteric, aşa că îşi acoperi gura cu mâinile, pentru a opri cuvintele ce păreau gata să se repeadă afară.

Ochii lui se îngustară, măsurând-o cu privirea din cap până în picioarele pline de noroi.

- Dumnezeule, spuse, încet. Cred că te-au adus într-adevăr valurile.

- Nu m-a adus nici un val, am trecut dealul. O, a fost îngrozitor! Niciodată n-am s-o mai fac, pe întuneric.

Îşi pierdu controlul şi începu să tremure, îngropându-şi faţa în mâini. Venise la el din instinct, ca să-i ceară ajutorul, iar atitudinea lui dispreţuitoare şi ostilă îi sfărâmase complet stăpânirea de sine.

Fu vag conştientă că Denzil o trăgea în casă şi închidea uşa. Un junghi de durere îi străpunse glezna. Se strâmbă, cu un ţipăt.

- Acum ce s-a mai întâmplat? întrebă el.

- Mi-am sucit glena. Mi-a alunecat piciorul pe o piatră, mormăi ea, coborându-şi mâinile de pe faţă pentru a se uita prin cameră. Nu mai era nimeni.

- Meritai mai mult decât o gleznă scrântită, pentru că ai intrat în pădure pe timp de furtună. N-ai nici un pic de minte? se răsti el, zgâlţâind-o scurt.

- Drumul e mai scurt decât pe drum, îi

explică Tory. Port Anne e departe, şi...

- Te-ai hotărât să mergi până la Port Anne pe furtuna asta? o întrerupse Denzil, nevenindu-i să creadă. Acum chiar cred că eşti nebună, ţi-au sărit toate doagele, adăugă el, pe un ton uşor glumeţ, care o asigură că atitudinea i se schimbase.

- Altfel nu puteam ajunge acolo. S-a-ntrerupt curentul, iar telefonul era deranjat.

- Nu puteai aştepta până trecea furtuna? o întrebă, coborându-i gluga de pe capul ciufulit.

- Nu. Înţelegi...

Începu să tremure din nou şi rămase mută, în timp ce Denzil îi scotea hanoracul, pentru a o cuprinde în braţe.

- Calmează-te, iubire, îi şopti el. Vei face o baie fierbinte ca să te speli de tot noroiul ăsta, până văd ce-ţi găsesc de îmbrăcat - la fel ca prima dată când ai fost aici.

- Am... am nişte haine la mine... în geantă...

- N-ai nici o geantă, decât poate pe trepte, afară, răspunse el încet.

- A, acum îmi amintesc! Am scăpat-o în pădure, când am căzut. O, Denzil, în viaţa mea nu mi-a mai fost aşa de frică...

- Bine, bine. Acum s-a terminat. Eşti aici.

O puse să se aşeze pe un scaun în

baie, puse dopul şi deschise robinetele. Când cada se umplu pe jumătate, încercă apa, închise robinetul rece şi îl mai lăsă să curgă pe cel cu apă fierbinte. Apoi, închizându-l şi pe acela, se întoarse spre ea:

- Te descurci sinură, sa preferi să stau cu tine, ca să nu cazi?

- Mă descurc, mulţumesc foarte mult.

- Îţi aduc ceva să iei pe tine, mai murmură el. Nu încuia uşa.

Rămasă singură, Tory se dezbrăcă încet, devenind conştientă de numeroasele zgârieturi de pe picioare, braţe şi faţă. Apa caldă era ca un balsam pe membrele ei tremurătoare şi se culcă sub ceaţa de aburi, pe jumătate scufundată, când Denzil reveni. Aruncă pe scaun un articol de îmrăcăminte, cu ochii lucind spre ea prin aburi.

- Asa-i tot ce-am găsit, spuse, luându-i sub braţ hainele ude. Când eşti gata, vino în living.

Îi adusese un halat de plajă bărbătesc, flauşat şi cu dungi, foarte larg şi cu cordon. Cu degete tremurătoare, Tory îşi răsfrânse manşetele mânecilor prea lungi, apoi începu să se pieptene.

Nişte degete bătură superficial în uşă, apoi aceasta se deschise şi Denzil aruncă o privire în jur.

- Voiam doar să mă asigur că eşti bine. Ţi-am pregătit ceva de băut.

În living, lămpile cu abajururi răspândeau cercuri de lumină blândă, iar perdelele cu dungi albastre şi verzi erau trase peste înunecimea umedă a nopţii.

Tory se aşează, sau fu aşezată cu blândeţe, pe canapea. De îndată, Denzil se lăsă pe vine în faţa ei.

- Ascultă, iubita mea, spuse el cu blândeţe, iar Tory ştiu că folosea termenul de alint în acelaşi mod cu "iubire". Ai suferit un şoc nervos, iar băutura asta te va ajuta să te relaxezi. Haide, bea o înghiţitură. E mai mult lapte fierbinte.

De mult nu mai primise lapte. Era un lucru pe care îl asocia întotdeauna cu bolile copilăriei.

- Nu cred că pot ţine cana, îmi tremură prea tare mâinile, murmură ea.

- Atunci, ţi-o ţin eu, îi ridică el cana la buze, să ia o sorbitură. Laptele avea un gust ciudat, făcând-o să-l privească bănuitoare.

- Ce are înăuntru? întrebă ea.

- Rom, zâmbi Denzil.

Îi plăcea zâmbetul lui. Îi plăcea cum un colţ al gurii i se ridica, în timp ce celălalt se arcuia în jos.

- Romul cu lapte fierbinte e leacul universal al bunicii mele. Spune că de-asta a trăit atât de mult. Îl bea în fiecare seară înainte de culcare.

Tory mai luă o înghiţitură. Lichidul gustos dar şi arzător se prelingea uşor

prin gâtlej şi-i simţea căldura răspândindu-i-se prin trup.

- Ai vrea să-mi spui şi mie ce te-a apucat s-o iei pe jos spre Port Anne într-o noapte ca asta? o întrebă el chipurile nepăsător, aşezându-se alături, cu paharul în mână.

- N-am mai putut sta în casa aia.

- Fiindcă nu voiai, sau fiindcă te-a dat cineva afară?

- Şi una şi alta. Ai avut dreptate. Rita Jarrold mi-a spus să plec încă din prima zi. Mi-a dat timp până astă seară să-mi găsesc altă locuinţă, Altfel, a spus că avea să ia măsuri să mi se rezilieze contractul şi să nu-mi pot găsi uşor altă slujbă, din cauza referinţelor negative.

- Şi ţi-ai găsit altă locuinţă?

- Credeam că da, însă azi după-amiază femeia care-mi oferise o cameră a spus că se răzgândise. L-am întrebat pe Magnus dacă-şi putea convinge soţia să-mi mai acorde câtva timp. Nu ştiu dacă a încercau sau nu, dar astă seară Rita a intrat în camera mea şi mi-a ordonat să-mi strâng catrafusele. Plecau într-o vizită şi a zis că, dacă la întoarcerea lor n-am plecat, ia măsuri... Of, a fost îngrozitoare. Răspândeşte minciuni despre mine, le spune oamenilor că nu sunt demnă de încredere... Mă umileşte!

Izbucni în suspine, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă. Denzil o cuprinse cu

ambele braţe, strângând-o la piept. Treptat, suspinele scăzură. Se simţea bine în braţele lui. I-ar fi plăcut să stea aşa toată noapte, să adoarmă astfel, consolată şi ocrotită, dar trebuia să ajungă la Port Anne.

- Denzil, pot da un telefon de la tine? întrebă ea, vorbind cu dificultate pentru că dintr-o dată limba i se îngreunase; mai încercă odată, vorbind rar: Denzil, pot da un telefon?

- E dereglat, ca ăla de la care ai încercat să vorbeşti înainte, răspunse el alene.

- Vai de mine! Trebuie să ajung la Port Anne, să-mi iau o cameră la un hotel, dar pe jos nu pot merge. Mă duci tu, te rog, cu jeep-ul?

- Nu.

Deci, la urma urmei, nu voia s-o ajute, îşi spuse ea, nefericită. Şi crezuse că era de partea ei. Înălţă capul. Dintr-o dată, i se părea foarte îngreunat şi toate se învârteau în jurul ei. Îl privi încruntată, prin părul încâlcit care-i cădea peste faţă.

- De ce nu?

- Fiindcă hainele ţi-s într-un hal fără de hal, iar eu nu am altceva să-ţi dau decât halatul de pe tine. În momentul de faţă, nu e tocmai decent.

- A...! coborî Tory privirea, văzând că halatul se deschisese la piept. Trase un rever peste celălalt, îşi aruncă părul

înapoi din ochi şi-i întâlni privirea amuzată.

- Ori de câte ori te uiţi la mine, ai cea mai păcătoasă lucire în ochi, Denzil Hallam, îl acuză ea.

- Ştii, Victoria, cred că ţi s-a urcat romul la cap şi ar fi mai bine să te culc, replică el, zâmbind.

- Unde să mă culci? se încruntă Tory.

- În patul meu. Altul nu am.

- N-aş putea dormi aici, în braţele tale?

- Oricât mă flatează propunerea, cred că te-ai odihni mai bine în pat. Haide, hopa sus, îi ordonă Denzil, ridicându-se, cu o mână întinsă.

Tory i-o apucă şi se săltă în picioare. Durerea îi înjunghie atroce glezna şi fu nevoită să se agaţe de el.

- Uitasem de gleznă, murmură Denzil, în timp ce o lua în braţe, fără efort. Bucuroasă că preluase din nou iniţiativa, îl cuprinse pe după gât, cu capul pe umărul lui.

În dormitor, o întinse pe pat, şi o acoperi cu cearşaful şi pătura subţire.

- Denzil, te rog, nu mă lăsa singură toată noaptea, îl imploră ea, luându-l de mână. Te rog, stai cu mine.

- Bine, răspunse el, calm. Voi rămâne. Mă întorc în câteva minute.

Probabil adormise, căci nu mai ştiu nimic, până când simţi o mişcare în spatele ei. Răsucindu-se repede, mâinile

ei întâlniră piele dezgolită, simţiră tăria oaselor şi, urcând, întâlniră un păr aspru.

- Dacă o mai ţii mult aşa, sper că eşti pregătită să suporţi consecinţele, şopti ironic Denzil, strângându-şi braţul în jurul ei. Ar fi mai sigur pentru amândoi să te întorci la loc. Eşti încă destul de şocată.

Tory se supuse, dar el continuă s-o ţină cu un braţ, trăgând-o în adâncitura trupului său, unde adormi imediat, cu un sentiment de căldură şi siguranţă.

Când se trezi, razele soarelui îi căzeau pe faţă. Era culcată pe spate, iar ceva greu îi apăsa pieptul. Simţea o jenă vagă în regiunea capului, ca şi cum ar fi fost trasă de păr. Întorcând capul, văzu că Denzil zăcea alături, dormind adânc, cu chipul îngropat în pletele ei răsfirate pe pernă. Greutatea de pe piept era braţul lui.

Dintr-odată, Tory nu mai vru ca Denzil să doarmă mai departe. Îl dorea treaz, conştient de prezenţa ei. Se aplecă şi îi atinse buzele cu ale ei, după care se retrase, privindu-l.

Pleoapele lui tresăriră, ochii licăriră un moment spre ea, apoi se închiseră la loc.

- Denzil?
- Mmm.
- Ai stat aici toată noaptea?

- Da. Nu voiai să te las singură, murmură el, cu ochii închişi.

- Nu mai ţin minte nimic. Ce mi-ai pus în laptele ăla?

- Numai rom, prea mult pentru o inocentă ca tine, se pare, chicoti el somnoros, potrivindu-şi mai comod capul în părul ei. A trebuit să te aduc aici şi să te culc.

Brusc, deschise ochii, privind-o lung:

- Adineaori m-ai sărutat?

- Da...

Bătea în retragere, întrebându-se ce o fi făcut-o să se comporte aşa.

- Am... am vrut să te trezesc.

- De ce? Ca să-mi pui întrebări tâmpite? ripostă el, cu ochii sclipindu-i printre gene.

- Nu... ăă... adică... eu...

Se întrerupse, când Denzil înălţă capul s-o privească. Ridicând mâna de pe braţul ei, unde şi-o ţinuse, o mângâie pe obraz.

- Cred că-mi place să mă trezesc dimineaţa şi să te găsesc în patul meu, îmbujorată, timidă şi cu ochii umezi, murmură el, după care îşi coborî gura peste a ei, silindu-i buzele să se despartă. Imediat, în sufletul lui Tory se trezi pasiunea. Cu simţurile învârtindu-i-se vertiginos, începu să-i răspundă la rândul ei prin mângâieri. Încet, cu deliciu, trupul părea să i se topească într-o moliciune fermecător de

periculoasă, asupra căreia nu avea nici un control.

Un bubuit puternic o făcu să tresară, încremenind. Denzil ridică şi el capul, privind spre uşă:

- Cine e?

- Josh. Scoală, dom'le!

Josh vorbea agitat, cu sufletul la gură.

- A dat un iaht de belea, mai încolo-n larg. Merge-n derivă spre stâncile capului de la sud. E d-al nostru, pare să fie schooneru' *"Mary Jane"*. Dacă vrei să-l salvezi, fă bine şi vino, şefu'; Denzil, m-auzi, dom'le? Sau murişi acolo?

- Vin într-un minut, strigă Denzil; apoi o privi pe Tory, murmurând sec: grozav experiment ai mai încercat. Poate, într-o zi, reuşim să-l şi terminăm.

Înhăţându-şi pantalonii albi de pe scaun, şi-i trase peste chiloţii de boxer cu care dormise şi îmbrăcă un tricou dintr-un sertar. Îşi culese de jos pantofii de pânză şi ieşi val-vârtej, fără s-o mai învrednicească nici cu o privire.

Singură, Tory se întoarse pe burtă, încercând să-şi potolească palpitaţiile din trup şi tumultul gândurilor. De ce îl ispitise pe Denzil pentru a doua oară să facă dragoste cu ea? De ce începeau s-o domine simţurile când era în apropierea lui? Era un sentiment minunat şi interesant, dar periculos, mai ales când

i-l provoca un om atât de dur ca Denzil, ale cărui emoţii, nu se îndoia, erau ferecate în fier şi niciodată nu puteau scăpa de sub control.

Dându-se jos din pat, ţipă de durere, când piciorul ei stâng atinse podeaua. Îşi examină umflătura vânătă-verzuie dintre gleznă şi laba piciorului. Trebuia să şi-l lege cu ceva şi îşi aminti că şi Denzil avusese o luxaţie de gleznă, când îl cunoscuse. Căutând prin sertare şi dulapuri, găsi un bandaj elastic şi cârjele. Cu glezna legată strâns şi cârjele reglate la înălţimea ei, trecu în living şi se aşeză lângă telefon, pentru a-i telefona lui Magnus, ca să-i spună că avea să întârzie la lucru. Dar telefonul nu funcţiona nici acum. Nu-i mai rămânea decât să aştepte întoarcerea lui Denzil.

Stătea la bar, pe unul dintre taburetele tapiţate cu roşu, mâncând o omletă şi bându-şi cafeaua, când auzi sunet de voci şi paşi pe treptele uşii din spate. Denzil şi Josh.

Se prefăcu că nu observa ochii mari ai negrului, când o văzu.

- Ne vedem mai târziu, dom'le, murmură el, întorcându-se să plece.

Denzil îşi scoase şapca de iahting şi o agăţă într-un cui de lângă uşă, apoi se întoarse zâmbitor:

- L-ai şocat pe Josh. La fel ca toţi insularii, are concepţii foarte stricte în materie de convenţii. A mai rămas

cafea?

- Da. Sper că nu te superi, dar mi-am făcut ceva de mâncare. Să-ţi pregătesc şi ţie? propuse ea, sfioasă.

- Ce drăguţ din partea ta, Victoria, replică Denzil cu o undă de ironie, dar îmi ajunge o cafea. Nu trebuie să circuli prea mult, cu glezna asta.

- Schoonerul e bine? întrebă ea.

- Da, am reuşit să-i aruncăm un cablu şi să-l tractăm. I se stricase cârma. A fost o furtună puternica, dar ar trebui să fie ultima, pentru o bună bucată de vreme.

Îi aruncă o privire piezişă:

- Te-ai hotărât ce faci?

- Înainte de a face ceva, am nevoie de haine, răspunse ea, categorică.

- Unde sunt?

- Mi-am lăsat valizele în holul casei directorului. Erau prea grele ca să le car pe jos.

- Atunci, merg să ţi le aduc, anunţă el, ridicând cana să bea ultimele picături. Faci o cafea delicioasă, Victoria.

- Dar nu poţi merge după hainele mele! exclamă ea.

- De ce?

- Păi, imaginează-ţi ce-o să creadă Rita Jarrold dacă apari *tu* să-mi ceri valizele.

- Îşi va imagina că locuieşti la mine, replică el, cu o strâmbătură sardonică a

gurii. Ceea ce s-ar putea să nu fie deloc o idee rea.

- Dar nu pot locui la tine! protestă Tory. Vreau să mă duc să lucrez la Grădina Botanică!

- Prima - adică locuitul în aceeaşi casă cu mine - ţi-ar da posibilitatea s-o faci pe a doua. Ar putea fi soluţia actualei tale dileme.

- Nu văd cum.

- Foarte simplu. Tory, vrei să te măriţi cu mine?

Cu ochii mari şi gura căscată, Tory nu putu decât să se holbeze la el.

- Nu, nu sunt nici beat, nici nebun, murmură Denzil cu un zâmbet vag, amintindu-şi vizibil, la fel ca ea, prima lor întâlnire. De ce te miri aşa?

- Dar tu nu... nu m-am gândit niciodată la tine ca... nu pari genul de bărbat care să se însoare, îngăimă ea, zăpăcită. Of, Denzil, mai ales tu, din toată lumea, nu trebuie să te simţi dator să mă iei de soţie numai fiindcă am dormit la tine o noapte?

- Nu-s sigur că-mi place precizarea "din toată lumea", îşi îngustă el ochii, ameninţător. Dar ai dreptate să presupui că nu te cer în căsătorie numai pentru a-ţi apăra reputaţia. Ţi-am spus că, prima oară când ne-am întâlnit, căutam o femeie cu care să împart casa şi masa, iar tu mi se păreai foarte potrivită. Nu mi-am schimbat părerea. Îmi place cum arăţi,

îmi place compania ta şi te doresc în sens fizic. Mi se pare un moment la fel de potrivit ca oricare altul pentru a-ţi cere mâna.

- Dar astea nu sunt motive serioase de căsătorie, ripostă Tory.

- Îmi poţi spune tu altele mai serioase?

Rămase tăcută, neputându-se gândi la nici un alt motiv cu excepţia dragostei şi, după recenta deziluzie privind sentimentele faţă de Magnus, nu mai era sigură că ştia ce era dragostea.

- Ei, o îndemnă Denzil, care-i răspunsul? Primeşti?

- Nu ştiu, murmură ea. Nu m-am mai gândit niciodată la măritiş.

- Nici chiar cu profesorul? se interesă el.

Tory clătină din cap.

- L-ai cocoţat pe-un piedestal, ca să-l adori prosternată la picioarele lui, aşa-i? o ironiză Denzil. Ascultă, dacă motivele mele nu te mulţumesc, poţi adopta o atitudine mai practică. Mariajul cu mine îţi va oferi locuinţă gratuită, aproape de Grădina Botanică, aşa că-ţi vei putea continua munca acolo. Va infirma toate suspiciunile pe care le poate avea Rita Jarrold, în legătură cu moralitatea ta, şi va legaliza un lucru care oricum se va întâmpla între noi doi, mai devreme sau mai târziu.

- Ce se va întâmpla? exclamă ea,

complet inocentă.

- Ei, haide, Tory, nu te preface că n-ai observat atracţia sexuală pe care o simţim unul pentru celălalt. O înfrunţi de când ne-am cunoscut. Şi eu m-am cam luptat cu ea, motiv pentru care aproape că te-am refuzat aseară, când ai apărut în uşă. Dar ştiu când nu mai am încotro. Sunt gata să cedez. Şi tu la fel, numai că te laşi oprită de toate inhibiţiile alea înrădăcinate în tine.

- I-auzi! Şi de unde ştii toate astea?

- Acordă-mi creditul de a avea mai multă experienţă decât tine, mârâi Denzil.

- A, nici o problemă, se burzului ea. Îţi acord creditul de a fi un mascul înfumurat şi tiranic, care crede că femeile au fost create numai ca să-i facă lui mâncarea şi să-i încălzească patul!

- La naiba, acum o s-ascultăm o predică despre egalitatea femeii în drepturi cu bărbatul? o repezi el, îndreptându-se spre fereastră. Problema cu femeile deştepte ca tine e că aţi ajuns să nu vă mai recunoaşteţi propriile necesităţi biologice. Dacă nu era nenorocitul ăla de schooner, acum ai fi ştiut despre ce vorbesc. Aveam eu grijă să afli.

Tensiunea începuse deodată să vibreze între ei, ca un cablu electric neizolat. Ridicând o mână la obraz, Tory îi privi spatele lat, întrebându-se cum i-ar fi

putut spune că ştia totul despre acele porniri biologice când era cu el, dar pentru ea o căsnicie însemna mai mult decât satisfacerea lor.

Denzil se întoarse încet, privind-o pe sub sprâncene, cu degetele agăţate în buzunarele din faţă ale pantalonilor.

- Mai mult nu-ţi pot oferi, spuse el, destul de ţeapăn. Primeşti, sau pleci.

- Am... am... nevoie de timp ca să mă gândesc, îi răspunse ea. Înţelegi, o căsnicie ţi-ar da anumite drepturi şi... şi nu-s sigură dacă vreau să ai acele drepturi asupra mea.

Înjurând încet, exasperat, Denzil ridică mâinile într-un gest de neputinţă, apoi le lăsă să cadă pe lângă trup şi se întoarse spre uşă.

- Bine, deci căsnicia mi-ar da anumite drepturi asupra ta şi nu susţin că n-am să mă folosesc de ele. Dar nu uita că-ţi va oferi şi ţie câteva. Acum merg să-ţi aduc hainele. Mă întorc cam în cincisprezece minute. Atâta ar trebui să-ţi ajungă, ca timp de *gândire*.

Rămânând din nou singură, Tory se luă cu mâinile de cap. Să se mărite cu Denzil! O cerere în căsătorie de la ultimul om din partea căruia s-ar fi aşteptat să i-o propună cuiva! Un aventurier iubitor de libertate, care ar fi început cu siguranţă să se agite, în restricţiile pe care le impunea căsnicia.

Să accepte? Nu s-ar fi făcut vinovată

de a se mărita cu el din motive necurate? Ca să obţină o locuinţă gratuită, în timp ce-l ajuta pe Magnus să-şi termine cartea. Să împiedice rezilierea contractului!

În timp ce spăla vasele, Tory analiză motivele prezentate de Denzil pentru a dori să se însoare cu ea. Voia să locuiască împreună. O dorise de când o cunoştea. Considera oare căsătoria singura cale de a obţine acest lucru?

Încă se mai lupta cu aceste gânduri, când Denzil reveni cu valizele. Le aduse în dormitor şi trecu în bucătărie să-şi facă ceva de mâncare. Tory se îmbrăcă repede cu un rând de haine răcoroase, de in gri, cu alb pe ici pe colo. Se pieptănă şi se fardă, apoi reveni la bucătărie, sprijinită în cârje. Denzil mânca la tejghea.

- Ai văzut pe cineva când ai fost după valize? îl întrebă ea.

- Am avut plăcerea s-o întâlnesc pe doamna Jarrold, răspunse Denzil, cu o undă de ironie. Voia să ştie dacă vei sta la mine permanent. La fel cum vreau şi eu.

Îl privi prudentă. Denzil se uita la ea cu ochi limpezi şi direcţi.

- Ştii condiţiile, continuă el, calm. Poţi locui aici gratis, dar numai dacă ne căsătorim.

- Denzil, nu înţeleg. Îţi...

- Îmi mulţumeşti pentru tot ce-am

făcut ca să te ajut, o întrerupse el. Ştiu, dar mulţumirile nu-s de ajuns. Te doresc pe tine, în termenii stabiliţi de mine. Da sau nu, Victoria?

- Păi, nu-ţi pot da nici un răspuns până nu discut cu Magnus, ripostă ea, disperată. Ar... s-ar putea să aibă altă soluţie. Te rog, mă duci la Grădina Botanică? Nu pot merge până acolo în cârje.

Denzil o privi lung, cu ostilitatea lui rece. Părea s-o deteste, iar Tory presimţi că putea refuza.

- Bine, spuse el. Te duc, cu o singură condiţie.

- Care?

- Că promiţi să-mi dai un răspuns la ora cinci.

- Perfect. Îţi promit.

Magnus tocmai cobora treptele casei albe, când Tory coborî din jeep. Fără s-o aştepte, Denzil întoarse maşina şi plecă de pe alee.

Văzând-o în cârje, Magnus veni spre ea, foarte îngrijorat.

- Tory, draga mea, ce-ai păţit?

- Mi-am luxat glezna. Nu e grav, dar mă doare la mers. Magnus, îmi pare rău că n-am ajuns la lucru azi dimineaţă. Am venit cât am putut de repede.

O privi o secundă, apoi se uită după jeep-ul care se îndepărta.

- Mmm, hai să vorbim în biroul meu, la

laborator, murmură el. Avem multe de discutat.

În cabinetul plin cu cărţi, Tory se aşează cu un oftat de uşurare. Îl privi pe Magnus cum se instala la birou, jucându-se absent cu o greutate pentru hârtii în formă de pasăre.

- Tory, ce s-a întâmplat aseară? De ce-ai plecat din casă şi unde te-ai dus? o întrebă.

Îi povesti simplu şi clar, începând cu vizita Ritei în camera ei, şi-i văzu tresărirea şi strâmbătura.

- E foarte supărător, într-adevăr, murmură el la sfârşit. Ieri, i-am spus Ritei că nu are de ce să se necăjească. Dar adineaori, când luam masa, ea mi-a spus că azi dimineaţă a venit Hallam să-ţi ia valizele şi că ai stat peste noapte la el. N-ai procedat prea înţelept, nu crezi?

- Dar ţi-am spus de ce m-am dus la el acasă. Mă lovisem. Nu... nu mă simţeam bine şi nu mai aveam haine...

Se întrerupse, pentru că sprâncenele lui Magnus se înălţaseră, cu uimire dureroasă.

- Numai de te-ai fi dus să ceri ajutorul alctuiva, nu pe-al lui Hallam, spuse el.

- Oricum, nu văd ce importanţă are.

- Rita n-ar mai fi avut nici un motiv să obiecteze faţă de munca ta aici.

- Ce legătură are cu ea? se enervă

Tory. Am plecat din casa ta, aşa cum voia. N-o priveşte unde mi-am petrecut noaptea.

- Ştiu, draga mea, spuse el cu un oftat exasperat, răsfirându-şi cu degetele părul cărunt şi lung. Dar Rita se amestecă în tot ce faci fiindcă e geloasă. Ştiu şi eu că nu are nici un motiv, se grăbi să adauge, şi i-am spus şi asta. Însă ea are acel temperament latin inflamabil, plus moraliatea strictă a insularilor. Ai stat o noapte singură cu un bărbat necăsătorit şi prezentabil, care a demonstrat deja că puţin îi pasă de părerile celorlalţi, iar acum ameninţă că va cere să fii concediată din post, pentru promiscuitate.

- Promiscuitate? exclamă Tory. Ei, nu zău! Pesemne că şi-a pierdut minţile. Nu mă poate concedia sub asemenea motive.

- Ba mă tem că poate, Tory. Dumnezeu mi-e martor că aş face orice ca s-o împiedic, pentru că-mi dau seama că şi din vina mea ai intrat în încurcătura asta. Nu trebuia să aranjez să locuieşti la noi în casă.

Îşi răvăşI din nou părul, cu un zâmbet neputincios:

- Mă tem că nu mă prea gândesc cum vor reacţiona oamenii în anumite situaţii, dar contractul stipulează că poţi fi concediată dacă prestaţia ta e de slabă calitate, sau dacă ai o loialitate ori o moralitate îndoielnice. Dacă nu găseşti o

dovadă că relaţia ta cu Hallam e mai presus de orice reproş, mă tem că voi pierde serviciile unei botaniste foarte capabile.

Pe Tory o cuprinse furia, ca reacţie la această nedreptate. Nu putea permite ca bunul ei renume să fie întinat aşa. N-o putea lăsa pe Rita să meargă până la capăt, chiar dacă asta însemna să se pună la discreţia lui Denzil. Îl privi pe Magnus cu o strălucire bătăioasă în ochii ei limpezi şi cenuşii.

- Consider că doamna Jarrold m-a insultat prin insinuare, spuse ea rece. Va fi într-o situaţie foarte penibilă, când i se va atrage atenţia că, în noaptea când *ea* a insistat să părăsesc casa, am stat în cabana omului cu care mă voi căsători.

Ochii albaştri ai lui Magnus se dilatară de uimire.

- Tu şi Hallam...? bâigui el.

Tory zâmbi, simţindu-se curios de uşurată. Acum, avea dreptul să-i spună Ritei Jarrold ce putea face cu suspiciunile ei.

- Da. Ne...

Era mai bine să vorbească la plural, conchise ea.

- Ne gândeam de câtva timp. Tu eşti primul care află. Nu-mi urezi fericire?

- Ba da, desigur, dar...

Magnus părea complet aiurit, aproape şocat.

- Tory, căsătoria e o treabă foarte serioasă şi... ce vreau să spun... sper că Hallam n-a profitat de...

Se întrerupse, roşu la faţă şi jenat.

"Ba a profitat," răspunse Tory în sinea ei, "dar nu în sensul la care te gândeşti."

- I-o vei spune doamnei Jarrold cât de curând posibil, nu-i aşa? îl întrebă ea. N-aş vrea să se facă de râs, neştiind care e adevărul. Denzil are un temperament foarte focos şi, dacă aude ce-a insinuat despre ine, i-ar putea face mari neplăceri.

- Da, desigur, şi pe bună dreptate, mormăi Magnus, tamponându-şi cu baista fruntea, care i se îmbrobonase de sudoare. Tory, ar fi mai bine ca, având în vedere cele întâmplate, tu şi Hallam să vă căsătoriţi cât mai curând. Şi mie mi-ar fi mai uşor... şi ţie, şi tuturor. Vreau să zic, n-o să se opună să continui munca aici, aşa-i? întrebă el, mai îngrijorat ca oricând.

- Cred că-l voi putea convinge să mi-o permită, replică ea, ascunzându-şi amuzamentul faţă de schimbarea lui de atitudine. Dar departamentul va fi dispus să păstreze în slujbă o femeie căsătorită?

- A, da. Cu asta, nu-i nici o problemă, o asigură Magnus, aproape încântat, acum când vedea că totul se rezolvase. Phii, ce cald e aici, dar aş

dori să ne apucăm de treabă. Vestea apropiatei tale căsătorii, deşi surprinzătoare la început, mi-a luat o piatră de pe inimă şi mă pot concentra din nou asupra cărţii. A avut multe de suferit săptămâna asta, cu întoarcerea Ritei şi tulburările pe care le-a provocat.

Timpul trecu repede şi, la cinci fără un sfert, Magnus declară că era de ajuns. Tory reveni din lumea pistilurilor şi a staminelor, la realitatea reîntâlnirii cu Denzil, peste cincisprezece minute, pentru a-i spune că avea să-l ia de bărbat - şi, cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Jeep-ul sosi tocmai când Tory ieşea din clădire. Denzil îi aruncă o privire speculativă, oblică, pe sub cozorocul şepcii.

- Ei? Scumpul tău profesor a găsit altă soluţie? o întrebă el, cu dispreţul la adresa lui Magnus vizibil în toate trăsăturile.

Privindu-l, Tory se întrebă dacă era posibil să intre pe sub pielea lui aspră, să-l determine să-şi arate adevăratele sentimente.

- Denzil, ce-ai face dacă ţi-aş spune că nu vreau să mă mărit cu tine? ripostă ea, cu o altă întrebare.

- Aş porni motorul, aş băga în viteza întâi şi aş pleca fără tine, şi nu ţi-ar

mai rămâne decât să ajungi singură la Port Anne, replică el, rece. De ce, ăsta-i răspunsul tău?

- Nu. Ascultă, tu nu arăţi niciodată ceea ce simţi?

- Uneori, recunoscu el, laconic, dar nu acum şi nu aici. Înţeleg că răspunsul e da.

- Da! şuieră Tory printre dinţi, făcându-l să zâmbească şi mai enervant.

- Deci, profesorul nu s-a prezentat nici acum la apel, pufni Denzil. Mare păcat, Victoria. Urcă şi te duc la un hotel, unde-ţi voi închiria o cameră până semnăm contractul.

- Care contract? întrebă ea, aşezându-se pe fotoliul de alături.

- Contractul de căsătorie, iubire, cel care-mi acordă anumite drepturi. Ai uitat?

- N-am uitat, dar mai e un lucru pe care vreau să-l ştiu înainte de a-l semna.

- Şi anume?

- Mă mărit cu tine pentru că vreau să rămân în Airouna şi să termin munca pentru care am venit, fără să mi se rezilieze contractul, nu din alt motiv. E clar?

- Absolut clar, Victoria, răspunse Denzil, cu mâna pe cheia de contact. Nici nu mă aşteptam la altceva.

Capitolul 7

O săptămână mai târziu, Tory deschidea uşa cu plasă a cabanei lui Denzil şi intra în *living room*. Se întorcea de la Grădina Botanică, unde lucrase cu Magnus toată după-amiaza. O după-amiază la fel ca toate celelalte, cu o singură diferenţă: deşi începuse ziua ca Victoria Latham, petrecuse după-amiaza ca Victoria Hallam.

Intră repede în dormitor. Valizele ei erau acolo. Avea să şi le despacheteze, să facă un duş şi să se îmbrace cu ceva comod şi răcoros, noul ei caftan, eventual. Până atunci, ar fi trebuit să se întoarcă şi Denzil.

Îi fusese mai uşor să se mărite decât se aşteptase. Dimineaţă, Denzil sosise la laborator, anunţând că erau aşteptaţi la oficiul stării civile. Îl însoţise, iar scurta ceremonie fusese simplă şi nepretenţioasă. După aceea, Denzil o adusese înapoi la slujbă, spunându-i că avea să achite el nota la hotel şi să-i ducă lucrurile la cabană.

Fait accompli. Expresia i se învârtea prin minte, în timp ce-şi agăţa hainele în debaraua prelungă, lângă cele câteva costume ale lui Denzil. Era căsătorită, avea contractul asigurat, iar Rita Jarrold nu mai putea face nimic, decât cu riscul de a provoca un scandal. Şi acum, ce urma?

Luând un prosop şi trusa de toaletă, cu caftanul pe braţ, porni spre baie. În hol se opri, auzind glasuri din living. Merse încet spre uşă şi se uită pe după colţ, să vadă cine venise cu Denzil. Nu văzu pe nimeni, dar auzi clinchet de gheaţă în pahare şi bolborositul băuturii turnate din sticlă.

- Da, dom'le, bubui un glas gros, pe care-l recunoscu imediat ca fiind al lui Pete de Freitas. Zău că ne-a luat vântul din pânze azi dimineaţă, când am venit cu Mandy aici şi Josh ne-a spus că erai plecat în oraş să-ţi pui juvăţul de gât. Cine-i norocoasa? Nu cumva blondina aia pe care ai adus-o la Tequila acu' două săptămâni?

Tory nu distinse răspunsul lui Denzil şi, ştiind că era de neiertat ce făcea - trăgea cu urechea - mai făcu un pas, pentru a auzi mai bine.

- Ei, da' ştiu că Mandy o să se bucure, mârâi Pete. Îi place puştoaica. Da' n-am crezut niciodată s-apuc ziua când aruncai prosopul şi te-nsurai. Mereu am avut impresia că nu te încântă ideea să te legi de o femeie. Şi, ştiind ce şmecher eşti, nu m-aş mira s-o fi luat în cine ştie ce scop ascuns. Hai noroc.

- Noroc, răspunse calm Denzil. De fapt, m-am însurat cu ea fiindcă intrase la apă şi avea nevoie de ajuor.

- Ha? bubui hohotul lui Pete prin casă. Las-o jos că măcăne, Denzil, Nu

eşti tu genul de cavaler. Nu uita c-am văzut cum o sărutai pe iaht, la Tequila.

- Mă rog, recunosc că n-am luat-o de soţie numai din motive altruiste, răspunse Denzil, ironic. Aştept să fiu răsplătit pentru serviciile prestate.

- Aştepţi să fii ră...

Restul frazei se pierdu într-un hohot de râs, iar Tory se răsuci brusc pe călcâie, cu obrajii aprinşi, fugi în baie şi trânti uşa cu un trosnet care zgudui pereţii.

Dar ce-ar fi vrut? I-ar fi convenit ca Denzil să fie mai puţin cinstit, spunându-i lui Pete că se însurase cu ea din dragoste? Ar fi fost o prostie prea mare, ştiind că nu era îndrăgostit de ea. Deşi Tory tare ar mai fi vrut să fie.

Gândul îi veni năvalnic, în timp ce intra în cadă şi muta apa de la robinete la duş.

Ce-o apucase? Se măritase cu ochii deschişi, ştiind de ce o dorea Denzil de soţie, şi-atunci de ce-şi dorea s-o fi făcut din alt motiv - din dragoste?

Clanţa se mişcă zgomotos, cineva încercând să intre, dar Tory încuiase uşa.

- Tory? Eşti acolo? întrebă Denzil.

- Da, ies imediat.

- Nu te grăbi. A venit Pete şi ne-a invitat la cină cu el şi Mandy, ca să sărbătorim. Ai ceva împotrivă?

- Nu, bineînţeles. Mi-ar face mare

plăcere.

Merseră cu un taxi până acasă la sora lui Mandy, în cartierul portughez al oraşului, unde locuiau ea şi Peter, şi fură invitaţi într-o casă veche şi plăcută, de lemn, cu acoperiş de ţiglă roşie şi feronerie măruntă la balcoane.

Acolo, după alte pahare de alcool, se luă decizia ca sora lui Mandy şi soţul ei să vină de asemenea la restaurant. Nu peste mult, stăteau toţi şase înghesuiţi într-un taxi, în drum spre cherhana. Tory se pomeni stând pe genunchii lui Denzil, iar atingerea mâinilor lui, pe talie şi pe braţul gol, o făcu să-şi dea seama brusc de schimbarea produsă în acea zi. Stătea ţeapănă, cu faţa întoarsă în altă parte şi inima bătându-i nebuneşte, întrebându-se cum de se lăsase atrasă în capcana căsătoriei cu el.

La cherhana, mâncară fructe de mare delicioase şi băură şampanie, dansând în ritmul tobelor bongo. Tory se distra împreună cu ceilalţi, încercând să-şi alunge din minte remarca lui Denzil pe care o auzise după-amiază: *Aştept să fiu răsplătit pentru serviciile prestate.*

Întorcându-se să-l privească, văzu că stătea de vorbă cu o tânără slabă, cu o aureolă de păr negru tapat. Denzil îi zâmbea destul de ironic şi, când observă că Tory îl privea, se aplecă şi spuse cu glas tare, peste hărmălaia de tobe şi

ghitare:

- Tory, ea e Moira Townsend. Lucrează la cabientul Ataşatului Comercial Britanic. Moira, ţi-o prezint pe Tory, soţia mea.

Tânăra, care avea cu vreo doi, trei ani mai mult decât ea, se întoarse repede, o măsură cu privirea, apoi reveni spre Denzil:

- Deci, e adevărat?

- În parte, răspunse el, ridicându-se în picioare. Mă întorc imediat.

Porni spre toaletă, iar Tory rămase singură cu Moira. Mandy, Peter şi ceilalţi doi dansau cu energie.

Moira reveni spre Tory. Avea ochi mari căprui, nas în vânt şi o gură largă, care părea să zâmbească tot timpul.

- Încântată de cunoştinţă, Tory, spuse. Denzil şi cu mine... mă rog, credeam că suntem prieteni buni, ridică ea din umerii săi înguşti. Nu mi-a venit să cred, azi când am auzit că s-a însurat. Desigur, odată ce am auzit toată povestea, mi-am dat seama că nu avea cum să nu te scoată din necaz.

- Ce poveste ai auzit? întrebă Tory, simţind că i se uscau buzele.

- Că nevasta directorului te-a dat afară din casă, săptămâna trecută în noaptea furtunii, şi a trebuit să înnoptezi la Denzil. Ai cam nimerit din lac în puţ, după părerea mea, chicoti Moira.

- De unde-ai auzit?

- A, pe ocolite, de fapt. Sora unei fete de la birou e prietenă cu fiica doctorului Jarrold. Fata pare să le spună povestea tuturor, nu mai poate de încântare. Cât timp crezi c-o să dureze?

- Ce să dureze?

- Păi, căsnicia, iubito, căsnicia voastră! Vreau să zic, n-aţi pornit tocmai cu dreptul, nu? Oricum, când te hotărăşti să-ţi iei catrafusele, să mă anunţi. Nu m-ar deranja să am ocazia de a-l consola pe Denzil, după plecarea ta.

Şi se îndepărtă, cu un mic gest de salut. Tory îşi rezemă cotul pe masă, cu capul sprijinit în palmă, simţind că-i venea rău. Toată lumea ştia de ce o luase Denzil de soţie. Probabil că mariajul lor era subiect de bârfă prin toate birourile guvernamentale, şi numai din cauza răutăţii cu bătaie lungă a Carlei.

Luându-şi poşeta, se ridică şi ieşi din salonul zgomoos, pe cheu. În apa portului, luminile reflectate se legănau în siajul unei bărci de pescuit. Tory porni orbeşte, până se pomeni pe o alee îngustă ce se arcuia lângă o plajă luminată de lună, acoperită de cocotieri. Cu sandalele în mână, merse pe nisipul cald şi mătăsos până la marginea apei, unde se opri o clipă, apoi păşi în valuri. Acestea îi mângâiau picioarele, udându-i tivul rochiei.

- Tory, se auzi glasul lui Denzil în

spatele ei, poruncitor. Ce naiba te-a apucat?

Îi simţi mâna pe braţ, aspră, după care o răsuci cu faţa spre el.

- De ce-ai plecat de la restaurant?

- Mi-era puţin cam rău - de la şampanie, cred, şi din cauza căldurii. Nu ştiam că m-a văzut cineva.

- Vrei să spui că ai *sperat* să nu te văd, o corectă el, înverşunat. Ai fugit de mine, aşa-i, în noaptea nunţii

- Dar nici n-a fost o nuntă în adevăratul sens a cuvântului! strigă ea. Căsătoria noastră nu e reală.

- Pentru mine e foarte reală, mârâi aspru Denzil, iar acum am să te duc la cabană ca să-ţi arăt cât de reală e.

- Nu, Denzil, nu pot. Nu vreau! se zbătu Tory, disperată să scape. El îi apucă şi celălalt braţ şi o trase smucit, apăsându-i gura cu a lui, într-un sărut brutal, stăpânitor.

- Ba vrei, murmură, cu buzele lipite de ale ei. Şi nu te mai zbate, Tory. Nu faci decât să te loveşti.

Întorcându-se, porni trăgând-o după el pe nisipul moale. Tory se opuse din răsputeri, până la alee, dar nu se putea pune cu el. Moleşită dintr-o dată, se încălţă, simţindu-se ca o păpuşă ţinută pe sfori de mânuitor.

Pe cheu, ca întotdeauna, aşteptau câteva taxiuri. Un fluierat al lui Denzil aduse imediat unul în faţa lor. În

întunericul din maşină, n-o mai atinse, nu-i mai spuse nimic. Ce mai mod de a începe o căsnicie! *N-aţi pornit tocmai cu dreptul, nu?* păreau s-o batjocorească pe Tory cuvintele Moirei Townsend.

În living, Denzil deschise uşa dormitorului, aprinse lumina şi o împinse în cameră, dându-i în sfârşit drumul. Scoase cheia din broască.

- Dezechiparea şi în pat, ordonă el scurt. Mă întorc.

Uşa se închise în urma lui, iar Tory auzi cheia răsucită în broască.

De când se ciocnise cu Denzil, pe ferryboat, încercase să evite acest moment. La prima întâlnire, ridicase obstacole devensive pentru a se apăra de atracţia reciprocă dintre ei. De-atunci, fiecare întrevedere cu el se transformase într-o confruntare, Tory încercând să-i împiedice dominarea completă a minţii şi trupului ei. Iar acum, ajunsese la limită şi nu mai vedea nici o ieşire.

Încet, începu să se dezbrace. Tocmai îşi scosese din sertar cămaşa de noapte lungă, din nylon subţire de culoarea piersicii, când auzi cheia în broască şi uşa se deschise. Tory făcu un pas înapoi, ţinându-şi cămaşa în faţa trupului gol. Denzil închise uşa şi se întoarse, îşi ţinea sacoul pe braţ şi avea cămaşa albă descheiată, puritatea culorii şi apretul materialului contrastând cu pieptul lui bronzat.

- Am spus dezechiparea, nu echiparea, murmură el, privind cămaşa de noapte, apoi se întoarse să-şi agaţe sacoul în debara. Ca fulgerul, Tory îşi rase cămaşa peste cap şi-şi luă trusa de toaletă de pe masa cu oglindă.

- Aş vrea să mă spăl pe dinţi, spuse ea.

- Bine, aşa să faci. Eu te aştept în hol, aşa că nu te gândi la alte trucuri ca să scapi.

Tory întârzie cât putu de mult cu spălatul feţei, al mâinilor şi al dinţilor. Se gândea într-adevăr să fugă pe fereastră, dar raţiunea avu câştig de cauză. Unde ar fi putut merge? Nicăieri?

Când ieşi, Denzil stătea rezemat de perete, aşteptând-o cu răbdare, şi o urmă în dormitor. Închise uşa cu piciorul şi o întrebă încet:

- Eşti gata?

- Denzil, nu pot, răspunse Tory, cu voce slabă.

Apropierea lui avea efectul obişnuit, făcându-i picioarele să tremure şi mâinile să tindă spre a se ridica să-l atingă.

- Ba poţi, iubire, murmură el, cuprinzând-o cu braţele. Am să-ţi arăt cum.

Săteau faţă în faţă, ca doi inamici. Denzil se apropie, iar Tory îi simţi duritatea trupului, mirosul de mosc al părului şi pielii, când se aplecă spre

ea. Involuntar, trupul i se arcui în contact cu al lui, iar Denzil, simţind reacţia, o luă în braţe şi o duse spre pat.

Dorinţa i se înteţea încet, ameninţând s-o învingă. Făcu o ultimă încercare.

- Nu vreau să fie o recompensă, se plânse ea.

- Ce naiba vrei să spui?

- Am auzit ce i-ai zis lui Peter.

- Aha, deci de-asta ai trântit uşa băii, o acuză Denzil. Vezi ce se întâmplă când tragi cu urechea? Auzi doar jumătate din poveste, şi de obicei tocmai jumătatea care nu trebuie. Pete îşi băga nasul unde nu-i fierbea oala, era prea indiscret, şi am încercat să-l descurajez. L-am făcut să râdă, aşa că am putut schimba vorba. N-am mai discutat despre tine.

Îi suflă uşurel şuviţele de păr revărsate pe frunte.

- De-asta voiai să intri în mare? o tachină el. Numai fiindcă nu-ţi convenea ideea că e doar o recompensă?

- Nu numai atât. Carla le-a spus tuturor că te-ai simţit obligat să mă iei de soţie. Mi-a spus Moira. Toată lumea ne bârfeşte.

Vocea îi tremura.

- Şi asta te supără?

- Da, fiindcă nu-i adevărat, aşa-i?

Cu vârful degetului, Denzil coborî din vârful bărbiei ei, în josul gâtului,

făcând-o să fie cuprinsă de fiori voluptuoşi. Mâna lui îşi continuă drumul, împingând în lături şifonul cămăşii pentru a se arcui sub sân.

- Nu, nu e adevărat. M-am însurat cu tine fiindcă vreau să trăim împreună şi o vom face astfel încât să fie o recopmensă şi pentru tine, nu numai pentru mine.

Plăcea senzuală o inunda, căutând o cale de ieşire. Tory îşi aruncă un braţ împrejurul lui, mângâindu-i curbele puternice ale spatelui.

- O, Denzil, cât te mai iubesc, strigă, ştiind că vorbea din adâncul inimii.

- Începi să prinzi ideea.

Gura lui coborî peste a ei, în timp ce o împingea cu spatele pe saltea ca să se aplece deasupra ei şi, încet, tandru, persuasiunea pătimaşă a buzelor şi a mâinilor lui îi aduseră senzaţiile la limita de unde nu părea să mai existe nici o eliberae. Dar eliberarea sosi, când o luă în posesiunea lui, cu un fermecător simţământ de curgere, amestecând durere şi extaz, şi în timp ce rămâneau unul în braţele celuilalt, într-o stare de ameţeală relaxată, Tory înţelese ce însemna că uniunea lor s-o recompenseze şi pe ea la fel ca pe el.

Deşteptarea împreună, a doua zi dimineaţă, fu o bucurie şi în acelaşi timp un chin; bucurie, fiindcă îşi

aminteau amândoi plăcerile din timpul nopţii, şi chin, pentru că se treziseră târziu şi trebuia să se grăbească, certându-se cine să intre primul la baie, cine să facă micul dejun şi cum să ajungă Tory la serviciu.

- Nu pot să te duc şi să te-aduc în fiecare zi, bombăni Denzil, în timp ce jeep-ul cotea în viteză la curbe.

- Nici nu e nevoie, răspunse ea cu demnitate. Îmi cumpăr o bicicletă şi merg cu ea.

În timp ce Tory mergea spre clădirea laboratorului, uşa casei se deschise şi o voce răguşită o chemă:

- Domnişoară Latham... o, scuză-mă... Doamnă Hallam, aş dori să-ţi vorbesc, te rog.

Rita Jarrold stătea pe treapta de sus, într-un capot roşu închis, rezemată de una dintre coloanele albe ale porticului.

Tory aşteptă la baza scării.

- Sunt în întârziere, doamnă Jarrold, replică ea, politicoasă. N-am putea vorbi mai târziu?

- Ceea ce am de spus nu va dura mult, se desprinse Rita de coloană, coborând treptele. Cred că-ţi închipui că ţi-ai salvat slujba, măritându-te cu bădăranul ăla aventurier care conduce debarcaderul.

- Denzil o fi, poate, aventurier, dar bădăran nu e, i-o întoarse Tory. E un om bine crescut, care ţine la ceilalţi.

- Şi-ţi închipui că ţine şi la

dumneata, fără îndoială, ripostă Rita, batjocoritor. Nu-mi prea vine să cred că o femeie cu inteligenţa şi educaţia dumitale s-a lăsat şantajată să se mărite cu un om despre care nu se ştie nimic. Habar n-ai de unde e, nici cu cine a avut de-a face, se cutremură ea uşor de dezgust, ca şi cum Denzil ar fi fost un câine sau un motan vagabond.

- Dacă asta-i tot ce aveţi de spus, eu mă duc, spuse Tory cu voce înăbuşită, încercând să-şi stăpânească furia. Nu doresc să vă ascult insultându-mi soţul.

- Nu-ţi insultam soţul. Declaram doar nişte fapte şi vreau să te previn că încă mai trebuie să fii atentă pe unde calci. Te voi urmări atentă, aşa că să nu crezi nici un moment că mariajul dumitale cu Denzil Hallam mi-a schimbat cu ceva opinia.

Tory se răsuci în loc şi o luă la fugă, nevrând să mai audă. Acum era convinsă că Rita nu era bolnavă numai fizic, ci şi dezechilibrată mintal. Cu siguranţă, nici un om în toate minţile nu putea ajunge cu ura până aici? Nereuşind s-o dea afară din slujbă, Rita încerca acum să-i provoace neîncrederea în Denzil.

Toate neliniştile i se risipiră când, ieşind după-amiază din laborator, văzu jeep-ul albastru aşteptând-o. Îl sărută pe Denzil, înveselită, şi se aşeză alături.

- Ţi-am adus un cadou, o anunţă el, în timp ce demara.

- A, uitasem! Eu nu ţi-am cumpărat nimic, exclamă Tory, surprinsă că Denzil se gândise, măcar, la un dar de nuntă.

- Nu face nimic. Nici nu mă aşteptam.

- Ce este?

- Aşteaptă şi-ai să vezi. Dăruitul şi primitul cadourilor nu au nici un haz, dacă nu sunt surprize.

Când o văzu rezemată de treptele cabanei, bucuria ei nu mai cunoscu margini. Era o bicicletă cu motor, în genul celor folosite de mulţi insulari şi închiriate de turişti.

- Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc! exclamă ea, căzându-i în braţe.

- Îmi poţi mulţumi mai târziu... Diseară.

La Crăciun, Tory împodobi livingul cabanei cu buchete mari de pinsettia culese din Grădina Botanică. Primise cărţi poştale de la rude şi prieteni. Chiar şi lui Denzil îi sosiseră două, una de la bunica lui şi alta din Cornwall, semnată simplu, "Wanda", cu mesajul de încheiere: "pe curând".

- Cine e? întrebă Tory. O persoană din trecutul de care nu vrei să vorbeşti?

- Da.

Răspunsul fu scurt, aproape ostil.

- Crezi că mesajul ăsta înseamnă că te va vizita curând, insistă ea, neluând în

seamă semnele de pericol.

- Nu ştiu.

- Ai vrea să vină?

- Tory, de ce nu încetezi odată? se ridică Denzil de pe canapea, începând să umble agitat prin cameră.

- Iartă-mă, răspunse ea, ezitând. Nu ştiam că te-am atins într-un punct atât de sensibil.

Apoi adăugă, mai încet:

- Cred că ai iubit-o foarte mult.

Drept răspuns, Denzil înjură murdar, deschise uşa cu plasă şi ieşi.

Tory îl aşteptă un timp să se întoarcă, dar navigaţia de peste zi îşi făcea efectul, adormind-o, şi se duse la culcare. Nu-l auzi intrând, dar o treziră mişcările lui, în timp ce se dezbrăca pe întuneric.

- Denzil, eşti bine? îl întrebă, în şoaptă.

- Ce înţelegi prin "bine"? mârâi el.

- Eram îngrijorată. Ai plecat fără o vorbă şi te-ai întors târziu.Ce-ai făcut?

- Am băut.

- De ce?

Acum, Tory era mai îngrijorată ca oricând.

- Din vina mea, aşa-i? Nu trebuia să spun ceea ce-am spus...

Se întrerupse, simţind că Denzil se scutura de râs.

- Ce te amuză aşa?

- Tu, replică el, cuprinzând-o cu un

braţ; îi simţi mirosul de rom şi tutun, în respiraţie. Eşti aşa de uşor de tachinat. M-am dus la o plimbare şi am trecut pe la Josh; am băut un pahar cu el şi nevastă-sa, atâta tot.

Dar Tory nu uită complet mesajul din felicitarea de Crăciun şi, în fiecare zi când bacul sau micile avioane charter aduceau câte o serie nouă de vizitatori, se aştepta să găsească în cabană, când se întorcea de la lucru, o femeie numită Wanda.

Luna ianuarie trecu fără să vină nimeni. Februarie aduse mulţimi de turişti, la obişnuitul festival de Mardi Gras şi o scrisoare de la părinţii ei, spunându-i că nu-şi puteau permite să vină pe insulă în martie, aşa cum speraseră.

- Poate ar trebui să-ţi iei o vacanţă şi să te duci tu la ei, îi propuse Denzil. Cu siguranţă, contractul tău prevede şi un concediu?

- Nu ştiu. Va trebui să-l citesc mai atentă. Dacă aş face o călătorie până acasă, ai veni cu mine?

- Nu în perioada asta a anului. Sunt prea ocupat aici. Cel mai bine ar fi să te duci singură, să-ţi vizitezi toţi prietenii şi să scapi definitiv de nostalgie. E singura cale.

- Şi dacă nu mă mai întorc? îl sfidă Tory, puţin lezată de refuzul lui.

- Ţi-ai încălca prevederile

contractuale, nu-i aşa, iubire? replică nepăsător Denzil, revenind la scrisoarea pe care i-o scria bunicii sale.

Spre seara zilei dinaintea plecării cu bacul spre Antigua, Tory tocmai îşi făcea bagajul, când auzi nişte paşi urcând treptele de la intrare, urmaţi de un ciocănit uşor în rama uşii cu plasă.

Se duse să deschidă şi, la vederea femeii care stătea cu spatele spre uşă, îmbrăcată într-o rochie elegantă de bumbac în dungi, ezită. Femeia se întoarse, privind prin plasa de sârmă.

- A, bună seara, spuse ea, cu un accent englezesc perfect. Îl caut pe Denzil Hallam.

- E plecat pe mare, răspunse Tory. Nu intraţi?

Deschise uşa, iar femeia, care părea să aibă cam cu zece ani mai mult decât ea, trecu pe alături.

- Eu sunt Tory Hallam.

Vizitatoarea, scundă şi îngrijită, se răsuci, cu ochii albaştri dilataţi:

- Hallam? Aţi spus, Hallam?

- Da, Denzil şi cu mine suntem căsătoriţi de aproape cinci luni.

Gura mică şi răutăcioasă se arcui într-un zâmbet.

- Eu sunt Wanda Trelawney şi am divorţat de Mark Trelawney... ia să vedem, îşi ridică ea la obrazul neted un deget al mâinii înmănuşate, gânditoare. Da, trebuie să fie fost tot cam acum

cinci luni. Ce ciudat, adăugă, zâmbind din nou. I-am scris lui Denzil că vin în Caraibe. Am rude în Grenada.

- Înţeleg.

Wanda părea foarte amabilă şi arăta uluitor de multicoloră, cu ochii albaştri-închişi şi părul auriu-roşcat.

- Ia loc, te rog, o invită Tory. Vrei un ceai cu gheaţă?

- Mulţumesc.

Wanda se aşează, în timp ce Tory se ducea să pregătească băutura. Când reveni cu ceaiul, spuse pe un ton de conversaţie:

- De fapt, eu tocmai îmi împachetam să plec într-o vizită la părinţii mei, în Anglia, pentru două săptămâni.

- Eu în locul tău n-aş face-o. E o vreme groaznică, rece şi ploioasă, cel puţin jos în Cornwall. Pari să provii din nord.

- Într-adevăr.

- Atunci, cum ai ajuns aici?

Tory îi prezentă un rezumat rapid al sosirii ei în Airouna.

- Trebuie să spun că mă cam surprinzi, declară Wanda, când termină. Nu ştiam că Denzil s-a căsătorit. Cred că nici familia lui nu ştie. Mai deunăzi m-am întâlnit cu fratele lui, în Falmouth, şi i-am spus că treceam pe-aici şi speram să-l întâlnesc şi pe Denzil. Sunt sigură că mi-ar fi spus, dacă ştia despre tine. Denzil a anunţat-o pe bunica lui?

- Nu... nu ştiu.

- A, dacă o făcea, aţi fi primit până-acum veşti de la ea. Ţi-ar fi scris personal. Mă întreb de ce a ţinut secretă căsătoria cu tine?

Ochii albaştri îşi pierduseră umorul, privind-o critic pe Tory.

- Denzil nu ţi-a vorbit niciodată despre mine, aşa-i? fu următoarea întrebare, perfect ţintită.

- Nu.

- Mă aşteptam, se ivi pe buzele Wandei un mic surâs enigmatic, şi anunţă, destul de înfumurată: eu sunt motivul pentru care a plecat din Anglia.

- Mă tem că nu înţeleg.

- Ne iubeam, spuse ea, cu un oftat nostalgic, dar eu eram măritată cu Mark. Ne-am căsătorit când aveam optsprezece ani. El era cu aproape douăzeci mai bătrân decât mine şi, cu timpul, diferenţa a început să se simtă. Mie îmi place să mă distrez, mergeam adesea la un club local de iahting, cu prietenii. Acolo l-am cunoscut pe Denzil.

- Ştia că erai căsătorită?

Wanda oftă din nou, cu aceeaşi nostalgie.

- Purtam verighetă, dragă, aşa că n-avea cum să nu afle. Oricum, soţul meu a aflat despre mica noastră aventură. A ieşit un mare scandal. Şi în familia lui Denzil s-au produs neplăceri. Cred că s-a certat cu unchiul lui. Oricum, imediat am

aflat că plecase cu iahtul, peste Atlantic. Ai lui, familia Hallam, ştii, sunt foarte bogaţi.

- Nu, nu ştiam... De fapt, nu ştiu nimic despre ei, spuse Tory rigidă, privind cum musafira îşi punea din nou mănuşile.

- Mă rog, acum n-au mai rămas mulţi. Părinţii lui Denzil au murit într-un accident, când el era mic, şi l-a crescut bunica lui. Îi mai are pe unchiul său, Trevor, şi fratele lui, Garth, care e mult mai mare ca el... cu vreo paisprezece ani, cred, şi apoi, desigur, bunica Hallam, care e absolut o scumpă. Când te-aştepţi să vină Denzil?

- Mai pe seară. Poate ar fi bine să-l cauţi mâine. Am să-i spun că ai venit.

- Foarte drăguţ din partea ta - dacă stau să mă gândesc... începu Wanda, ridicându-se.

- Dacă stai să e gândeşti...?

- ...Că nu mai sunt măritată cu Mark. Ce păcat că Denzil nu mi-a primit scrisoarea înainte de a se însura... nu că aş avea ceva personal cu tine, pari o fată destul de drăguţă... dar el mă iubeşte pe mine şi spunea mereu că, dacă găsesc vreun motiv ca să divorţez de Mark, aveam să ne căsătorim.

Wanda plecă, iar Tory reveni la bagajele ei. Mâncă de cină singură, apoi veni Josh, să-i spună că vorbise cu Denzil prin radio, iar Denzil anunţase că

nu se putea întoarce până a doua zi dimineaţă. Tory se culcă, nefericită, pentru că Denzil nu se ostenise să revină acasă în ultima ei noapte din Airouna. Se suci şi se învârti toată noaptea, dorindu-şi ca Denzil să fi fost alături, ca să-i răspundă la întrebări şi să-i înăbuşe îndoielile cu sărutări, dar el nu sosi decât când Tory era gata să plece spre port, ca să prindă bacul.

- Îmi pare rău, iubire... începu el, dar Tory, enervată din cauza nesomnului şi a neliniştii, îl întrerupse răstit:

- Nici nu mă mir! Se vede ce puţin îţi pasă de mine. Nici măcar n-ai încercat să ajungi.

- Ascultă, Tory, o luă Denzil de umeri, însă ea se smulse:

- Dacă nu plec acum, pierd bacul şi legătura de la Antigua, şi-atunci să te văd ce te faci cu mine, când... când va veni din nou adevărata ta iubire.

- Ce naiba înseamnă asta?

- Wanda... fosta doamnă Trelawney, e aici, în Airouna. A venit fiindcă acum, fiind liberă, credea că vă puteţi căsători, aşa cum plănuiserăţi pe vremuri, când încă mai era doamna Trelawney.

- Taci din gură!

Glasul lui Denzil era sălbatic, iar în ochi îi ardeau flăcări verzi.

- Nu ştii ce vorbeşti.

- Nici nu-i de mirare, nu-i aşa, de

vreme ce nu mi-ai spus niciodată nimic despre tine? Va să zică, ai fost surprins furând-o soţia altuia...

- Nu-i adevărat! mugi el. Tory, pentru numele lui Dumnezeu, ai de gând să taci şi să mă laşi să-ţi explic?

- E prea târziu. Nu mai am timp.

Coborî grăbită treptele. Josh aştepta în jeep, cu valizele deja înăuntru. Denzil o urmă, sărind pe bancheta din spate, în timp ce maşina pornea. Drumul decurse în tăcere, cu excepţia lui Josh care, ca toţi insularii, cânta sau fredona.

Când sosiră, bacul tocmai se pregătea să plece. Josh sări din jeep şi alergă să-i ceară căpitanului să mai aştepte.

- Tory, nu poţi pleca aşa.

În glasul scăzut al lui Denzil se simţea o undă de deznădejde.

- Ba pot şi o fac. N-ai decât să rămâi cu scumpa ta Wanda!

- Ai să te-ntorci.

Nu era o întrebare, ci o afirmaţie arogantă, în timp ce trecea în faţa ei, tăindu-i calea. Tory ridică privirea spre ochii albaştri care o fulgerau cu furie şi, din nou, i se păru că Denzil stătea în faţa ei ca o stâncă de neclintit.

- A, nu ştiu. Nu pot gândi acum. Te rog, lasă-mă să trec, mormăi ea, înnebunită.

Denzil se dădu la o parte, iar Tory îl ocoli, pe urmele lui Josh, care-i ducea

valizele spre schelă, unde le prelua un om din echipaj. În timp ce urca grăbită pasarela, Tory îl mai auzi pe Denzil strigând după ea, cu glas limpede şi tăios:

- Tory, dacă nu te mai întorci, n-am să te iert niciodată!

Observa că în jur se întorceau capete, oamenii se uitau la el, apoi la ea, după care ajunse la bord, poarta de îmbarcare se închise şi motoarele porniră în marşarier. Tory alergă spre prova, ca să vadă cheul. Poate că, dacă-i făcea vreun semn, îi sufla un sărut, avea să ştie că intenţiona să se întoarcă. Dar în micul grup de oameni care făceau cu mâna nu-l recunoscu decât pe unul, negrul înalt şi blând numit Josh. Denzil plecase.

Capitolul 8

Spre sfârşitul primei săptămâni de la sosirea în Anglia, Tory se îmbolnăvi de gripă. Întrucât se simţea bine vizitându-şi toţi prietenii şi rudele, îşi acordă doar două zile ca să învingă boala. Astfel, din "neglijenţă curată", cum spunea răspicat mama ei, făcu o infecţie gravă la plămâni, care evoluă în pneumonie. Când putu din nou să stea aşezată şi să mănânce, slăbise şi era plecată din Airouna de trei săptămâni.

- Le-am scris doctorului Jarrold şi

lui Denzil ca să le spun de ce nu te-ai întors, îi spuse mama sa. Trebuie să fi primit de-acum scrisorile.

Dar Tory nu se putea gândi decât la convingerea lui Denzil că îl părăsise.

În fiecare zi aştepta câte o scrisoare de la el şi, o dată sau de două ori, încercă să-i scrie ca să-l anunţe că progresa. Dar de fiecare dată când începea, îşi amintea ameninţarea pe care i-o aruncase Denzil pe cheul din Port Anne; iar atunci, se gândea la Wanda şi se întreba dacă nu cumva era mai bine să nu-i scrie, să-l lase să creadă că-l părăsise, să introducă acţiunea de divorţ şi să rămână liber pentru a se căsători cu Wanda.

Aşa că nu termina niciodată scrisorile, ci le strângea ghemotoc şi le arunca la coş.

După patru săptămâni, primi două scrisori din Airouna. Una era de la Departamentul de Grădini şi Parcuri, care-i rezilia contractul pentru că depăşise termenul de concediu. Era semnată de şeful departamentului: Harold Ribiera, tatăl Ritei Jarrold. Cealaltă scrisoare era de la Magnus, care-şi exprima nădejdea de a înţelege că nu putuse face nimic pentru renegocierea contractului. Sperase să se întoarcă oricum în Airouna, la soţul ei, dar auzise recent că Hallam plecase de la debarcader, care avea acum un nou

administrator. Presupusese că Hallam se dusese în Anglia, la Tory, aşa că n-o mai aştepta pe insulă, pentru a-l ajuta să-şi termine cartea. Mare păcat, fiindcă ea îi înţelegea modul de gândire şi...

Degetele amorţite dintr-o dată ale lui Tory scăpară scrisoarea. Denzil plecase din Airouna. Când? De ce? Unde se dusese? Înnebunită, luă scrisoarea de jos ca s-o mai citească o dată, sperând să găsească vreo indicaţie privind destinaţia. Când se îndreptă, o izbi un val de greaţă, ameţind-o, şi se prăbuşi.

Revenindu-şi, îl văzu pe doctorul Jones intrând în cameră, urmat de mama ei.

- Ei, tinerico, acum ce-ai mai făcut? întrebă el.

- Cred că am leşinat, îngăimă Tory. Ţin minte că mi s-a făcut rău.

- Ia să vedem noi. Nu... De data asta, nu-s plămânii.

Medicul era blând, ca de obicei, iar când termină examenul, se aşeză pe marginea fotoliului, luându-i o mână într-a lui.

- Ştiai că eşti însărcinată, Tory? întrebă el încet.

Tory se uită spre mama ei, dar Pamela ieşise; uşa tocmai se închidea în urma sa.

- Mă gândeam eu, murmură.

- Cam în două luni şi jumătate, aş spune. Te bucuri?

- Da, răspunse ea, cam tristă. Nu-i spuneţi mamei, vă rog. Aş vrea s-o anunţ eu.

- Sigur că da. E treaba voastră, în fond. Aş dori să treci pe la clinică săptămâna viitoare, pentru un examen ante-natal complet, înainte de a pleca înapoi în Caraibe. Cred că nu e nici o şansă să rămâi aici pentru a naşte copilul?

- Ba, s-ar putea...

După plecarea medicului, rămase privind ramurile de liliac care loveau fereastra. Micile flori violete tocmai începeau să se desfacă. Până se năştea copilul lui Denzil, avea să vină toamna.

O cuprinse panica, făcând-o să se ridice în capul oaselor. Urma să nască, şi habar nu avea unde era Denzil!

Următoarele câteva zile trecură în linişte. Marţi după-amiază, Tory se duse să culeagă narcise de pe malul lacului. Se lăsă pe vine, pentru că poziţia aplecată îi dădea greţuri. În fiecare dimineaţă îşi examina talia, ca să vadă dacă nu apăruse vreo schimbare; încă nu-i spusese nimic mamei sale.

- Tory, Tory, a venit tata!

Sora ei, Robin, cobora în goană colina, dinspre casă, cu părul blond fluturându-i în urmă.

- A adus pe cineva cu el, pe lângă George, iar mama spune să vii *imediat*.

Aşa a zis. Fără discuţie. Să vii *imediat*.

- Pe cine-a adus? întrebă Tory, aplecându-se să urce panta abruptă.

- Am nu ştiu, un bărbat. N-am apucat să aflu, fiindcă mama m-a trimis după tine.

Tory intră prin bucătărie, unde lăsă narcisele în chiuvetă. Auzind vocea Pamelei din salon, intră şi, în uşă, se opri încremenită, cu ochii mari şi increduli. Fiindcă bărbatul care stătea ascultându-i politicos mama, într-un costum maro închis de catifea raiată, avea părul brunet şi cârlionţat, crescându-i pe obraji în favoriţi lungi.

- Denzil, murmură ea, iar Denzil se întoarse, privind-o drept în ochi, fără să zâmbească.

- Eu vă las puţin singuri, spuse diplomatic Pamela. În curând luăm ceaiul.

Şi ieşi, închizând bine uşa în urma ei.

- Denzil, ce cauţi aici? exclamă Tory, prosteşte.

- Nici eu nu sunt prea sigur, răspunse el, rece. Tatăl tău părea să agreeze ideea de a mă aduce încoace.

Tory îşi stăpânea imboldul de a se arunca la pieptul lui, să-l îmbrăţişeze şi să-l sărute, dar Denzil arăta şi vorbea atât de neînduplecat, încât nu credea că l-ar fi bucurat o asemenea atitudine, în acel moment.

- Unde v-aţi întâlnit?

- La numărul 36, pe Liliac Avenue, unde locuieşte. Unde credeai? Tory, de ce-ai slăbit aşa?

- Am fost bolnavă - am avut pneumonie. De-asta nu m-am întors în Airouna când ar fi trebuit. Mama ţi-a trimis o scrisoare, să-ţi explice. N-ai primit-o?

- Nu. Probabil a sosit după plecarea mea şi încă nu m-a ajuns din urmă.

- Când ai plecat?

- Cu câteva zile înainte de a trebui să soseşti tu. Am mers cu *"Ariel"* la Antigua, ca să-ţi ies în întâmpinare. Mă gândeam că era o vreme perfectă ca să ne întoarcem cu iahtul, dar tu n-ai coborât din avion, aşa că am dedus că mă părăsiseşi şi nu m-am mai ostenit să mă întorc în Airouna. M-am dus la St Thomas şi mi-am înaintat demisia ca administrator al debarcaderului din Airouna. În timp ce eram acolo, am primit un mesaj de la fratele meu. Îmi telefonase la Airouna, iar Josh îi spusese unde plecasem. Bunica mea era grav bolnavă şi mă chema. Aşa că l-am lăsat pe *"Ariel"* în St Thomas şi am luat avionul de Londra. Am ajuns în Cornwall tocmai la timp ca s-o mai văd pe bunica înainte de a muri; pe urmă, a trebuit să merg în Manchester cu nişte treburi de-ale fratelui meu şi mi s-a părut o idee bună să trec şi pe la tine, ca să aflu ce ţi se întâmplase.

Frazele lui simple şi reci nu-i dădeau

nici o speranţă. Nu venise în Anglia ca s-o vadă. Era clar.

- Îmi... îmi pare rău pentru bunica ta, spuse ea cu voce slabă, aşezându-se pe canapea.

Denzil rămase cu un braţ rezemat de consola vechiului şemineu, privind flăcările.

- Denzil, nu te-am părăsit, spuse Tory, dintr-o dată.

- Dar ţi-a venit gândul, replică el.

- Numai din cauza celor spuse de Wanda.

- Pe care nu mi-ai dat şansa să le contrazic.

- A spus că pe ea o iubeai, nu pe mine. A spus că, dacă ai fi primit scrisoarea prin care te anunţa să divorţase, nu m-ai mai fi luat de soţie.

- I-am primit scrisoarea, într-adevăr, înainte de a te cere pe tine în căsătorie, răspunse el încet.

- A...

Nu mai înţelegea nimic.

- Atunci, de ce te-ai însurat cu mine?

În sfârşit, Denzil întoarse capul spre ea, dar expresia nu i se schimbase.

- Cred că am petrecut ultimele câteva luni răspunzându-ţi la întrebare, spuse el, uşor exasperat. Te-am luat fiindcă voiam să trăieşti cu mine.

- Dar nu pentru că mă iubeai.

- E acelaşi lucru.

- Ba nu e. Iubirea înseamnă

comunicare, ajutor, preţuire, acceptare a defectelor celuilalt...

- Şi ce naiba crezi că am făcut eu, de când te-am văzut, altceva decât să te ajut, să te apăr, să-ţi accept toanele femeieşti, să împart cu tine tot ce aveam? Doamne sfinte, Tory, ce trebuie să mai fac pentru a-ţi dovedi că te iubesc?

Vorbea aspru, dar inima ei sărea în piept, iar culorile din cameră păreau să devină mai vii şi mai calde.

- Nu trebuia decât să-mi spui, răspunse ea simplu.

- Ei bine, ţi-o spun acum. De unde era să ştiu că erai gata să crezi o femeie superficială şi frivolă, ca Wanda, în loc de a mă crede pe mine? adăugă el, iritat. I-ai crezut până şi povestea că încercasem să i-o suflu bărbatului ei.

- Şi n-ai încercat?

- Nu, a fost doar un joc al ei, ca să scape de el. A, recunosc că mă fascinase un timp, la fel cum şi pe tine te fascinase Magnus Jarrold. Are cu câţiva ani mai mult decât mine, dar prima oară când am cunoscut-o asta n-o făcea decât să pară şi mai interesantă. Era drăguţă, fermecătoare, amuzantă şi cu experienţă. O credeam văduvă şi-mi părea rău pentru ea, fiindcă era atât de tânără. Am fost şocat în seara când a apărut Trelawney la ea acasă şi a spus că era soţul ei. Înţelegi, ea îmi spusese că-i era socru.

- Vai, ce ştrengăriţă! constată Tory

că nu-şi putea stăpâni amuzamentul faţă de şmecheria viclenei Wanda. Dar ce groaznic pentru tine, înţeleg că ai fost lovit dureros în amorul propriu.

- Respectul de mine însumi a suferit cea mai grea lovitură, se arcui colţul gurii lui într-un mic zâmbet. Mai ales când am descoperit că nu fusesem singurul tânăr pe care-l primise în casa "socrului" ei. Dar am trecut curând şi peste asta.

- Mi-a spus că din cauza ei ai părăsit Anglia! exclamă Tory.

- Nu zău?

Denzil râse cu dispreţ.

- Înseamnă că te-a citit destul de bine. Nu, fusese doar o coincidenţă; de mult timp plănuiam o croazieră peste Atlantic.

Prin uşă se auzi vocea ascuţită a lui Robin:

- Tory, mama spune că ceaiul e gata!

- Venim! răspunse Tory, apoi se întoarse din nou spre Denzil, şoptind: urma să mă întorc la tine, dar n-am putut încă, fiind bolnavă. Voi... voi avea un copil.

Ochii căprui şi limpezi, atât de apropiaţi de ai ei, clipiră o dată, de două ori, apoi se dilatară încet.

- Al meu? şopti el, nevenindu-i să creadă.

- Da' al cui? se răsti Tory. Doar nu crezi...

- Tory, mama zice că se supără dacă nu veniţi *imediat*! strigă din nou Robin. Haideţi, că ştiu ce faceţi. Gata, ajunge, lăsaţi şi pe mai târziu!

- Mai bine să mergem, murmură Tory, ridicându-se.

- Încă nu, spuse el autoritar, trăgând-o la loc pe canapea. Toate la timpul lor.

Începu s-o sărute pe obraz, pe gură, pe ochi, pe gât, cu o ploaie de sărutări scurte şi şocante, care o lăsau cu răsuflarea tăiată, ameţită de dorinţă.

- Denzil, te rog, nu aici! gâfâi ea, râzând, când uşa se deschise şi Pamela spuse cu asprime:

- Ia ascultaţi, ne ţineţi pe toţi... O, pardon, văd că sunteţi ocupaţi, i se îmblânzi vocea, amuzată.

Denzil înălţă capul, privind-o:

- Fata asta v-a spus că veţi fi bunică?

- Tory! Serios?

Acum, Pamela zâmbea de-a dreptul prosteşte.

Tory dădu din cap, încercând să-şi aranjeze părul.

- Atunci, trebuie să mă duc imediat să-l anunţ pe Jack, adăugă Pamela şi ieşi, lăsând uşa deschisă.

Denzil, triumfător pentru că îi reuşise şiretlicul de a scăpa de soacră, o trase pe Tory din nou în braţe, dar ea îl respinse, cu mâinile pe pieptul lui.

- Te rog să nu crezi că te refuz, îl tachină ea cu blândeţe, dar nu crezi că, cu cât bem ceaiul mai repede, cu atât vom putea rămâne mai curând netulburaţi?

Îi văzu licărul diavolesc începând să-i joace în ochi.

- Acum înţelegi ideea, iubita mea, replică el încet şi, ţinându-se de mână, ieşiră spre masa cu ceaiurile, să se alăture restului familiei.

- *Sfârşit* -